Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 10 — ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ — ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 10

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 26 Φεβρουαρίου 1906 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ | ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 116—13

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΜΑΜΜΩΝΑΣ

[Ἰταλική παράδοσις]

Μία ἀπὸ τὰς χειροτέρας συνηθείας τῶν μητέρων εἶνε τὸ νὰ προκαλοῦν τὸν φόβον τῶν τέκνων των δι' ἐπικλήσεων φαντασμάτων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ καθησυχάζουν ἢ νὰ ἀποκοιμίζουν αὐτά. Διότι ὁ τρόμος προκαλεῖ εἰς τὸ μικρὸν μεγάλην νευρασθένειαν, καθιστᾷ τὸν ὕπνον τοῦ μικροῦ ταραχώδη, εἰς τὸν παραμικρὸν κρότον τὸ μικρὸν ξαφνίζεται καὶ τελειώνει νὰ γίνεται εὐαίσθητον εἰς τὸ παραμικρὸν καὶ δεισιδαίμον.

Πολλὰς τοιαύτας ἐπικλήσεις καὶ ἱστορίας φανταστικὰς περὶ τεράτων καὶ τῶν τοιούτων ἐφευρίσκουν αἱ μητέρες πρὸς καθησύχασιν καὶ τρόμον τῶν μικρῶν των, συνηθεστάτη ὅμως εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Μαμμωνᾶ. «Ἔρχεται ὁ Μαμμωνᾶς καὶ σὲ παίρνει, σώπα, κοιμήσου!» λέγουν αἱ μητέρες. Καὶ ἔχει πράγματι περιεργοτάτην ἱστορίαν ὁ Μαμμωνᾶς, ὡς ἡ λαϊκὴ παράδοσις τὴν ἀναφέρει.

Εἰς τὴν γόνιμον καὶ γελαστὴν γῆν τῆς Σόρας, εἰς τὰ ὑψώματα τὰ ὁποῖα δεσπόζουν τοῦ δημοσίου δρόμου εὑρίσκεται οἰκίσκος, ἔχων ἓν δωμάτιον καὶ μία κουζίνα. Εἶναι βράδυ, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Κανὲν μακρυνὸ μούγκρισμα ἀγελάδος, ἡ συγκεχυμένη φωνὴ κανενὸς ἀγροφύλακος, κανεὶς σφυριγμός, κανένα βέλασμα αἰγός, κανεὶς κωδωνισμὸς καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἀκούεται.

Συμπληροῦται τὸ ἔργον τῶν χωρικῶν καὶ ἀρχίζει ἡ ὥρα τοῦ λῃστοῦ. Τὸ 1799 ἦτο ἔτος γόνιμον ἀπὸ σπουδαῖα γεγονότα, φοβερά, ἀπροσδόκητα καὶ ἀξιοθαύμαστα διὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον. Τὸ αἷμα ἐδείκνυε τὰ σύνορα τῆς ἐξοχῆς τῆς Ρώμης καὶ ἡ ὡραία Σόρα, ἡ ὡραία Σόρα, ἦτο πλήρης ὅπλων καὶ ὡπλισμένων. Εἰς τὸ σπιτάκι τὸ ὁποῖον προανεφέραμεν νέα 16 ἐτῶν, μήτηρ μικροῦ τινος βρέφους προσεπάθει νὰ ἀποκοιμίσῃ τὸ τέκνον της, μὲ τὰς συνήθεις ἱστορίας τεράτων καὶ φαντασμάτων· ἀλλὰ τὸ μικρὸ δὲν ἐκοιμᾶτο καὶ ἡ μητέρα ἀνυπομονοῦσα ἐκτύπησε τὸν τοῖχον μὲ τὸ χέρι

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Εἰς τὴν αὐλὴν Μοναστηρίου *(Εἰκὼν τοῦ ἐν Παρισίοις Ἕλληνος καλλιτέχνου κ. Ράλλη)*

της καὶ ἀλλάζουσα τόνον φωνῆς: «Κοιμήσου, κοιμήσου—εἶπε—γιατὶ ἔρχεται ὁ Μαμμωνᾶς καὶ σὲ παίρνει.»

Τὸ παιδὶ τέλος ἀπεκοιμήθη, ἐνῷ δὲ ἡ μικρομάννα ἐσηκώθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κουζίνα εὑρίσκεται ἀντικρὺ ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο.

— Τί θέλεις ἀπὸ τὸ Μαμμωνᾶ; λέγει ἐκεῖνος.

— Παναγία βόηθα! ἔκραξεν ἔντρομος ἡ Καρμινέλλα—αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα τῆς νεαρᾶς μητρός.

— Μὴ φωνάζεις γιατὶ σὲ σκοτώνω—εἶπεν ὁ ἄγνωστος. Θέλεις νὰ εἴμαστε φίλοι; σιωπή.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐπρόφερε τὰς λέξεις αὐτὰς ἦτο ὑψηλόσωμος, γερός, εὔσωμος, μὲ τὴν ἐνδυμασίαν χωρικοῦ εὐπόρου, ὡπλισμένος μὲ δύο πιστόλια, ἕνα στιλέττο, μία καραμπίνα καὶ ἕνα μαχαῖρι στὴ ζώνη.

— Ποιὸς εἶσαι;... Τί θέλεις ἀπὸ μὲ τὴν κακομοῖρα; Εἶπε τρέμουσα ἡ νέα;

— Νὰ μείνω στὸ σπίτι καὶ τίποτε ἄλλο. Μὲ κυνηγοῦν...

— Εἶσαι λοιπὸν κλέφτης;

— Κλέφτης ὄχι, λῃστής... Μὰ δὲν στὸ εἶπα ποῦ εἶμαι ὁ Μαμμωνᾶς;

— Ὁ Μαμμωνᾶς; Εὐσπλαχνία!

— Μὴ φοβᾶσαι, κοπέλλα μου. Ὁ Μαμμωνᾶς δὲν κάνει ποτὲ κακὸ στῆς γυναῖκες.

— Ἄφησέ με λοιπὸν ἥσυχη. Τί σοῦ ἔκαμα γιὰ νὰ μὲ ἐπισκεφθῇς;

Ὁ Μαμμωνᾶς ἐσταύρωσε τὰ πόδια καὶ ἐστήριξε τὸ χέρι στὴν καραμπίνα του.

— Τὸ λοιπὸν — εἶπε — ἐπειδὴ καρτερῶ κανέναν στὸ δρόμο καὶ τοῦ παίρνω κάτι τί γιὰ νὰ ζήσω καὶ ἐγὼ καὶ οἱ σύντροφοί μου, εἶνε λόγος νὰ μὲ σκιάζωνται ὅλοι: Ἀλήθεια πῶς καμμιὰ φορὰ ἡ καραμπίνα μου ξεκάνει κανένα δύστροπον διαβάτην, ἀλλὰ δὲν εἶνε καλὰ ὅταν στέλνῃ στὸν ἄλλο Κόσμο καὶ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μας τοὺς Γάλλους;

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἔκαμα κανένα κακὸ γιὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς στέλνωντάς σε.

— Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ σὲ σκοτώσω, οὔτε θὰ σοῦ κάμω τίποτε κακὸ—εἶπεν ὁ λῃστής. Καὶ ταῦτα λέγων ἐπλησίασε τὴν Καρμινέλλα καὶ τῆς εἶπεν:

— Ἔλα, ἐμπρός, μὴ μὲ κάνεις νὰ περιμένω ἑτοίμασε κάτι γιὰ φαΐ.

— Φαΐ;

Ὁ λῃστὴς μὲ μιὰ ματιὰ ποῦ ἔρριψε πέριξ ἐννόησεν ὅτι κάτι εἶνε γιὰ νὰ φάῃ. Ἐπλησίασεν ἕνα ἀρμάρι καὶ εὗρῆκεν ἐκεῖ μέσα λάχανα βραστά, ὀλίγο τυρί, ψωμί, κρασὶ ἄσπρο καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

— Πιὲ καὶ σὺ—εἶπεν εἰς τὴν Καρμινέλλα.

Ἔπιε ὀλίγον, παρατηροῦσα αὐτὸν μὲ λαθραῖον βλέμμα, τρομαγμένον.

— Ἔκλαψες, κόρη μου, τῆς λέγει ὁ λῃστής. Τί σοῦ συνέβη; Μήπως σ' ἔδειρε ὁ ἄνδρας σου; Τὰ μάτια σου εἶνε κόκκινα.

— Ὁ ἄνδρας μου; καὶ ποῦ νὰ τὸν βρῶ ποῦ μοῦ τὸν ἐπῆραν οἱ Γάλλοι· ἕνας ἀξιωματικὸς ἦρθε καὶ μοῦ τὸν πῆρε.

— Πές μου, πές μου, κόρη μου, τί σοῦ συνέβη;

— Ἦρθε ἕνας ἀξιωματικὸς Γάλλος μὲ κάτι στρατιῶτες, ἔφερε γύρα τὸ σπίτι μου πολλὲς μέρες...ἔπειτα ἔπιασε τὸν καϋμένο τὸν Τζενάρρο, τὸν ἔδεσε καὶ τὸν πῆρε μαζί του...καὶ ἐμὲ ἤθελε νὰ μὲ προσβάλῃ, ἀλλὰ τὸν ἐφοβέρισα πῶς θὰ τὸν καταγγείλω καὶ μὲ ἄφησε καὶ ἔφυγε.....

Καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Καὶ τί τὸν ἔκαμε τὸν Τζενάρρο;

— Τὸν ἐπῆρε, τοῦ φόρεσε μιὰ στολὴ καὶ τὸν ἐπῆγε στὸ Γαλλικὸ στρατό..... Τοῦ κάκου ἔκλαψα, παρεκάλεσα, ἔπεσα στὰ πόδια του... Ἂν δὲν εἶχα αὐτὸ τὸ μικρὸ θάπεφτα στὸ ποτάμι νὰ πνιγῶ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου... Καὶ δὲν μὲ ἀφίνει κάθε τόσο...

— Μὰ γιατὶ δὲν φεύγεις γιὰ νὰ γλυτώσῃς;

— Νὰ φύγω; Καὶ πῶς, ποῦ κάθε βράδυ φέρνει γύρω ἐδῶ στὸ σπίτι μου καὶ κάποτε ἔρχεται μὲ τὴν αἰτία τάχα γιὰ νὰ ἰδῇ ἐὰν εἶναι κανένας κακὸς ἄνθρωπος μέσα...

— Ἔρχεται ἐδῶ;

— Σχεδὸν κάθε βράδυ καὶ δὲν παύει νὰ μοῦ λέει γλυκὰ λόγια...

— Κάθε βράδυ; ἀνέκραξεν ὁ Μαμμωνᾶς, σηκωνόμενος καὶ ἁρπάζων τὴν καραμπίνα. Καὶ σὺ τί κάνεις;

— Ἀντιστέκομαι ὅσον μποροῦ.

— Ἀπόψε εἶναι ὁ Μαμμωνᾶς ἐδῶ μαζί σου—εἶπεν ὁ λῃστὴς κινῶν τὴν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν γενναιότητος;

— Τί λέτε;... Αὐτὸς εἶναι Γάλλος... Οἱ Γάλλοι εἶναι μανιωμένοι κι' ἂν σὲ βροῦν...

— Μανιωμένοι! Ἐπανέλαβεν ὁ λῃστὴς καὶ ἐγαμογέλασε. Θὰ τὸ ἰδοῦμε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη κτύπος εἰς τὴν θύραν.

— Σώπα, εἶπεν ὁ Μαμμωνᾶς. Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἐκεῖ κουμμένος κάτω ἀπὸ τὴ γωνιά. Ἄνοιξε καὶ μὴ φοβᾶσαι.

Ἡ γυνὴ ἐστάθη ὀλίγον διστάζουσα, ἔπειτα ἔτεινε τὸ χέρι καὶ ἔσυρε τὸν σύρτην.

— Μπράβο, Καρμινέλλα μου, εἶπεν ὁ λοχαγὸς Μπουγκρουὰ εἰσερχόμενος καὶ χαϊδεύων ἐλαφρῶς αὐτήν.

— Δοῦλά σας, ἀπήντησεν ἡ Καρμινέλλα ὑποκλινομένη καὶ ἔτρεμεν ὅλη.

— Ἀπόψε θάχωμε ἕνα καλὸ παιγνιδάκι, εἶπεν ὁ Γάλλος.

— Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε. Θέλετε μὲ τὸ στανιὸ νὰ μὲ φέρετε σὲ ἀπελπισία...

— Καὶ γιατί νὰ ἀπελπίζεσαι, ἀγαπητή ; Εἶπεν ὁ Γάλλος.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν καταδίωξι ;

— Τί νὰ κάμῃς ; Θὰ σᾶς τὸ 'πῶ ἐγώ. Καὶ καταθέτων τὴν σπάθην του ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιτεθῇ ἐρωτοτρόπως ἐναντίον τῆς Καρμινέλλας μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἡ ἀτυχὴς γυνὴ εἰς τὴν ἀπελπισίαν της μόλις συνεκράτησε τὴν φωνήν, ἐκ φόβου μὴ ἐξυπνήσῃ τὸ παιδάκι ἡ γίνῃ καταληπτὴ εἰς τὸν κρυμμένον λῃστήν, ἀντέστη δὲ ὅσον ἠδύνατο ἄφωνος ἐναντίον τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ, ὅστις, ἐλπίζων νὰ τὴν καθυποτάξῃ διὰ τῆς πειθοῦς, ἐστάθη.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤρχισε νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ τὰς συνήθεις παρακλήσεις, κάμνουσα ἔκκλησιν εἰς τὰ γενναῖά του αἰσθήματα καὶ παρακαλοῦσα νὰ τὴν ἀφίσῃ ἥσυχον εἰς τὴν φτώχειαν καὶ τὴν ἀπελπισίαν της, ὁπότε ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς παρατηρῶν προσεκτικὰ εἶδε τὸ τραπέζι στρωμένο διὰ δύο.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ φιλοξενούμενός σου, κυρά ; εἶπε. Πές μου παρακαλῶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ εὐτυχὴς ἀντίζηλός μου διὰ νὰ τὸν ξεσχίσω.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Μαμμωνᾶς, ὅστις παρηκολούθει ἐκ τῆς κρύπτης ὅλα, παρουσιάσθη αἴφνης πάνοπλος :

— Μία κοπελοῦδα γιὰ νὰ σὲ ὑπηρετήσῃ, ἀπήντησεν ὁ Μαμμωνᾶς. Εἰς τὰς διαταγάς σας.

— Παναγία μου φύλαξε—ἐφώναξεν ἔντρομος ἡ Καρμινέλλα, ἡ ὁποία προέβλεπε τρικυμίαν.

— Καὶ ποιὸς εἶσαι σύ ; ἠρώτησεν ὁ ἐμβρόντητος Γάλλος.

— Καὶ πῶς ; Δὲν μὲ γνωρίζεις ; Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁ Φασουλῆς . . . ὁ Μαμμωνᾶς, τὸν ὁποῖον θέλεις νὰ πιάσῃς.

— Παληάνθρωπε . . . πιστεύεις πῶς ἔτσι θὰ μπορέσῃς νὰ μοῦ κάμῃς ὅ,τι θέλεις χωρὶς νὰ πάθῃς τίποτε, γιατὶ μὲ βρῆκες ἄοπλον ;

— Μπᾶ ! γι' αὐτὸ στενοχωρεῖσαι ; Ἐδῶ τὸ σπαθί σου . . . πάρε καὶ ἕνα πιστόλι ἀπὸ τὰ δύο ποῦ ἔχω· εἶναι τὰ καλλίτερα, γαλλικὴ φάμπρικα, τὰ εἶχα πάρει ἀπὸ ἕνα συνάδελφόν σου σκοτωμένον.

Ὁ Μπογκρουὰ ἔσφιγκε τὸ σπαθὶ καὶ τὸ πιστόλι στὰ χέρια μὲ λύσσαν. Ὁ Μαμμωνᾶς τὸν παρετήρει περιφρονητικῶς.

— Πές μου λοιπὸν τώρα· ἤθελες νὰ μὲ ξεσχίσῃς, δρίστε κάμε ὅ,τι μπορεῖς τώρα.

— Κακοῦργε! ἐφώναξεν ὁ Γάλλος καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ λῃστοῦ μὲ τὸ ξίφος του. Ἀλλ' ὁ Μαμμωνᾶς μὲ ἁπλοῦν κτύπημα διὰ τοῦ στιλέττου ἀπώθησε τὸ ξίφος.

— Ἔτσι δά, καπετάνιε ! Καλλίτερα νὰ μετρηθοῦμε κανονικά.

— Ἐγὼ νὰ μετρηθῶ μὲ ἕνα λῃστήν ! Ποτέ...

— Ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἕνας ἀπὸ τοὺς δειλοτέρους ἀνθρώπους ποῦ ἐγνώρισα. Μεταχειρίζεσαι τὸ ἀξίωμά σου ποῦ σοῦδωσε ἡ Κυβέρνησίς σου γιὰ νὰ καταπιέζῃς τοὺς ἀδυνάτους... ἕνα πτωχὸ χωριάτη τὸν ἐπῆρες στρατιώτη διὰ τῆς βίας... Τὴν γυναῖκά του τὴν πιέζεις μὲ χίλια-δυὸ μέσα γιὰ νὰ τὴν ἀτιμάσῃς... Ἐγὼ δὲν κάνω τέτοιες δουλιές...

Ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς ἐσιώπα· ἤρχισε νὰ βηματίζῃ σκεπτικός, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, μὴ εὑρίσκων δὲ ἄλλην τινὰ διέξοδον ἐπεχείρησε νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ εἰπῇ δὲ ἄλλην τινὰ λέξιν ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλ' ὁ Μαμμωνᾶς τὸν ἐσταμάτησεν ἐπιτακτικῶς:

— Ἔχομε λογαριασμοὺς ἀκόμα· δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς ἔτσι..

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μπογκρουὰ δὲν ἔδωσε προσοχὴν ἀλλ' ἡτοιμάσθη νὰ σύρῃ τὸν μάνδαλον τῆς θύρας, ὁ Μαμμωνᾶς τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τὸ περιλαίμιον καὶ τὸν ἔσυρεν ἐντός.

— Μὴ ἀστειεύεσαι . . .

Ὁ Γάλλος ἔξω φρενῶν πλέον ὥρμησε κατὰ τοῦ Μαμμωνᾶ, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲ μίαν στροφὴν τῆς χειρὸς τὸν ἔρριψεν ὑπὸ τοὺς πόδας του. Ἀφοῦ τὸν ἐκράτησεν ἐκεῖ ὀλίγας στιγμὰς πρὸς ταπείνωσιν τὸν ἀνήγειρε καὶ τοῦ εἶπε μὲ γαλήνιον τόνον.

— Ἄκουσε, παλληκάρι μου. Ἂς καθήσωμε τώρα νὰ φᾶμε καλά, νὰ κοιμηθοῦμε καὶ αὔριο πρωὶ ἔχομε τὸν καιρὸ σὰν παλληκάρια νὰ μετρηθοῦμε ἐδῶ ἀπ' ἔξω μὲ τὸ πιστόλι. Καὶ θὰ ἰδοῦμε ποιὸς ζέρει ἀπὸ τοὺς δύο μας νὰ κρατήσῃ καλίτερα τὰ πιστόλια. Ὁ Γάλλος δὲν ἀπήντησε παρὰ διὰ βλέμματος ἐκφράζοντος θυμὸν καὶ τρέμων συγχρόνως.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐκάθησαν ψύχραιμοι ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου καὶ ἤρχισαν νὰ τρώγουν, ἐνῷ ἡ Καρμινέλλα τρομαγμένη δι' ὅσα ἔβλεπεν ἔκαμνε προσευχὰς πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας.

Ἦτο βαθυτάτη νύχτα ὅταν ὁ Μαμμωνᾶς ἐσηκώθη ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἐκάθητο, ἐπῆρε ἕνα τσαπὶ καὶ ἕνα φτυάρι καὶ ἐβγῆκε ἔξω.

Ὁ Μπογκρουά, ὅστις ἐκοιμᾶτο ἢ ἔκαμνε πῶς κοιμᾶται, δὲν εἶπε λέξιν καὶ ἡ τρέμουσα Καρμινέλλα ἐνόμισεν ὅτι ὁ Μαμμωνᾶς θὰ ἐτελείωνε φεύγοντας διὰ νὰ βρῇ τοὺς συντρόφους του· ἀλλ' αὐτὸς εἶχεν ἄλλο στὸν νοῦν του. Ἤρχισε νὰ σκάπτῃ ἔξω λάκκον βαθὺν καὶ ὑπὸ τὰ ἰσχυρὰ πλήγματα τῶν βραχιόνων του τὸ ἔργον συνετελέσθη τάχιστα. Ἐντὸς ὀλίγου μία τάφρος ἀρκετὰ βαθεῖα, δέκα βημάτων μήκους, ἔχαινεν.

Ἤρχιζεν ἤδη νὰ ξημερώνῃ καὶ ὁ Μαμμωνᾶς πλησιάσας τὸν Μπογκρουὰ ἐκούνησεν αὐτόν.

— Καπετάνιο, ξύπνα, πλησιάζει ἡ ὥρα. Σᾶς κοιτεῖ

Ὁ Γάλλος, ὅστις ὑπεκρίνετο ἴσως ὅτι κοιμᾶται, ἀνεπήδησεν.

— Ἀ ! εἶσαι σύ....

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι· ἐνομ σατε ποῦ θὰ σᾶς κάμω νὰ περιμένετε· εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Μαμμωνᾶς.

— Καὶ περίεργο μολαταῦτα ὠνειρευόμην ὅτι εἶχες φύγῃ.

— Ἔ ! τὰ ὄνειρα καμμιὰ φορὰ δὲν εἶναι ἀλήθει, δείχνουν μόνον τὴν κίνησιν τῆς ψυχῆς.

— Μὰ ἐγώ. μοῦ φαίνεται, πῶς σὲ εἶδα νὰ κινῆσαι κ' ὁ ἴδιος μὲ τὸ σῶμά σου· σὲ ἀντελήφθην ποῦ βγῆκες ἔξω....

— Μὴ φοβεῖσαι καὶ δὲν θὰ ἔφευγα ποτέ. Μπορεῖτε νὰ ἑτοιμασθῆτε.

Ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς ἐγερθεὶς ἡτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ. Πρὸ τῆς θύρας ἔξωθεν διέκρινε τὴν τάφρον.

— Τί σημαίνει αὐτὸ ἐδῶ ;

— Τίποτε· σημαίνει ὅτι μέσα αὐτοῦ θὰ χτυπηθοῦμε. Τὴν ἔκαμα ἐπίτηδες δέκα βήματα μακρυάν, ὅσο διὰ νὰ σκοτωθοῦμε καὶ οἱ δύο. Ἐμπρός, καπετάνιε.

Ὁ Γάλλος κατῆλθε πρῶτος καὶ μετ' ὀλίγον δύο ξηροὶ ἐν συγχρονισμῷ κρότοι πιστολίων ἠκούοντο τῶν δύο μονομαχούντων.

Ἡ ἀτυχὴς Καρμινέλλα ἔξαλλος ἐκ τῶν γινομένων εἶχε χωθῇ εἰς κάποιαν γωνίαν τοῦ οἰκίσκου της.

Στιγμάς τινας μετὰ τὴν ἐκπυροσκρότησιν ἐπεφάνη ὁ Μαμμωνᾶς ἐκ τῆς τάφρου σὰν φάντασμα :

— Παρηγορήσου, Καρμινέλλα, ὁ Μπογκρουὰ δὲν θὰ σὲ ἐνοχλήσῃ πλέον· τὸν ἐδιώρθωσα γιὰ καλά.

— Θεέ μου, τί εἶνε' αὐτό ποῦ ἔπαθα· ἀνέκραξεν ἡ Καρμινέλλα ἐξερχομένη τῆς κρύπτης καὶ πλησιάζουσα εἰς τὸ χεῖλος τῆς τάφρου, ὁπόθεν ἐφαίνετο ἀσπαίρον εἰσέτι τὸ πτῶμα τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ.

— Παναγία μου ! καὶ ποιὸς θὰ μὲ γλυτώσῃ τώρα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Γάλλων;

— Ἐγὼ θὰ σὲ γλυτώσω ; μὴ σὲ μέλει. Θὰ σὲ ὁδηγήσω σὲ μέρος ἀσφαλὲς καὶ ἐκεῖ δὲν θὰ σὲ πειράξῃ κανείς.

— Καὶ ὁ ἄνδρας μου ;

— Ὁ ἄνδρας σου εἶναι τὰ χέρια μας καὶ νάχῃ χάρι σὲ σένα εἰδὲ μὴ θὰ ἦτο χαμένος.

— Ὦ γλύττωσε τὸν ἄνδρα μου....

— Ναί, θὰ τὸν γλυτώσω. Τοῦπρεπε τὸ ἴδιο τέλος με τὸν Γάλλον ἀξιωματικὸ γιατὶ μᾶς ἔκαμε τὸν προδότη στοὺς Γάλλους, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸν ἔρριξε στὰ χέρια μας καὶ ἐσκόπευα νὰ τὸν τιμωρήσω αὐστηρά. Μὰ νάχῃ χάρι ποῦ μὲ φιλοξένησες καὶ μέ καμες νὰ σκοτώσω ἕναν ἐχθρό μου καὶ γιὰ τοῦτο θὰ γλυτώσῃ ὁ ἄνδρας σου.

— Ὦ τί εὐτυχία γιὰ μένα τὴν κακομοῖρα.

— Γλήγορα ὅσο μπορεῖ πρὶν ξημερώσῃ καλά· ἑτοιμάσου νὰ φύγωμε.

Ἡ Καρμινέλλα ἥρπασε ὅ,τι πολυτιμότερον εἶχε, μαζὶ μὲ τὸ παιδί της στὴν ἀγκαλιὰ καὶ ἀφοῦ ἔκαμε τὴν προσευχή της γονατιστὴ ἔτρεξε στὸν Μαμμωνᾶ ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ μὲ τὸ φτυάρι ἔρριψε τὸ χῶμα μέσα στὴν τάφρον καὶ ἐσκέπασε τὸ πτῶμα τοῦ φονευμένου Γάλλου, εἰπὼν ἔπειτα εἰς τὴν Καρμινέλλαν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Τὴν ὡδήγησεν εἰς ὀρεινόν τινα οἰκίσκον ἀπόκρυφον, ἀκατοίκητον, ὅπου μετ' ὀλίγον ἤρχετο καὶ ὁ σύζυγός της, ἀπελευθερωθεὶς ὑπὸ τῶν συντρόφων τοῦ Μαμμωνᾶ, ὅστις παρουσιάζων αὐτὸν εἰς τὴν σύζυγόν του :

— Νάχῃς χάρις σ' αὐτὴν—τοῦ εἶπεν—εἰδεμὴ δὲν σοῦπρεπε νὰ ζῇς μὲ τὸ κακὸ ποῦ ἤθελες νὰ μᾶς κάμῃς προδίδοντάς μας στοὺς Γάλλου. Ἐκεῖ ἔζησεν ἡ Καρμιννέλλα μὲ τὸν σύζυγόν της μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἀποκαταστάσεως τῆς τάξεως εἰς τὰ χωριὰ ἐκεῖνα.

Ἐξ ὅλων τῶν πράξεων, αἱ ὁποῖαι ἀποδίδονται εἰς τὸν μυθώδη ἥρωα Μαμμωνᾶν ἡ ἀνωτέρω θὰ εἶνε ἴσως ἡ μόνη αὐθεντική, δι' ἣν ἡ φαντασία τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ δὲν εἰργάσθη καὶ πάρα-πολύ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Θαύματα τῆς φωτογραφίας

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἡ φωτογραφία ἐπιτελεῖ θαύματα, ὁλονὲν μεγαλείτερα· κατ' αὐτὰς διὰ τῆς φωτογραφίας ἀνεκαλύφθη εἷς μικρὸς δορυφόρος τοῦ Κρόνου, τόσον μικρὸς ὥστε οὐδὲν ἀστρονομικὸν τηλεσκόπιον θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. Ὁ δορυφόρος οὗτος, ὅστις εἶνε ὁ δέκατος τοῦ πλανήτου τούτου, ἀπέχει τοῦ Κρόνου χιλιόμετρα 1,457,000 ἔχει δὲ διάμετρον 60 μόλις χιλιομέτρων. Οὕτως ὥστε, καθ' ὑπολογισμοὺς τοῦ Φλαμμαρίων, τὸ φῶς του ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ φῶς σφαίρας 25 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου εὑρισκομένης εἰς ἀπόστασιν 5,000 χιλιομέτρων καὶ ἀντανακλώσης τὸ ἡλιακὸν φῶς.

*

Παράδοξα φαινόμενα εἰς τὰς Ἰνδίας

Ὁ δόκτωρ Ἐρρῖκος Χένσολδτ, ὁ αὐτὸς ὅστις ἐδημοσίευσε τὴν διήγησιν τῶν περιπετειῶν του εἰς τὰς ἀνεξερευνήτους χώρας τοῦ Θιβέτ, ἐπιστρέφων ἔκ τινος μακρᾶς ἀνὰ τὰς Ἰνδίας διαμονῆς, ἀνακοινοῖ γεγονότα ἀληθῶς παραδοξότατα καὶ ἀπίστευτα, ὧν ἔγινεν αὐτὸς ὁ ἴδιος μάρτυς. Μεταξὺ ἄλλων διηγεῖται, ὅτι εἷς Ἰνδὸς ἔρριπτεν εἰς τὸν ἀέρα σχοινίον καὶ αὐτὸ ἔμενεν ὀρθὸν καὶ ἀκίνητον ὡς στήλη. Τὸ φαινόμενον θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ἐσωτερικῶς τὸ σχοινίον ἦτο ἐκ μετάλλου, ἀλλὰ τὸ παραδοξότερον καὶ τὸ μυστηριῶδες εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠκολούθει ἔπειτα. Ὁ Ἰνδὸς ἐκάλει ἐκ τοῦ πλήθους ἓν παιδίον ὁποιονδήποτε καὶ τοῦ ἔλεγε νὰ ἀναρριχηθῇ ὅταν τὸ παιδίον ἐφθάνεν εἰς ὕψος τι ἢ ἐγάνετο ἐντελῶς ἢ ἔπιπτεν εἰς τὸ ἔδαφος κατὰ τεμάχια, ἐνῷ δὲ τὸ πλῆθος ἔφριττε πρὸ τῆς ἀπαισίας σκηνῆς, τὸ παιδίον ἐπαρουσιάζετο σῶον καὶ ἀκέραιον ἐρχόμενον ἔξωθεν.

Προφανῶς τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν ἐξηγεῖται ἄλλως παρὰ εἰς τὴν ὑπνωτιστικὴν ὑποβολὴν τοῦ Ἰνδοῦ ἐπὶ ὅλων ὁμοῦ τῶν θεατῶν, οἵτινες διὰ τῆς ὑποβολῆς ταύτης ἐπίστευαν ὅτι βλέπουν πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν γίνονται.

*

Ὁ πνευματισμὸς εἰς ἐνέργειαν

Εἰς τὸ Βερολῖνον, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην πόλιν, συμβαίνει ὥστε νὰ μένουν πλεῖστα ἐγκλήματα μυστηριώδη, μὲ ἀγνώστους ἐνόχους, ἕνεκα τούτου δὲ ἡ ἀστυνομία ἀπεφάσισε νὰ προσφύγῃ εἰς τὸν πνευματισμὸν πρὸς ἀνακάλυψιν ἐνόχων εἰς τὰ ἐγκλήματα, τῶν ὁποίων οἱ δρᾶσται εἶνε ἄγνωστοι. Καὶ ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν αἱ ὁμιλοῦσαι τράπεζαι καὶ τὰ μέδιουμ, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν ἀστυνομικοὶ ἀνιχνευταὶ ἱκανοὶ πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἐνόχων.

Ἡ σοβαρὰ αὐτὴ ἀπασχόλησις τῆς Γερμανικῆς ἀστυνομίας δεικνύει, ὅτι οἱ Βυζαντινισμοὶ ἐν πλήρει εἰκοστῷ αἰῶνι δὲν εἶνε παράξενον ν' ἀνευρίσκωνται καὶ εἰς κέντρα ἄλλα ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ἐχρησιμοποιήθη ὡς γνωστὸν ὁ πνευματισμὸς καὶ τὰ γραΐδια πρὸς ἀνάλογον σκοπόν.

*

Ἡ γόμμα

Ἕνεκα τῆς διαδόσεως τῶν αὐτοκινήτων καὶ ποδηλάτων, ἡ γόμμα ἤρχισε νὰ ὑπερτιμᾶται μεγάλως ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος. Ἡ γόμμα τοῦ Κόγκου ἀπὸ 8 φρ. τὸ χιλιόγραμμον ἀξίζει ἤδη 12, ἀναλόγως δὲ καὶ ἄλλα εἴδη τῆς γόμμας ὑπερτιμήθησαν.

Τὸ τοιοῦτον συμβαίνει, διότι ἡ παραγωγὴ δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὴν κατανάλωσιν. Ἡ παραγωγὴ κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ὑπολογίζεται κατ' ἔτος εἰς 57 χιλ. τόννους, ἐξ ὧν 33 ο)ο δίδει ἡ Ἀμερικὴ καὶ 21 ο)ο ἡ Ἀφρικὴ καὶ ἡ παραγωγὴ αὐτὴ μόλις ἐπαρκῆ εἰς τὴν συνήθη κατανάλωσιν.

*

Στὸ κάρρο διαρκῶς

Ἕνας ἑβδομηντάρης Ἄγγλος καρροτιέρης χωρικός, ἐρωτηθεὶς ἀπὸ ἕνα ἰατρὸν πῶς δὲν κρυώνει χωρὶς πανωφόρι τὸν χειμῶνα εἶπεν: «Μὲ βλέπεις, γιατρέ μου, ἔτσι πάντα ὅπως μὲ βλέπεις εἶμαι, χωρὶς φανέλλα, χωρὶς πανωφόρι, μὲ τὸ κάρρο τρέχω στὸν ἄνεμο, στὴ βροχή, χωρὶς νὰ παθαίνω τίποτε. Ἔχω μάλιστα καμπόσα χρόνια τώρα ποῦ δὲν ξέρω τί θὰ πῇ κρεββάτι· μαζεύομαι στὸ κάρρο μου ἔξω στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ κοιμῶμαι μιὰ χαρά. Δόξα τῷ Θεῷ· οὔτε ρευματισμοί, οὔτε ἀρρώστεια ἄλλη, ξέρω τί θὰ πῇ.

*

Ἔμπρὸς ἀπὸ τὸν καθρέφτη

Πόσην ὥραν ἐξοδεύει μία γυναῖκα ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν καθρέφτην της ; Αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀπησχόλησεν ἕνα περίεργον Γερμανόν, ὁ ὁποῖος μετὰ μελέτας ἐμβριθεῖς συνεπέρανεν, ὅτι ὅσον νεωτέρα εἶνε ἡ γυνὴ τόσον ὀλιγώτερον κυττάζει τὸν καθρέφτην της.

Οὕτω πως εὗρεν ὅτι μία κόρη 6—10 ἐτῶν παρατηρεῖ τὸν καθρέπτην της κατὰ μέσον ὅρον 7 λεπτὰ καθ' ἑκάστην· μία 10—15 ἐτῶν ἓν τέταρτον τῆς ὥρας· μία 15—20 ἐτῶν 22 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Μία γυναῖκα 70 ἐτῶν ὑπολογίζεται, ὅτι ἐξώδευσε 5,862 ὥρας τῆς ζωῆς της εἰς τὸ νὰ κυττάζῃ τὸν καθρέφτην της.

*

Τὰ ἄλογα μετροῦν

Ἕνας Ρῶσσος ἰατρὸς εὗρεν, ὅτι ὅλα τὰ ζῷα ξεύρουν ἓν τινι βαθμῷ νὰ μετροῦν, τὰ ἄλογα ὅμως ὑπερτεροῦν ὅλα τὰ ἄλλα ζῷα ὡς πρὸς τὴν ἰδιότητα αὐτήν. Βεβαιοῖ ὁ δόκτωρ οὗτος, ὅτι ἕνας παπαγάλλος μετρῇ ἕως τὸ τέσσαρα, μία γάτα ἕως τὸ ἕξ, ἕνας σκύλος πολλάκις ἕως τὸ εἴκοσιν. Ἀλλὰ παρετήρησεν, ὅτι πολλοὶ ἵπποι μετροῦν πολὺ περισσότερα. Ἕνας ἵππος ἠδύνατο νὰ μετρῇ 25 χιλιόμετρα ἐκ τῶν τοποθετημένων ἀνὰ ἓν χιλιόμετρον σημάτων, ἐσταμάτα δὲ πάντοτε εἰς τὸ 25ον διὰ νὰ φάγῃ καὶ ἄλλα δὲ παραδείγματα ἀναφέρει πιστοποιοῦντα ὅτι ὁ ἵππος δύναται νὰ μετρῇ μέχρι 22—25 πολλάκις.

Ψυχολογικὰ Ζητήματα

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ

Ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι μολονότι γνωρίζουν τὴν δύναμιν τῆς σκέψεως, ἐν τούτοις δὲν τὴν ἐφαρμόζουν εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον ἐν πάσῃ ἀνάγκῃ ὡς φάρμακον. Καὶ τοῦτο διότι δὲν γνωρίζουν πῶς νὰ ἐφαρμόσουν τὴν σκέψιν καὶ ἰδίως διότι ἡ τέχνη τῆς ἐφαρμογῆς τῆς σκέψεως καὶ τῆς θελήσεως περιβάλλεται μὲ πομπώδεις λέξεις καὶ αἰνιγματώδεις φράσεις ἱκανὰς νὰ τρέψουν εἰς φυγὴν τοὺς κοινῆς ἀντιλήψεως ἀνθρώπους.

Ἡ διὰ τοῦ πνεύματος—τῆς θελήσεως καὶ τῆς σκέψεως—θεραπεία δὲν θεραπεύει βεβαίως τὰ σπασμένα κόκκαλα ἢ τὰς ἐξαρθρώσεις, ἀλλ' ἐπιφέρει ἀνακούφισιν εἰς πόνους φυσικοὺς σημαντικωτάτην.

*Ἡ Μάρθα Χόου εἰς τὸ βιβλίον της τὸ ἐπιγραφόμενον «**Πολλὰ ἐν ὀλίγοις**» γράφει ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν κατωτέρω μέθοδον ὅπως ἀπαλλάσσηται ἀπὸ δυσαρέστους καὶ ὀχληρὰς ἀσθενείας ὡς καὶ σκέψεις μελαγχολικάς.*

Ἰδοὺ ἡ μέθοδος αὐτή.

«Ξαπλώσου εἰς τὸ κρεββάτι σου καὶ μεῖνε ἔτσι ξαπλωμένος ἐν ὅλῃ τῇ ἀνέσει.

Χαλάρωσε ὅλα τὰ νεῦρα καὶ τοὺς μῦς τοῦ σώματός σου μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ καταντήσῃς ἀδρανής. Ὅσον τελειότερον ξαπολύσῃς, χαλαρώσῃς τὸ σῶμά σου τόσον περισσοτέραν ἀνακούφισιν θὰ ἔχῃς. Μὴ ἀποθαρρυνθῇς ἂν εἰς τὴν ἀρχὴν σοῦ φανῇ δύσκολον νὰ τὸ κάμῃς. Μετά τινας ἀποπείρας θὰ τὸ ἐπιτύχῃς θαυμάσια.

Ἔπειτα ἄρχισε νὰ σκέπτεσαι κατὰ σειρὰν πρῶτα διὰ τὰ μαλλιά σου, διὰ τὰ μάτια σου, τὴν μύτη, τὸ στόμα, τὸ λαιμό, τὸ στῆθος, τὴν καρδιά, τὸν στόμαχον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς διὰ ὅλα λεπτομερῶς τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἐναλλὰξ καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον ἕως ὅτου φθάσῃς μέχρι τῆς πτέρνας. Σταματᾷς ὀλίγον καὶ ἀρχίζεις πάλιν νὰ σκέπτεσαι ἀρχίζων πρῶτα ἀπὸ τὰ πόδια καὶ προχωρῶν πρὸς τὰ ἄνω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

Θὰ αἰσθανθῇς ἐλαφρὰν μυρμηκίασιν εἰς κάθε μέρος τοῦ σώματος καθ' ἣν στιγμὴν συγκεντρώνεις εἰς αὐτὸ τὴν σκέψιν σου, εἴς τινα μάλιστα μέρη εἶνε περισσότερον αἰσθητὴ αὐτὴ ἡ ἠλεκτρικὴ αἴσθησις.

Αὐτὸ ἐπαναλάμβανέ το ἐν ἀνάγκῃ καθ' ἑκάστην ἐπὶ 20—30 λεπτὰ τῆς ὥρας, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν ὥραν ποῦ πηγαίνεις νὰ κοιμηθῇς. Θὰ αἰσθανθῇς μεγίστην ἀνακούφισιν εἰς ὅλον τὸν ὀργανισμὸν καὶ πλεῖσται ἀσθένειαι καὶ ἠθικαὶ λύπαι θὰ ἐκλείψουν ἀπὸ σέ, θὰ γίνῃς δὲ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ἰσχυρός.

Τὸ γύμνασμα τοῦτο πρέπει νὰ τὸ κάμνῃς μὲ πολλὴν ἠρεμίαν καὶ γαλήνην, εἰς δὲ τὸ τυχὸν πάσχον μέλος νὰ συγκεντρώνῃς ἐπὶ μακρότερον χρόνον τὴν σκέψιν σου.

Κάμε τὸ γύμνασμα αὐτὸ ἐπί τινας μῆνας καὶ ἔπειτα εἰς πᾶσαν μελαγχολικὴν σκέψιν εἰς πάντα πόνον, εἰς πᾶσαν ἀδιαθεσίαν δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς ἄλλο παρὰ νὰ ξαπλωθῇς εἰς τὸ κρεββάτι σου, νὰ χαλαρώσῃς τὸ σῶμά σου καὶ νὰ εἰπῇς μὲ τὸν νοῦν σου. Θὰ μείνω ἔτσι 20 λεπτὰ τῆτ ὥρας.

Ἔπειτα σκέψου τὸ ἑξῆς : Ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός μου ἔχουν ἰσχὺν καὶ ὑγείαν.

Τὸ τοιοῦτον θὰ σοῦ εἶνε εὔκολον νὰ τὸ σκεφθῇς μετὰ τὴν ὀλιγόμηνον ἐξάσκησιν· ἄλλως ἐφαρμόζεις τὴν πρώτην ἄσκησιν».

Αὐτὰ λέγει ἡ Μάρθα Χόου περὶ τῆς τέχνης, δι' ἧς ἠμπορεῖ κανεὶς μὲ τὴν ὑγιᾶ θέλησίν του νὰ ἐξαλείψῃ μελαγχολικὰς σκέψεις κόπωσιν, ἀνίαν, πόνους, νευρασθένειαν καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ τρόπος εἶνε πρακτικώτατος καὶ ἀξιοσύστατος εἰς πάσχοντας σήμερον σωματικῶς καὶ πνευματικῶς.

ΤΟ ΤΑΞΙΜΟ

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Δ. ΜΩΡΑΪΤΙΔΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ὁ Χρηστάκης, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα ἀρχοντόπουλα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, προκειμένου νὰ τελεσθοῦν οἱ γάμοι του μετὰ τῆς ἁβροτέρας καὶ ὡραιοτέρας ἀτθίδος, ἐξαφανίζεται τὴν ἰδίαν νύκτα τοῦ μυστηρίου ἐκ τῆς οἰκίας, ἀφήσας ὅλους καταπλήκτους ἐκ τῆς διαγωγῆς του αὐτῆς.

Αἰτία τῆς ἐξαφανίσεως αὐτῆς τοῦ Χρηστάκη μετὰ τῆς κόρης τοῦ Ντούσκου ἣν ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῇ ἦτο τὸ ὅτι οὗτος ἀσθενήσας ποτὲ ἐπικινδύνως ἐτάχθη εἰς τὸν Θεόν, νὰ σωθῇ καὶ νὰ γείνῃ καλόγηρος.

Τὸ τάξιμο λοιπὸν τοῦτο, ὡς θρησκόληπτος ὁ νέος ἠθέλησε νὰ τηρήσῃ.

Κατ' ἀρχὰς καταγοητευθεὶς ὑπὸ τοῦ κάλλους τῆς μνηστῆς του εἶχε λησμονήσει καὶ τάξιμο καὶ ὅλα. Τὰ κατωτέρω ὅμως γεγονότα τὸν ἔφεραν εἰς ἑαυτὸν καὶ ἔγινεν αἰτία νὰ γίνῃ ὅ,τι μέλλομεν ν' ἀφηγηθῶμεν].

Καὶ ἤδη, ἐξαφθείσης πάλιν τῆς ὀργῆς του, ἔκαμε σημεῖον ἀπωθήσεως πρὸς τὴν κυφὴν καὶ ἡμίτυφλον, τινάσσων τὰς χεῖρας, ὡς ὅταν ἀποκρούωμεν ἀφ' ἡμῶν κονιορτὸν ἀποκρουστικῶς, καὶ ἀναφωνεῖ :

— Θεομπαίκτρια ! Θεομπαίκτρια !

Ἡ κυφὴ ἤρχισε στραβὰ-στραβὰ νὰ ἀποσύρεται πρὸς τὴν θύραν, ὁ δὲ Γέρων ἐξηκολούθησε :

— Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἔχεις κανόνα ; τῆς εἶπε ; Τί εἶν' αὐτά, θεοκατάρατη ; Νὰ τάξῃ ὁ ἄνθρωπος μόνος του, ἐν συνειδήσει, ἐν ἐπιγνώσει.... Ἀλλὰ τί κάθημαι καὶ σοῦ λέγω. Ἐσὺ εἶσαι ζῶον !

Κατελαμβάνετο πολλάκις ὑπὸ ὀργῆς ὁ Γέρων.

— Εὐλόγησον Γέροντά μου !

Ἐψέλισεν ἡ κυφή.

— Ἐσὺ εἶσαι σατανᾶς !

— Εὐλόγησον, Γέροντά μου !

Τέλος ὅμως καταπεσόντος τοῦ θυμοῦ του, εἶπε μειλιχίως ὁ Γέρων :

— Ἄς εἶνε, τέκνον μου, καλὰ ἔκαμες καὶ μοῦ τὸ εἶπες. Ὁ θεὸς σὲ ἀπέστειλεν. Ἠμποροῦμεν νὰ προλάβωμεν τὸ κακόν.

Καὶ ἠρώτησε μετὰ μικρὰν σιωπήν :

— Καὶ πότε γίνεται ὁ γάμος ;

— Ἀπόψε, Γέροντά μου !

— Ἀπόψε ; ἐφώνησε μὲ ταραχὴν ὁ Γέροντας προφανῆ. Καὶ ἠθέλησε πάραυτα νὰ ἐγερθῇ. Ἀλλὰ πόνος δριμὺς τῆς νόσου τὸν ἐφαρμάκωσεν. Εἶτα δέ, ὡς πραΰνων τὸν πόνον του, εἶπεν ἠρέμα, μὲ κάποιαν γλυκύτητα, ὡσεὶ ἤθελε νὰ γλυκάνῃ τὴν ὀδύνην του :

— Καὶ εἶνε καιρὸ ἀρραβωνιασμένος ;

— Κάμποσο καιρό !

— Τὸν καϋμένον ! Γι' αὐτὸ τὸν ἐχάσαμε ! Τὸν καϋμένον !

Προσέθηκε δὲ ὁ Γέρων σοβαρῶς καὶ ἠρέμα.

— Αὐτὰ εἶνε λεπτὰ πράγματα, θειὰ Γερακοῦ, καὶ πρέπει κανένας νὰ προσέχῃ.

Ἀποπέμπων δὲ διὰ νεύματος τὴν γραῖαν, εἶπε:

— Καλά, τέκνον μου. Θὰ φροντίσω ἐγώ !

Ἐνῷ συγχρόνως ἀνοίξας τὸ ἑρμάριον, ἔδωκεν εἰς τὴν κυφὴν μικρὰν προσφοράν, τὴν ὁποίαν ἥρπασε σχεδὸν ἡ γραῖα, κ' ἐξῆλθε τρομασμένη. Πρώτην φορὰν εἶδε τόσον ὠργισμένον τὸν Γέροντα.

Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτήν :

— Τοὺς λέγω εἶνε ταμμένος ! ἐκεῖνες τσαμπουνᾶνε : θὰ γένῃ ὁ γάμος. Θ' ἀφήσῃ ὁ Γέροντας τώρα ποῦ τὤμαθε ; Τί εἶνε ; κανένας ἀπὸ κεινοὺς ποῦ σχωρνᾶνε αὐτὰ τὰ πράμματα ; Οἱ Δεσποτάδες τὰ σχωρνᾶνε αὐτά ! Ὁ Γέροντας δὲν τὰ σχωρνάει, ποτὲς δὲν τὰ σχωρνάει αὐτός, ποτές !

Καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὴν πόλιν, περιεφέρετο ἔξω τῆς οἰκίας τῆς κυρὰ-Λάμπραινας, περιμένουσα νὰ ἴδῃ ἂν θὰ τελεσθῇ ὁ γάμος. Ἀνυπόμονος καὶ ζωηρὸς τύπος τῶν γραιῶν, ὧν ἡ πίστις θολὴ ἐν μέσῳ δεισιδαιμονιῶν, ὡς ὑαλοπίναξ θαμβὸς ἐκ τῶν ἀναπνοῶν τοῦ κόσμου, ἀναλάμπει εἴς τινας περιστάσεις στιλπνὴ καὶ ἀνεξίτηλος, ὡς μαύρη γραφὴ ἄρχαιου ἀγγείου ἐν μέσῳ τοῦ πηλοῦ.

*

— Καὶ νὰ μὴ μοῦ εἴπῃ τίποτα !

Ἐμονολόγει ὁ παπᾶ-Μεθόδιος μετὰ ταῦτα, κλεισμένος εἰς τὴν ταπεινὴν κέλλαν του.

Καὶ εἶδες δύο μεγάλα δάκρυα, ὡς μεγάλοι κόμβοι δύο λευκοῦ λιβάνου ἐκλεκτοῦ, νὰ κυλισθῶσιν εἰς τὰς ξηρὰς παρειάς του. Ἔκλαιεν ὁ Γέρων, ὡς κλαίει πατὴρ τὸ ἀπολλύμενον τέκνον του. Διότι τὸν ἠγάπα τὸν χλωμὸν καὶ ξανθὸν νεανίαν ὁ Γέροντας. Ἀφ' ὅτου τὸν ἐγνώρισεν, εἰς τὰς ἀγρυπνίας, τὸν εἶχεν ὡς παράδειγμα εἰς τὰς οἰκογενείας, ὅταν ἐξωμολόγει, παράδειγμα εὐσεβοῦς νέου, καλῆς οἰκογενείας, εἰς χρόνους, καθ' οὓς ἡ εὐσέβεια θεωρεῖται κλῆρος τῶν ἀποκλήρων καὶ τῶν πενήτων.

— Ἂν ἔταξε, θὰ ἐκτελέσῃ τὸ τάξιμόν του.

Διελογίζετο. Καὶ πάραυτα περιφρονήσας τὴν δεινὴν νόσον του, περιεβλήθη τὸ τρίχινον ράσσον καὶ καταβιβάσας τὸ κουκούλιον μέχρι τοῦ στόματός του σχεδόν, ἔλαβε τὴν βακτηρίαν του καὶ ἐξῆλθε τῆς κέλλας, χωλαίνων καὶ πονῶν, ἐνῷ τὰ ἀσκητικὰ χείλη του μυστικῶς ἐκινοῦντο.

Προσηύχετο ἡ ψυχὴ τοῦ Γέροντος τὴν νοερὰν τῶν νηπτικῶν προσευχὴν τὴν ἀκοίμητον, τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ».

*

Μετ' ὀλίγον ὁ παπᾶ-Μεθόδιος ἐκρότει τὸ σιδηροῦν ρόπτρον τῆς οἰκίας τῆς κυρὰ-Λάμπραινας.

Ἡ χωλὴ μαγείρισσα ἐσπογγάριζε τὴν ὥραν ἐκείνην τὰς πλάκας τῆς αὐλῆς μὲ τοὺς πόδας γυμνοὺς μέχρι γόνατος, μὲ τὰς χεῖρας γυμνὰς μέχρι ἀγκῶνος, διὰ τῆς ἀριστερᾶς βαστάζουσα μέγαν σπόγγον, μίαν σπιθαμὴν ὑψηλοτέρα ἐπὶ τῶν ξυλοπεδίλων, κατακόκκινη ἀπὸ τὸν κόπον. Ἀκούσασα τὸν κτύπον ἦλθε καὶ ἤνοιξε, κρατοῦσα τὰ τσόκαρα ἐπὶ τῶν πλακῶν. Καὶ ἀναγνωρίσασα τὸν γέροντα ἠσχύνθη, διότι εὑρέθη εἰς τοιαύτην θέσιν, ἐνώπιον τῆς ὁσιότητός του. Ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ βλέπῃ καὶ ἵνα θαρρῇ πῶς δὲν βλέπεται καὶ ἵνα δικαιολογηθῇ ἐτραύλισεν :

— Ἔχομε τὸν γάμο ἀπόψε !

— Ὤχ ! ἀνεστέναξεν ὁ Γέρων. Καὶ βλέπων μόνον τὰς ἀπαστραπτούσας ἐκ τοῦ ὕδατος πλάκας τῆς αὐλῆς, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ξυλίνην τῆς οἰκίας κλίμακα.

— Δὲν εἶνε κανεὶς ἐπάνω !

Παρετήρησε ἡ Κοῖνα σύρουσα πρὸς τὰ κάτω τὸν χιτῶνα της, ἵνα καλύψῃ τὰς γυμνάς της κνήμας.

— Δὲν πειράζει !

Εἶπεν ὁ Γέρων καὶ ἀνέβη χωλαίνων καὶ πονῶν. Εἰσελθὼν δὲ ὡς οἰκεῖος εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Χρηστάκη, ἐκάθησεν ἀναμένων, σύρων τὸ κομβοσχοίνιόν του καὶ ψιθυρίζων πάντοτε τὴν εὐχήν.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσε τερέτισμα ᾀσματίου ἔξω εἰς τὸν διάδρομον, καὶ ἀνυψώσας τὸ κουκούλιόν του, ἀνέπνευσεν, ἀναγνωρίσας τὴν φωνὴν τοῦ Χρηστάκη.

Ὁ χλωμὸς καὶ ξανθὸς νεανίας ὅλως ἔρως, ὅλος τρυφερότης, πνέων ἄρωμα μνηστῆς κ' ἐρωμένης, μετέωρος ἐκ τῆς χαρᾶς, εἰσήρχετο εἰς τὸν κοιτῶνά του ἀμέριμνος. Ἡ Κοῖνα ἐλησμόνησε νὰ τῷ εἴπῃ περὶ τοῦ Γέροντος. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀπροσδοκήτως μετὰ τόσους μῆνας, τὴν πραεῖαν καὶ αὐστηρὰν μορφὴν τοῦ πνευματικοῦ του ἐμαρμάρωσεν ἐπάνω εἰς τὸ κατώφλιον, ὡς κλέπτης, πεσὼν εἰς τὴν παγίδα.

Ἡ ὄψις ἐκείνη ἡ ὁσιακή, ὡς νὰ εἶχεν ἠλεκτρισμόν, διέσεισε πάραυτα—τῷ ἐφάνη—τὴν ψυχήν του καὶ κατέρρεον εἰς ἐρείπια ἄμορφα καὶ πόθοι καὶ σχέδια, ὧν ἡ κατάπτωσις ἐπλήρου βοῆς τὸν νοῦν του.

Ἔτρεμεν ὡς ἔνοχος, διότι ἐγνώριζε ποίαν ἐπιρροὴν ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ ἐκεῖνος ὁ ὀστεώδης ἀσκητής, ὅστις ἤξευρεν ἕναν-ἕναν τοὺς λογισμούς του καὶ ὅστις τοσάκις ἀπηλπισμένον τὸν εἶχεν ἐνθαρρύνει, τὸν εἶχε παρηγορήσει.

Αἰσχυνθεὶς ὡς ἀποκαλυπτόμενος γυμνὸς ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἐκαρφώθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

— Ἔλα, τέκνον μου !

Εἶπε μετὰ γλυκύτητος ὁ παπα-Μεθόδιος, ἐγερθεὶς ὡς τὸν εἶδε καὶ προχωρήσας πρὸς αὐτόν.

— Τί ἔγινες ; ἐπανέλαβε. Καιρὸν ἔχομεν νὰ σὲ ἰδοῦμεν. Μᾶς ἐλησμόνησες.

Καὶ μετὰ μικρόν :

— Ἐγὼ ἀρρώστησα τρεῖς μῆνας τώρα....

— Κ' ἐγώ !

Κατώρθωσε τέλος νὰ τραυλίσῃ ὁ νεανίας, ὅστις κύψας ἐφίλησε τὴν δεξιὰν τοῦ πρεσβύτου καὶ εἶπε :

— Ἐκινδύνευσα ν' ἀποθάνω !

— Ἄνθρωποι εἴμεθα εἶπεν ὁ Γέρων πνευματικὸς καθήμενος. Καὶ προσέθηκεν : Ἀλλὰ δόξα τῷ θεῷ.

Ὁ Χρηστάκης ἐκάθησεν ἀπέναντι συνεπτυγμένος.

— Τὰ ἔμαθα ὅλα, ἐξηκολούθησε ὁ παπα-Μεθόδιος καὶ ἔλαβε μετὰ τρυφερότητος τὰς χεῖρας τοῦ νεανίου, μετὰ πόθου σώζοντος πνιγόμενον. Ἡ Παναγία ἡ ὁποία σ' ἐθεράπευσεν.

Ἡ λέξις ὡς βροντὴ ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Χρηστάκη. Καὶ ἀνεπαισθήτως ἐστράφη πρὸς τὸν τοῖχον, ὅπου ἐκρέματο τὸ ἀργυροῦν εἰκονισμάτιον, νομίσας ὅτι ἐκεῖθεν ἐξῆλθεν ἡ φωνή, ἡ καταπλήξασα τόσον βαθέως τὴν καρδίαν του καὶ τὸν νοῦν του. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ὄψις τοῦ Γέροντος τῷ ἐφάνη ἀκτινοβόλος καὶ καταυγάζουσα ὡς προφήτου ὄψις.

Ἕως τώρα εἶχε πεποίθησιν ὁ νεανίας ὅτι οὐδεὶς πλὴν τῆς μητρός του ἐγνώριζε παρὰ τοῦ ταξίματος.

Ὁ Γέρων ἐγερθεὶς τότε διέκοψε τὸν λόγον καὶ ἦλθε καὶ ἐθώπευσε τὰς παρειὰς τοῦ νεανίου καὶ τὴν ξανθήν του κόμην, ἐπιλέγων :

— Τὸ εὐλογημένον τέκνον ! Τῆς εὐχῆς τὸ τέκνον !

Εἶτα δὲ λαβὼν τὸ ἀπόρρητον ἐκεῖνο ὕφος, διὰ τοῦ ὁποίου ἔθελγε καὶ ἐγοήτευε πάντοτε καὶ ἐσαγήνευεν ἀποστολικῶς τοὺς ἐξομολογουμένους, ὅτε οἱ λόγοι γλυκύτεροι μέλιτος ἀπέσταζον ἀπὸ τῶν ὁσιακῶν χειλέων, εἶπεν :

— Ἦτο θέλημα Θεοῦ ! Ἰδοὺ ὅπου ἔφθασες μὲ τὸ καλὸν εἰς καιρὸν νὰ ἐκτελέσῃς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τόσον ἄλλοτε ἐπόθει ἡ ψυχή σου. Ὤ, ἡ γλυκεῖα καὶ ἡ φιλόσοφος μωραξία ! Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ὡς νέος ἤθελες παρασυρθῇ ἀπὸ τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν, τώρα ὅμως ὁ δεσμός, ὅστις ἀρρήτως σὲ ἐδέσμευσε μετὰ τῆς ἱερωτέρας τῶν ἐπιθυμιῶν σου, θὰ σ' ἐμποδίζῃ νὰ παραβῇς τὸν ὅρκον σου. Ὤ, μακάριος σύ ! Ὤ εὐδαίμων σύ ! Τίς οἶδεν ! Ἐκεῖνος ποῦ σοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν—τίς οἶδε—τί σοὶ ἐπιφυλάσσει ! Ἴσως σήμερον θὰ ἦσο γῆ καὶ σποδός, σκωλήκων βορά...Καὶ τώρα ἔχεις καιρὸν νὰ μετανοήσῃς ὡς ὁ Ἐζεκίας ὁ Βασιλεύς. Ὤ μακάριος σύ !

Ὁ Χρηστάκης τότε κρύψας διὰ τῶν χειρῶν του τὸ πρόσωπον, ἤρχισε νὰ θρηνῇ, ὡς νὰ ἔβλεπε τὰ ἔνδον τῆς καρδίας του ἐρείπια.

— Τί ἔχεις ;

Ἠρώτησε μειλίχιος ὁ Γέρων.

Ὁ νεανίας δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ πνιγόμενος ὑπὸ τῶν λυγμῶν.

— Καὶ νὰ μὴ μοῦ εἴπῃς τὴν χαρὰν αὐτήν ; Ἐξηκολούθησε θωπεύων αὐτὸν ὁ Γέρων καὶ διὰ τῆς χειρὸς καὶ διὰ τῆς γλώσσης :

— Καὶ νὰ μὴ μοῦ ἀναγγείλῃς τὸ θαῦμα τοῦτο, ἵνα χαίρω καὶ ἐγὼ μετὰ σοῦ ; Δὲν γνωρίζεις ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας μας εἶνε σπάνια τὰ τοιαῦτα ;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Χρηστάκης ἤρχισε νὰ ὀλολύζῃ πλέον ὁ Γέρων ἐπανέλαβε :

— Τί ἔπαθες, τέκνον μου ;

— Ἀπόψε γίνονται οἱ γάμοι μου. Ἔδωσα τὸν λόγον μου πλέον. Ἐψέλισε μετὰ πόνου ὁ νεανίας γονυπετῶν.

— Τὸν λόγον σου ;

Ἀπήντησεν ὁ Γέρων ἀνεγείρων αὐτόν. Καὶ συνοφρυωθεὶς ὡς δικαστὴς ἐκφέρων τὴν ἀπόφασίν του, ἐξηκολούθησεν.—Ὁ Χρηστάκης ἵστατο ἐνώπιόν του μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ὡς δέσμιος.

— Φοβεῖσαι λοιπὸν νὰ παραβῇς τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἔδωσες εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ δὲν φοβεῖσαι τὸν ὅρκον τὸν ὁποῖον ὠρκίσθης εἰς τὸν Θεόν ; Ὤχ ! ποία τύφλωσις τέκνον μου ; Ποία τύφλωσις ! Ὁμιλεῖς σὺ ὁ εὐσεβὴς χριστιανός ;

Ἡ φωνὴ τοῦ Γέροντος ἤρχισε νὰ τρέμῃ. Οἱ ὀφθαλμοί του ὑγράνθησαν. Ἀνεστέναξε βαθέως κ' ἐξηκολούθησε.

— Μακάριος, διότι δὲν δεσμεύεσαι διὰ τοῦ γάμου. Ὁμολόγησον καθαρῶς τὰ συμβάντα. Ἐὰν εἶνε λογικοὶ ἄνθρωποι, θὰ σὲ ἐκτιμήσουν. Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι ἐγκαίρως ἦλθον. Εἶνε μέγα σημεῖον τοῦτο. Σημεῖον ὅτι ὑπόκεισαι ἀκόμη εἰς τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Ὑψίστου. Μὴ περιφρονῇς τὰ σημεῖα. Λησμόνησε ὅλα καὶ μόνον τὸν Θεὸν νὰ μὴ λησμονήσῃς.

Ὁ Χρηστάκης ἐκλονίζετο νὰ πέσῃ. Ἐσπαράσσετο ἡ καρδία του. Ἐπάλαιεν ἐντός του τὸ τάξιμον καὶ ὁ ἔρως, Ὁ κόσμος καὶ ἡ πίστις.

Ἐγνώριζεν ὁ νεανίας ὁ εὐσεβὴς τί ἐσήμαινεν ὁ ὅρκος του. Πλὴν ἐφάπαξ, ἀναβαλὼν τὴν ἐκτέλεσίν του, διὰ τὴν πρὸς τὴν μητέρα του ἀγάπην, ἐνέπεσεν εἰς τὸν πηλὸν τῆς ἁμαρτίας.

— Δὲν ὑπάρχει μέσον ἄλλο ἐξιλασμοῦ ; ἠρώτησεν μετὰ δειλίας κ' ἐντροπῆς.

— Τοῦτο ἰσοδυναμεῖ μὲ ἄρνησιν τελείαν, τέκνον μου. Ἔταξες ; Θὰ ἐκτελέσῃς. Ἄλλως φανερόνεις ὅτι ἠθέλησες νὰ ἐξαπατήσῃς τὸν Θεόν. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ποῦ θέλει νὰ ἐμπαίξῃ τὸν Θεόν !

— Ἀλλὰ θὰ ἀποθάνῃ ἡ μητέρα μου, πάτερ !

— Φεῦ ! θρῆνον καὶ κοπετὸν θὰ ῥήξωσι τὴν στιγμὴν αὐτὴν οἱ ἄγγελοι, οἱ ὁποῖοι σὲ ἀκούουν. Γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ οὐδέποτε συνεβούλευσα νὰ παραιτήσῃς τὸν κόσμον. Τὸ τοιοῦτον ἀνήκει εἰς τὸν Θεόν, ὅστις καλεῖ τοὺς ἀξίους τοῦ προορισμοῦ τούτου. Ἀλλ' ἤδη ἐπεβαρύνθης μόνος σου διὰ τοῦ ὅρκου. Ὁ ἀντίπαλος λοιπὸν σὲ παρέσυρε, διὰ νὰ σὲ καταισχύνῃ ; Προσοχή, τέκνον μου, προσοχή ! Ὀφείλεις εἰς τὸν Θεόν. Ἔπρεπε τότε νὰ σκεφθῇς. «Πρὶν εὔξασθαι, ἑτοίμασον σεαυτὸν» λέγει ἡ Γραφή, «καὶ μὴ γίνου ὡς ἄνθρωπος πειράζων τὸν Κύριον». Καὶ πάλιν : «Ὅσα ηὐξάμην, ἀποδώσω σοι εἰς σωτηρίαν μου τῷ Κυρίῳ». Ἦσουν εἰς τὰ λογικά σου. Δὲν εἶνε ἀληθές ;

Ὁ νεανίας ἐσιώπα κατανεύων.

Ὁ πνευματικὸς ἐξηκολούθησεν :

— Ἤδη ὁ γάμος σου δὲν θὰ ἔχῃ καλὸν τέλος, ὑποκείμενος εἰς τὴν θείαν κατάραν. Στυγνὴ εἰκών, ὁ φόβος τῆς ἁμαρτίας, θὰ διαλύῃ πᾶσαν χαράν σου. Πᾶσα στενοχωρία, πᾶσα θλῖψις, κίνδυνος, νόσος, θάνατος, θὰ εἶνε κτύπημα φοβερὸν τῆς ἀθετήσεως τοῦ ταξίματός σου, ὅπερ θὰ σοῦ φωνάζῃ διαρκῶς :

— Ἔταξες εἰς τὸν Θεόν.

Ὤ, ποῖα δάκρυα τότε, ἐξηκολούθησεν, ποῖα δάκρυα θὰ διαρκέσουν πρὸς ἐξιλασμὸν τῆς θεότητος ; Ποία μήτηρ θὰ δυνηθῇ τότε διὰ τῆς χειρός της νὰ διασκεδάσῃ τῆς θλίψεώς σου τὴν ὀδύνην ; Ὀδύνην ἐνόχου, ὀδύνην θεομπαίκτου ;

Περὶ τὸ τέλος τοῦ λόγου τούτου τοῦ Γέροντος, ὁ Χρηστάκης ἐσπόγγισε μετ' ἀποφάσεως τὰ δάκρυά του.

Καὶ ὅταν ὁ παπᾶ-Μεθόδιος ἐτελείωσεν, εἶπεν ὁ νεανίας :

— Ἥμαρτον !

Καὶ γονυπετήσας ἔλαβε τὴν δεξιὰν τοῦ πνευματικοῦ του.

— Νὰ μείνω ἥσυχος ; ἠρώτησεν ὁ Γέρων.

— Νὰ μείνῃς ἥσυχος !

Ἀπήντησεν ὁ Χρηστάκης ἐντόνως καὶ κατησπάσθη τὴν γηραλέαν ἐκείνην χεῖρα, ἥτις σταυροειδῶς τὸν ηὐλόγησεν.

*

Ἀπὸ πρωίας τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του, τὴν ἱεράν, τὴν τόσον ποθητήν, εἶχεν ἐγερθῇ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς βεβαρημένους ὁ Χρηστάκης. Ἠσθάνετο βάρος δυσάνεκτον ἐν τῇ κεφαλῇ, δεινὴν πίεσιν ἐν τῇ καρδίᾳ. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα τῷ ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἐκάλει ἡ φωνὴ τοῦ πατρός του, γλυκεῖα, συμπαθής, φωνὴ ἐξερχομένη ἀπὸ τοῦ ἐγγὺς γραφείου τοῦ μακαρίτου.

— Τώρα ! ἀπήντα ἐντρόμως ἀφυπνιζόμενος ὁ νεανίας κ' ἕτοιμος νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν καλοῦσαν αὐτὸν φωνήν.

Ἀνεκάθητο ἐν τῇ κλίνῃ.

Κ' εἶτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνερχόμενος, ἀκούων τοὺς ἠχηροὺς κτύπους τοῦ ἐξυπνητηρίου του, ἐστηριγμένου ἐπὶ τοῦ τοίχου, περιβλέπων πέριξ, ἐλλαμπόμενος ἀπὸ τὸ γλυκὺ φῶς τῆς κανδήλας τῆς ἀργυρᾶς του εἰκόνος, ἀνεμιμνήσκετο ὅτι ὁ πατήρ του ἦτο ἀπὸ χρόνων νεκρός. Ἔκαμνε τότε τὸν σταυρόν του δακρύων ἐκ σφοδρᾶς συγκινήσεως καὶ ἐπανέπιπτε πάλιν, ἐνδομύχως εὐχαριστημένος ὅτι ἤκουσε τὴν προσφιλῆ ἐκείνην φωνήν, τὴν ὁποίαν χρόνια εἶχε ν' ἀκούσῃ, κ' ἐπιποθῶν νὰ ἤκουε πάλιν αὐτήν, ἄχ ! νὰ ἔβλεπε τὸν ἀγαπημένον του πατέρα, τὸν ὁποῖον χρόνια εἶχε νὰ τὸν ἴδῃ, ἄχ νὰ τὸν ἔβλεπε μειλίχιον, συμπαθητικόν, μὲ τῆς ἄσπρες ἄσπρες φαβορίταις του, μὲ τοὺς μαύρους μεγάλους του ὀφθαλμούς, νὰ τὸν θωπεύσῃ, νὰ τὸν καλέσῃ . . .

Καὶ τῷ ὄντι, πάλιν ἐν τῷ βάθει τοῦ βαρέος ὕπνου, ἤκουε τὴν πατρικὴν φωνήν, πάντοτε ἐκ τοῦ ἐγγὺς γραφείου ἐξερχομένην, ἀσθενῆ, ἐκπνέουσαν, ὡς ἠχὼ μακρυνήν, φθίνουσαν ἀπὸ μακρυνῶν, ἀοράτων τόπων.

Τοῦτο ἐπανελήφθη τρὶς-τετράκις.

Τέλος ἠγέρθη καὶ ὅταν ἐστάθη, κατὰ τὴν συνήθειάν του, πρὶν νιφθῇ νὰ εἴπῃ τὸ «ἐξεγερθέντες τοῦ ὕπνου», πρὸ τῆς ἀσημένιας Παναγίτσας, ἡ καρδία του ἔτρεμεν ὡς τὸ ψάρι.

Καὶ συγχρόνως ἔστρεφε κ' ἔβλεπε καὶ ἠκροᾶτο. Θ' ἀκούσῃ πάλιν τὴν φωνὴν ἐκείνην τὴν πατρικήν;

Πιστεύων εἰς τῆς Ἐκκλησίας τὰ κελεύσματα ἐθεώρει ἑαυτὸν παραβάτην. Καὶ ἡ πρωΐα ἐκείνη ἦτο ἡ τελευταία καθ' ἣν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ καὶ ἀποφασίσῃ, πρὸ τοῦ γάμου. Αὐτὸς νὰ μεταβῇ νὰ ἐξομολογηθῇ δὲν θὰ τὸ ἔκαμνεν.

Ἀφ' ὅτου ἠγάπησεν, ἐφαντάζετο ὅτι ἠγέρθη φραγμὸς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν προτέρων ἰδεῶν του, ὁ δὲ ἔρως, προικίσας αὐτὸν μὲ πτερά, ἀφῄρεσεν ἐν τούτοις τὰς δυνάμεις νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸν φραγμὸν αὐτόν. Ἂν ὅμως ἄλλος τις, ὁ πνευματικός του αἴφνης, ὑπερεπήδα αὐτὸν κ' ἐνεφανίζετο ἐνώπιόν του, πρωὶ-πρωί, τὴν κρίσιμον αὐτὴν στιγμήν, ὡς ὑπὸ Θεοῦ ἀπεσταλμένος, ἀμφέβαλλεν ἂν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀντιταχθῇ εἰς τὰς προσταγάς του.

Οὕτω διέκειτο τὴν ἡμέραν ταύτην, καθ' ἣν τὸν ἐπεσκέφθη, ἀπροσδοκήτως τόσον, ὁ παπᾶ-Μεθόδιος. Πάντα ἄλλον δὲν θὰ ἴσχυον οἱ λόγοι ἐκεῖνοι νὰ μεταπείσωσιν, ἀλλ' εἰς ἕνα, ἐξ ἀνατροφῆς πιόντα τῆς θρησκείας τὰ καθαρὰ νάματα, δὲν ἦτο δυνατὸν ἄλλως νὰ ἐνεργήσωσι.

Διὰ τοῦτο ὥραν πολλὴν μετὰ ταῦτα ὁ Χρηστάκης, κλεισμένος εἰς τὸν κοιτῶνά του, ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Γέροντος. Τὰ πρῶτα δάκρυα ἔρρευσαν διὰ τὸν θυσιασθέντα ἔρωτά του. Αὐτὰ τώρα ἔρρεον διὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐνοχήν του. Τώρα εἶδε καθαρὰ τὴν ἄβυσσον, εἰς ἣν ἦτο ἕτοιμος νὰ πέσῃ, ὅτε δύο ἀσκητικαὶ χεῖρες τὸν ἔσυραν ὀπίσω. Πυκνὸν πέπλον εἶχεν ἁπλώσει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὁ ἔρως καὶ τὸν πέπλον τοῦτον ἀνέσυρεν αἴφνης ὁ γέρων πνευματικός, κ' ἐφάνη πάλιν λευκὴ ὡς περιστερὰ ἡ φιλόθρησκος τοῦ νεανίου ψυχή.

Καὶ τότε ἐπῆλθον πάλιν προσφιλεῖς ἀναμνήσεις, ἀναμνήσεις γλυκεραί, ὡς μέλισσαι κεντῶσαι τὴν ψυχήν του, ἥτις τὰς εἶχε λησμονήσει. Καὶ ἐνθυμεῖτο τόσην ὥραν ἔπειτα ἐν τῷ κοιτῶνί του κλεισμένος, πῶς διηγεῖτο εἰς τὴν μητέρα του τὸ θαῦμα :

—«Οὔτε ἔβλεπα, οὔτε ἤκουα. Ὁμίχλη πυκνὴ μὲ περιέβαλλε καὶ ὄπισθεν αὐτῆς διέκρινα, μακρὰν εἰς τὸ βάθος, ὡς βλέπει τις ἐν νυκτί, μίαν ὠχρὰν καὶ μαυροφοροῦσαν γυναῖκα, κλαίουσαν καὶ πενθοῦσαν διὰ τὸν θάνατόν μου. Ἦσο σὺ τάχα, καλή μου μητέρα ; Ὤ, τὴν μητρικὴν καλλονήν σου εἶχεν ἀποκρύψει ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἡ μαύρη τοῦ θανάτου σκέπη. Εἶχα ὅμως τὰς αἰσθήσεις μου. Καὶ ἐκεῖ ποῦ ἦλθε μία στραβὴ καὶ ἄσχημος—τὴν εἶδα καλὰ αὐτὴν—καὶ μοῦ εἶπε νὰ τάξω, τὴν ἤκουσα, ἀλλὰ βαθειὰ σὰν 'ς τὸν ὕπνον μου. Καὶ μόλις εἶπα τὸν ὅρκον μου καὶ ἰδοὺ σὰν ἀστραπὴ μία ἔλαμψε κα διεσχίσθη τὸ περὶ ἐμὲ νέφος καὶ εἶδα καλὰ πλέον τὴν ἀσημένια Παναγίτσα μου, κρεμασμένην ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό μου».

Καὶ ἀναβλέψας πρὸς τὰ ἐπάνω εἶδε πάλιν τὴν ὡραίαν Παναγίτσαν του, ἐκεῖ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν κρεμασμένην, καὶ τῷ ἐφάνη ὡς νὰ τὴν ἔβλεπε χαρωπὴ καὶ λάμπουσα.

Ἐντὸς τῆς ψυχῆς του, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ ἔρωτός του, ἀνέθορον οἱ ἀρχαῖοι πόθοι του, οἱ ἁγνοὶ καὶ ἄμωμοι, οὓς προσκαίρως εἶχε καλύψῃ τοῦ κόσμου ἡ ἀχλύς.

Ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ πάραυτα ἀπὸ τὸν κόσμον. Καιρὸς ἀναβολῆς δὲν ὑπῆρχε.

Κ' ἔγραψε δύο ἐπιστολάς. Μίαν πρὸς τὴν μητέρα του, καὶ ἄλλην πρὸς τὴν μνηστήν του.

Τὴν πρὸς τὴν μητέρα του ἐτοποθέτησεν ἐπὶ καταφανοῦς μέρους ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν του. Καλέσας δὲ τὸν γέρω-Γιάννην ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὴν πρὸς τὴν μνηστήν του, εἰπὼν νὰ φέρῃ αὐτὴν ἀργότερα καὶ παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Φώτως.

Ὁ γέρω-Γιάννης εἶδεν ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Χρηστάκη ἦσαν ἐρυθροί, ἀλλὰ συνεπέρανεν ὁ ἀγαθὸς οἰκέτης ὅτι ὁ νεανίας, μέλλων ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν μητέρα του καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν νέαν τοῦ βίου του σύντροφον, διετέλει ἐν συγκινήσει, μαρτυρούσῃ φυσικῶς ὅτι δεινὴ εἶνε πάντοτε ἡ ἀπότομος μετάβασις ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον βίον.

Ἡ κυρὰ-Λάμπραινα εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ πολλῆς ὥρας, ἔχουσα κατεπειγούσας παραγγελίας νὰ συμπληρώσῃ διὰ τὸν γάμον, ὅστις θὰ ἐγίνετο τὴν νύκτα. Θὰ ἐπέστρεφε πολὺ ἀργά, ὡς εἶπεν εἰς τὸν υἱόν της, θὰ ἐνεδύετο καὶ θὰ μετέβαινε νὰ παραλάβῃ τὴν νύμφην.

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΑΪΚΑ

Ναυπακτιακαὶ προλήψεις

—Ἂν ὅταν διέρχεται κηδεία, τύχῃ νὰ γαυγίσῃ σκύλος, νομίζουν ὅτι καὶ ἄλλος θἀποθάνῃ τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

—Ὅταν οὐρλιάζεται σκύλος τὴ νύχτα κἄποιος θἀποθάνῃ ἐκ τῆς οἰκίας ἐκείνης ἐντὸς τῆς ὁποίας οὐρλιάζεται, ἂν ὅμως οὐρλιάζεται ἔξω εἰς τὸν δρόμον κυττάζουν εἰς ποῖον σημεῖον βλέπει ὁ σκύλλος καὶ ἐκεῖθεν συμπεραίνουν ποῦ ὁ θάνατος.

—Ἂν τὸ τραπεζομάχαιρο στραφῇ κατὰ σύμπτωσιν οὕτω ὥστε ἡ κόψι νὰ ἦνε πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος, πιστεύουν ὅτι κἄποιος ἐκ τῆς οἰκίας θἀναχωρήσῃ διὰ ταξείδιον.

—Ὅταν ἀλογόμυγα καθήσῃ ἐπάνω εἰς κανένα ἄνθρωπον, αὐτὸ εἶνε σημεῖον ὅτι κάποιος ξένος θὰ τοῦ ἔλθῃ. Πρέπει δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος νὰ πιάσῃ τὴν ἀλογόμυγα νὰ τὴ φιλήσῃ διὰ νὰ μείνουν πάντοτε φίλοι μὲ τὸν ἀναμενόμενον μουσαφίρην.

—Ἄμα βοΐζουν τ' αὐτιά ἢ σπαράζει τὸ μάτι κανενὸς λέγουσιν, ὅτι θὰ λάβῃ καλὰς εἰδήσεις.

—Ὅταν τις ἰδῇ δύο φείδια μαζί, θἀποθάνῃ μετ' ὀλίγον καιρόν.

—Ὅταν τὴν νύχτα χτενίζεται ἢ καθρεφτίζεται κανεὶς «θὰ φάῃ τοὺς ἰδικούς του».

—Ὅταν τα 'κοκόρια λαλήσουν πρὸ τῆς 11 μ. μ. σημεῖον μεταβολῆς καιροῦ, ἂν δὲ συχνολαλοῦν σημεῖον ἀστασίας τοῦ καιροῦ.

—Ὅταν τὸ πτηνὸν ποῦ λέγεται παρὰ τῷ λαῷ «Χαροποῦλι» λαλήσῃ τὴ νύχτα σὲ καμμιὰ γειτονιὰ ἀφεύκτως κάποιος ἀπὸ ἐκεῖ θὰ πεθάνῃ.

— Τὸ ψυχοσάββατο τῶν Ἁγ. Θεοδώρων, πολλὲς κοπέλλες καὶ πολλοὶ νέοι πέρνουν σιτάρι ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαζόμενον καὶ τὸ βάνουν κάτ' ἀπ' τὸ προσκέφαλο, διὰ νὰ δοῦν εἰς τὸν ὕπνο των τὸν μέλλοντα ἢ μέλλουσαν σύζυγον! Ὅταν θέτουν τὸ σιτάρι κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο λέγουν τὸ ἑξῆς τετράστιχον.

«σπέρνω σπέρνω τὸ σιτάρι
ς'τοῦ ἁἰ Θόδωρου τὴ χάρι
κι' ὅποιος εἶνε νὰ μὲ πάρῃ
νἄρθῃ νὰ μὲ ριζικάρῃ.»

Ναύπακτος **Ἰω. Δ. Ροντήρης**

Ὁ Γέρος

(Παραμύθι ἑλληνικό)

Ἕνας βασιλιᾶς ἔβγαλε διαταγὴ νὰ σκοτώσουν ὅλους τοὺς γέρους. Ἤθελε δὲν ἤθελ' ὁ κόσμος σὰν ἐβγῆκε τέτοια διαταγή, ἄρχισε τοὺς 'σκότωνε. Μὰ δύο παιδιὰ ἀδέρφια λυπήθηκαν τὸν πατέρα τους καὶ τὸν ἐκρύψανε. Μὲ καιρὸ ὁ βασιλειᾶς ἔβγαλε ἄλλη διαταγὴ νὰ συναχθοῦν ὅλα τὰ παιδιὰ μιὰ ἡμέρα σ' ἕναν κάμπον κι' ἐκεῖ ὅποιος πρωτοΐδῃ τὸν ἥλιο ὅταν πρωτοβγῇ θὰν τοῦ κάν' ὁ βασιλιᾶς μεγάλαις χάραις. Τὰ παιδιά, ποῦ εἶχαν κρυμμένο τὸ γέρο, ὁποῦ ἦσαν γιὰ τὸ ταξείδι, ἐπῆγαν κρυφά-κρυφά ς' τὸν πατέρα τους καὶ τοῦ λένε, τὸ καὶ τό, ἐπρόσταξ' ὁ βασιλιᾶς. Παιδιά μου, τοὺς λέει ὁ γέρως, μὲ τὴν εὐκή μου σύρτε 'στὸ καλό. Μά 'κεῖ ποῦ θὰ πάτε, ὅλοι θὰ τηρᾶν νὰ ἰδοῦν τὸν ἥλιο, 'κεῖ ποῦ πρωτοβγένῃ. Ἐσεῖς νὰ τηρᾶτε σ'τὰ βουνά, 'κεῖ 'ποῦ βασιλεύει, γιατὶ πρὶν φανῇ ἀπὸ τὴ ἀνατολὴ ἐκεῖ θὰ πρωτοφανῇ. Τὰ παιδιὰ πῆγαν σ'τὸν κάμπο, 'ποῦ εἶχε προσταγὴ ὁ βασιλιᾶς καὶ αὐγὴ-αὐγὴ ἄβγαλτος ὁ ἥλιος, ὅλα κύτταζαν τὸν ἥλιο νὰν τὸν ἰδοῦν ἐκεῖ ποῦ βγαίνει. Τὰ παιδιὰ τοῦ γέρου, ἀντὶ νὰ τηρᾶνε κεῖ ποῦ βγαίν' ὁ ἥλιος τύραγαν 'στὰ βουνά, ἐκεῖ 'ποῦ βασιλεύει, καὶ ἅμα εἶδαν ταῖς πρῶτες ἀχτῖνες σ'τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν λένε.

— Νὰ ὁ ἥλιος ἀφέντη βασιλιᾶ.

— Γέρω 'χετε κρυμμένο, γυρίζει καὶ τοὺς λέει ὁ Βασιλιᾶς.

Τοὺς ἐσυμπάθησε ὁ Βασιλιᾶς, τοὺς ἔκαμε χάρες, κι' ἐχάλασε τὴ διαταγὴ νὰ σκοτώνουν τοὺς γέρους.

Ξυλόκαστρον **Ι.Π.Σ.**

Ὁ κουμπάρος τῶν Γυφτῶν

Μιὰ φαμιλιὰ ἀπὸ γύφτους εἶχαν κάμει ἕναν κουμπάρον βλάχον καὶ κατ' ἔτος τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου (2 Μαΐου) ἐπήγαιναν στὸν κουμπάρον τους διότι τὸν ἔλεγαν Νάσιο καὶ ἔτρωγαν τυρόγαλο γιὰ ἕνα χρόνο. Μιὰ χρονιὰ ἤκουσαν νὰ λέγουν ὅτι αὔριο εἶνε τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου (ἀλλ' ἦτον στὰς 18 Ἰανουαρίου) καὶ νομίσαντες ὅτι εἶνε τότε τὸ ὄνομα τοῦ κουμπάρου τους τοιμάσθηκαν καὶ ἐκίνησαν νὰ πᾶνε στὰ βουνὰ ὅπου ξεκαλοκεριάζει ὁ κουμπάρος των ὁ Βλαχοθανάσης νὰ τὸν βροῦν. Ἐπερπάτησαν - ἐπερπάτησαν μίαν ἡμέραν ὁλόκληρον οἱ γύφτοι καὶ ὁ κουμπάρος πουθενὰ νὰ φανῇ. Τέλος ἐνύχτοσαν ἐπάνω σένα πολὺ ψηλὸ βουνό. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ σὰν καρδιὰ τοῦ χειμῶνος ποῦ ἦτο φυσοῦσε ἕνας παγωμένος βορριᾶς, οἱ γύφτοι ἤρχισαν νὰ σκέπτωνται ποῦ θὰ ξημερώσουν καὶ πῶς θὰ περάσουν τὴ νύχτα τους. Ὅλοι ἔλεγαν νὰ βροῦνε κανένα μέρος νὰ μὴν τοὺς πιάνῃ ἀέρας νὰ κοιμηθοῦν καὶ ἤθελαν νὰ κατέβουν κάτω στὸ λάκκο, ἐκεῖ στὸν ὄχτο νὰ ξενυχτήσουν καὶ τὸ πρωὶ νὰ πάνε στὸν κουμπάρον, τότε λέγει ὁ ἀρχηγός των.

—Τί λέτε νὰ πᾶμε ἐκεῖ ποῦ μαζεύεται ὁ ἀέρας κουβάρι καὶ μέσα νὰ κοιμηθοῦμε: καλήτερα ἐδῶ στὴν κορυφὴ ποῦ κρούει καὶ διαβείνη 'ς τὸ πρόσταγμα τοῦ ἀρχηγοῦ ὅλοι των ἐσιώπησαν καὶ ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν. Τὴν νύχτα ἔπεσε χιόνι πολὺ καὶ τοὺς ἐσκέπασε. Τὸ πρωὶ ποῦ ἐξύπνησαν ηὗραν ἕνα τους παιδὶ ἀποθαμένο. Ἔσκαψαν στὸ χιόνι καὶ τὄθαψαν καὶ ἐνῷ ἡ μάνα του ἔκλεγε ὁ πατέρας τὴν ἐπαρηγόρει.

Πάψε τῆς ἔλεγε πρέπει νὰ χαίρεσαι γιατὶ ὅλοι τὰ θάβουν τὰ παιδιά του *στὴ μαύρη γῆ* καὶ μεῖς *στὴν ἄσπρη*.

Τέλος πῆραν τὸ δρόμο τους περιπάτησαν κάμποσο εἶδαν μία μάζα λύκους νἄρχονται κατ' ἐπάνω τωνλυσσασμένοι ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ὅταν τοὺς εἶδαν νἄρχωνται ἔτσι τρεχάτοι:

—Γιὰ δές, λέγαν τὰ σκυλλιὰ τοῦ κουμπάρου μας ἔρχονται νὰ μᾶς δεχτοῦν. Οἱ λύκοι ρίχτυκαν ἐπάνω τους κἔφαγαν ὅλους τοὺς ἄλλους πλὴν τοῦ Γυφταρχηγοῦ καὶ τῆς γύφτησας, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ εἶδαν ἔστι, ἀπεφάσισαν νὰ γυρίσουν καὶ στὸ γυρισμό του πέρασαν ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἔθαψαν τὸ παιδί τους, εἶχαν λιώσει τὰ χιόνια ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ οἱ κόρακες ἔπερναν ἄλλος τὸ κεφάλι, ἄλλος τὸ ποδάρι, καὶ ἄλλος τὸ χέρι τοῦ νεκροῦ καὶ πέταγαν στὸν οὐρανό.

—Γιὰ δές, λέγει τότε ὁ γύφτος, τὸ παιδί μας πῶς τὸ ἀνεβάζουν οἱ ἀγγέλοι στὰ οὐράνια. Ὅταν πῆγαν στὸ χωριὸ τοῦ Κουμπάρου καὶ ἔμαθαν ὅτι εἶνε Γεννάρης καὶ ὁ κουμπάρος δὲν ἦτον ἐκεῖ ἀλλ' ἦτον σὲ ξεχειμαδιὰ καὶ ὅτι τὸ Μάϊ θὰ γυρίσῃ.

—Ἄμ δὲν ξαναπᾶμε μεῖς, εἶπαν, νὰ μᾶς φάνε καὶ μᾶς τὰ σκυλλιά του.

Γ. Μασδούρας

Προλήψεις Λευκαδίων

Οἱ Λευκάδιοι νομίζουν ὅτι:

— Δὲν πρέπει νὰ θέτῃ κανεὶς ἀλάτι ἐπάνω σ' ἔγγυον φορβάδα διότι ἀποβάλλει.

—Ὅταν ἡ μαγείρισσα ρίχνῃ τὰ λάχανα μέσα 'ς τὴ χύτραν διὰ νὰ βράσουν γλήγορα πρέπει νὰ τὰ «*χουχουλίσῃ*».

Ὅταν τὰ μέλη μιᾶς οἰκογένειας πιάνουν τὰ χέρια των γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν εἶνε ζεστὰ ἢ κρύα αὐτὸ εἶνε σημεῖον ὅτι τοὺς φθονοῦν οἱ χωριανοὶ ἢ οἱ συμπολῖταί των.

— Δὲν πρέπει οἱ γεωργοὶ νὰ «*πυρώνουν*» τὸ ψωμὶ νὰ τὸ τρῶνε, ὅταν βγάνουν «*πρῶτο σιτάρι*» γιατὶ τὸ σιτάρι θὰ γίνῃ «*καρβοῦνι*».

— Δὲν πρέπει νὰ σπείρουν ἢ νὰ φυτεύουν τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ (29 Αὐγ.) τὸν ὁποῖον καὶ λένε Κάϊν — γιατὶ τὰ σπαρέντα θὰ τὰ κάψῃ ὁ ἅγιος.

— Δὲν πρέπει νὰ σαρώνουν 'ς τὸ σπῆτι δύο ταυτοχρόνως.

— Τ'ἀπομεινάρια ἀπὸ τὰ γεύματα (κόκκαλα, ψυχία ἄρτου, κελύφη ᾠῶν, καρύων κλπ.) τῶν Χριστουγέννων, Ἁγ. Βασιλείου καὶ Φώτων, τὰ μαζεύουν καὶ τὰ ρίπτουν 'ς τ' ἀμπέλια γιὰ νὰ κάμουν ταῦτα πολλὰ καὶ καλὰ σταφύλια.

— Τὸ ἄλογο δὲν χορταίνει ποτὲ καὶ τὸ Πάσχα ἀκόμα τοῦ λείπουν τρεῖς χαψιές.

— Τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τοῦ ἁγίου Βασιλείου δὲν κάνει νὰ κοιμᾶται κανεὶς εἰς ξένον σπῆτι,, γιὰ νὰ μὴ εἶνε μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπῆτί του, ὅλον τὸν χρόνον.

— Τὸ νικέλινο ἢ ἀσημένιο νόμισμα ποῦ εὑρίσκει κανεὶς μέσα 'ς τὴν πῆττα τοῦ Ἁγ. Βασιλείου πρέπει νὰ τὸ φυλάῃ ὅλον τὸν χρόνον, γιὰ νὰ εἶνε τυχηρός.

— Τὸ πρόβατο ἢ ἡ γίδα ποῦ πατεῖ κόπρον ἀνθρώπου χωλαίνει ἀπὸ τὸ ποδάρι ἐκεῖνο ποῦ ἐπάτησεν.

—Ὅταν τὰ ζῶα τὰ θηλυκὰ γεννᾶνε δὲν πρέπει νὰ τὰ κυττάζωμε, γιὰ νὰ μὴ σκάσουν 'ς τὴν γέννα.

— Τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Τρύφωνος (1 Φεβρ.) ἀπαγορεύεται τὸ σκάψιμο ἢ κλάδευμα τῶν ἀμπέλων.

Ἐν Λευκάδι **Πάνος Χ. Γουρζῆς.**

Δεισιδαιμονίαι Εὐρυτάνων

Τὴν ἐποχὴν τῶν Καλικαντζάρων τὸ ἑσπέρας πρὶν κοιμηθοῦν ρίπτουν εἰς τὴν πυρὰν κἀνὲν παλιοπάπουτσο καὶ πρὸ πάντων δὲ φυτόν τι καλούμενον «Λατσοῦδι» τὸ ὁποῖον εἶνε παρόμοιον μὲ τὴν ἐλάτην, διότι νομίζουν ὅτι ἐκ τῆς ὀσμῆς τῶν καιομένων τούτων ἀντικειμένων φεύγουν οἱ καλικάντζαροι, τὴν δὲ πρωΐαν δὲν πίνουσιν ὕδωρ ἂν μὴ πρότερον ρίψωσιν ἐντὸς αὐτοῦ κάρβουνον ἀνημμένον.

—Τὴν πρώτην Μαΐου ἑκάστη οἰκογένεια ἐκτὸς τῶν στεφάνων ἐξ ἀνθέων ὀφείλει νὰ κρεμάσῃ εἰς τὸ παράθυρο ἢ ἐξώστην τῆς οἰκίας καὶ ὕφασμα κόκκινον.

—Ὅταν ἀναχωρῇ τις διὰ τὴν ἀλλοδαπὴν ἀφίνουσι τὴν θύραν ἀνοικτὴν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐὰν δὲ κυττάζῃ ὁ ἀναχωρῶν ὄπισθεν λέγουν ὅτι δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ.

Μίμης Καλοκαίρης

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΔΙ' ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΚΡΥΩΝΟΥΝ

Εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ἀμφοτέρων τῶν φύλλων, οἱ ὁποῖοι χωρὶς ἀναιμίαν, χωρὶς νευρικὴν ὑπερευαισθησίαν, χωρὶς κανένα ἄλλον ἰδιαίτερον λόγον, αἰσθάνονται τὸ ψῦχος περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τὸ ζήτημα ἐμελετήθη πολλάκις καὶ ὅλοι οἱ ὁπωσδήποτε εἰδικοὶ προσεπάθησαν νὰ δώσουν μίαν ἐξήγησιν. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἐβεβαιώθη πλέον, ὅτι ἡ αἰτία τοῦ ἀνυποφόρου αὐτοῦ κακοῦ εἶναι ἁπλούστατα ἡ συνήθεια. Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον ἕως τὸν Μάϊον τουρτουρίζουν καὶ διπλώνονται εἰς ἐπανωφόρια καὶ τυλίσσονται εἰς βαρύτατα σκεπάσματα, κρυώνουν, διότι θέλουν νὰ κρυώνουν 'Ο καθηγητὴς Χέρη τῆς Βιέννης—εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται ἡ ἀνακάλυψις εὗρε καὶ τὸ φάρμακον. Ἡ συνήθεια πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ ὀλίγον ὁμοιοπαθητικῶς. Οἱ εὐαίσθητοι εἰς τὸ ψῦχος πρέπει νὰ φοροῦν λεπτὰ ἐνδύματα, νὰ φοροῦν ἐπανωφόρια μόνον τὴν νύκτα, νὰ λούωνται μὲ ἄφθονον ψυχρὸν νερὸν καὶ νὰ κοιμῶνται τὴν νύκτα εἰς δωμάτιον, χωρὶς φωτιάν, σκεπαζόμενοι ὅσον τὸ δυνατὸν μετριώτερον. Μόνον μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ κατορθώσουν νὰ πολεμήσουν τὴν ἐξευτελιστικὴν συνήθειαν νὰ αἰσθάνωνται συγκρουόμενα τὰ δόντια των μόλις τὸ θερμόμετρον καταβῇ ὀλίγους βαθμοὺς ἀπὸ τὴν θερινὴν θερμοκρασίαν.

ΞΕΝΑ Α. Ο. Δ. Ο.

** Ὁ νῦν Πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας Σὶρ Ἑρρῖκος Κάμπελ-Μπάννερμαν ἔφερε πατρωνυμικὸν ὄνομα Κάμπελ ἁπλῶς. Εἷς θεῖός του ὅμως ἐκ μητρός, κληροδοτήσας εἰς αὐτὸν μεγάλην περιουσίαν, ἐζήτησεν ἐν τῇ διαθήκῃ του νὰ προσθέσῃ καὶ τὸ ἐπώνυμόν του.

** Τὸ Ἀγγλικὸν Βουλευτήριον ἔχει 1100 διαμερίσματα, μεγάλας καὶ μικρὰς αἰθούσας καὶ δωμάτια, οἱ δὲ διάδρομοί του ἀποτελοῦν μῆκος 4 χιλιομέτρων περίπου.

** Ὁ Λόρδος Καγγελλάριος εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων ἔχει ἀνάλογον ἀξίωμα μὲ τὸ τοῦ Προέδρου (Σπῆκερ) τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων.

** Πρὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Σπῆκερ διευθύνει προσωρινῶς τὴν Βουλὴν ὁ Γραμματεὺς αὐτῆς.

** Ἡ ἐξουσία τῆς Βουλῆς ἐν Ἀγγλίᾳ εἶνε ἀπόλυτος. Δύναται νὰ κανονίζῃ τὰ τῆς Διαδοχῆς τοῦ Θρόνου καὶ νὰ μεταβάλῃ διὰ νόμου καὶ αὐτὴν τὴν ἐπίσημον θρησκείαν τοῦ Κράτους.

** Ἐπίγειος παράδεισος δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ ἀμερικανικὴ πόλις Μπέρκλεϋ παρὰ τὸν Ἅγιον Φραγκῖσκον.

** Ἔχει 20 χιλ. κατοίκους καὶ οὔτε φυλακάς, οὔτε ἀστυνομίαν, οὔτε καφενεῖον, οὔτε οἰνοπωλεῖον ἢ ξενοδοχεῖον ἔχει.

** Οἱ κάτοικοι αὐτῆς συζοῦν ἀγγελικώτατα, σοσιαλιστικῶς.

** Ἡ ἀεροναυτικὴ ἑταιρία τῆς Ρώμης ἐνεργεῖ καθ' ἑβδομάδα ἀναβάσεις εἰς τὰ μέγιστα ὕψη καὶ μελέτας τῶν ἀτμοσφαιρικῶν καὶ μετεωρολογικῶν φαινομένων.

** Ἤρχισε δὲ νὰ χρησιμοποιῆται ἤδη ἡ ἀεροστατικὴ εἰς σπουδαίους σκοπούς.

** Ἰδίως εἰς τὴν τοπογραφίαν ἀπεδείχθη χρησιμωτάτη διὰ τῆς λήψεως φωτογραφιῶν τῶν διαφόρων ὑπὸ μελέτην μερῶν ἀπὸ ὕψους ἱκανοῦ.

** Αἱ λαμβανόμεναι οὕτω πως φωτογραφίαι παριστάνουν λαμπρότατα τὴν τοπογραφίαν τῶν μερῶν, τὴν ὁποίαν ἄλλως διὰ δυσχερεστάτων τεχνικῶν συνδυασμῶν καὶ ὄχι τόσον τελείως θὰ ἠδύνατό τις νὰ λάβῃ.

** Τὸ νέον αὐτοκίνητον τοῦ Βάρδεμπιλτ, τοῦ γνωστοῦ Ἀμερικανοῦ δισεκατομμυριούχου, θὰ δύναται νὰ ἀναπτύξῃ τὴν ἰλιγγιώδη ταχύτητα τῶν 240 χιλιομέτρων τὴν ὥραν.

** Ἡ μεγαλειτέρα συκῆ τοῦ κόσμου εἶνε μία παρὰ τὴν Πραιτωρίαν τοῦ Τράνσβαλ.

** Ἔχει ὕψος 20 μέτρα, περιφέρειαν 170 μέτρα καὶ διάμετρον 55.

** Ὁ κεντρικὸς κορμός της ἔχει περιφέρειαν 25 μέτρων.

** Τὸ δένδρον θὰ ἔχῃ τοὐλάχιστον 400 ἐτῶν ἡλικίαν.

** Μολαταῦτα τὰ σῦκα εἶνε κοινοῦ μεγέθους.

** Εἰς τὸ Παρίσι πρόκειται νὰ ἱδρυθῇ σύλλογος συγγραφέων καὶ ἠθοποιῶν....σφυρηχθέντων.

** Οἱ Ἕλληνες θεατρικοὶ συγγραφεῖς τέλος πάντων εὗρῆκαν τὸν σύλλογόν τους.

** Τηλέφωνον θὰ ἐγκατασταθῇ ἐντὸς δύο ἐτῶν μεταξὺ Λονδίνου καὶ Νέας Ὑόρκης.

** Ἡμεῖς καμαρώνομεν τὸ μεταξὺ Πατρῶν καὶ Ἀθηνῶν.

** Διὰ νὰ ἔχῃ κανεὶς πρώϊμες ντομάτες ἀνάγκη νὰ μεταφυτεύσῃ τὰ φυτὰ δύο-τρεῖς φορὰς καταλλήλως.

** Τοιουτοτρόπως ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ντομάτες τὸν Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον.

** Τί λέγουν οἱ κηπουροί μας;

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΥΠΟ **ΡΑΪΔΕΡ ΧΑΓΓΑΡΔ**

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

[Εἷς εὐγενὴς Ἄγγλος, ὁ Σὶρ Ἑρρῖκος μετὰ τοῦ φίλου του Γούδ, πλοιάρχου τοῦ Βασιλικοῦ ναυτικοῦ, ἀνεχώρησαν ἐξ Ἀγγλίας καὶ μετέβησαν εἰς τὴν νότιον Ἀφρικήν. Τοῦ ταξειδίου ὁ σκοπὸς ἦτο ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Σὶρ Ἑρρίκου, ὅστις δυσαρεστηθεὶς πρὸ ἐτῶν μὲ τὸν ἀδελφόν του εὑρίσκετο εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς. Ὁ Σὶρ Ἑρρῖκος ἤθελε νὰ τὸν εὕρῃ διὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην, διὰ νὰ ἀγαπήσῃ μὲ αὐτόν. Εἰς τὴν Ἀφρικὴν συνήντησαν τὸν κυνηγὸν ἐλεφάντων Ἄλλαν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσει ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σὶρ Ἑρρίκου εἶχεν ἀπέλθει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν μεταλλείων τοῦ Σολομῶντος, τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο μυθικά· ὁ Ἄλλαν ὅμως εἶχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ μύθου ἀλλὰ περὶ πραγματικότητος. Κάποτε εἷς ἀπόγονος τοῦ περιηγητοῦ Συλβέστρας τῷ εἶχεν ἀφήσει ἕνα χάρτην, χαραγμένον ἀπὸ τὸν περιηγητὴν ἐπὶ τεμαχίου παπύρου, διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἰδίου, ὁ ὁποῖος ὑπεδείκνυε τὸν δρόμον ὅστις ἦγεν εἰς τὰ μεταλλεῖα.

Ἀφοῦ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σὶρ Ἑρρίκου διηυθύνθη ἐκεῖ, ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀναζητήσῃ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσωσι τὸ ἐπικίνδυνον καὶ τολμηρὸν ταξείδιον, διὰ μέσου τῶν ἐρήμων ὅπου τοὺς ἀνέμενον παντοειδεῖς περιπέτειαι, τὰ ἄγρια θηρία καὶ ἡ ζέστη τοῦ ἡλίου, ἡ πεῖνα καὶ ἡ δίψα.

Μετὰ φοβερὰς περιπετείας ἔφθασαν εἰς τὸ κράτος τῶν Κουκουάνα ὅπου ὁ ὑπηρέτης των Οὐμπόπα ἀποκαλύπτει ὅτι ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐκεῖ. Συνωμοσίας γενομένης μετὰ τῶν ἐξεχόντων Κουκουάνων ἀποφασίζεται ὁ θάνατος τοῦ αἱμοβόρου βασιλέως Τσάλα καὶ τοῦ υἱοῦ του Σηράγα καὶ ἡ ἀνύψωσις εἰς τὸν θρόνον τοῦ Οὐμπόπα.]

— Εἶνε ὁ βασιλεὺς Τσάλα, ὁ υἱός του Σηράγα καὶ ἡ γραῖα Γαγοὺλ καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τοὺς συνοδεύουν εἶνε οἱ σφαγεῖς, εἶπεν ὁ Ἰνφάδος δεικνύων τὴν μικρὰν ὁμάδα, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ δώδεκα γιγαντιαίους ἀγρίους, ὡπλισμένους μὲ δόρατα καὶ ῥόπαλα.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὸ κέντρον, ἐνῷ ἡ Γαγοὺλ συνεσπειρώθη παρὰ τοὺς πόδας του καὶ οἱ λοιποὶ ἔστησαν ὄπισθεν αὐτοῦ.

— Σᾶς χαιρετίζω, λευκοὶ Κύριοι, ἐφώνησεν ὁ Τσάλα, ὅταν μᾶς εἶδε προχωροῦντας. Καθήσατε καὶ ἂς μὴ ἀφήνωμεν τὸν πολύτιμον καιρὸν νὰ παρέρχεται. Ἡ νὺξ εἶνε βραχεῖα καὶ τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα μέλλομεν νὰ ἐκτελέσωμεν, πολλά. Ἔρχεσθε εἰς καλὴν ὥραν καὶ θὰ ἴδητε θέαμα θαυμάσιον. Κυττάξατε πέριξ, λευκοὶ Κύριοι, κυττάξατε πέριξ καὶ ἐκύλισε τοὺς πονηροὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ συντάγματος εἰς σύνταγμα. Δύνασθε νὰ βλέπετε παρόμοιον θέαμα εἰς τοὺς ἀστέρας ; Ἰδέτε πῶς τρέμουσιν ὅλοι οἱ ὁποῖοι ἔχουσι κακὰς καρδίας καὶ φοβοῦνται τὴν καταδίκην τοῦ οὐρανοῦ.

— Ἀρχίσατε, ἀρχίσατε, ἐφώναξε μὲ φωνὴν ὀξεῖαν ἡ Γαγοὺλ, αἱ ὕαιναι πεινοῦν καὶ ζητοῦν νὰ φάγουν. Ἀρχίσατε, ἀρχίσατε.

Πρὸς στιγμὴν σιγὴ ἐπεκράτησε καθισταμένη μετ' ὀλίγον τρομερὰ ἀπὸ τὸ προαίσθημα ὅτι δεινόν τι θὰ συνέβαινε. Ὁ βασιλεὺς ὕψωσε τὸ ἀκόντιον αὐτοῦ καὶ αἰφνιδίως εἴκοσι χιλιάδες πόδες ὑψώθησαν ταὐτοχρόνως ὡσὰν νὰ ἀνῆκον εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἄτομον καὶ πάλιν κατέπεσαν μὲ ὁρμὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τοῦτο ἐπανελήφθη τρὶς καὶ τὸ ἔδαφος ἔτοεμε σειόμενον. Τότε ἀπὸ τὸ πέραν ἄκρον τοῦ κύκλου μία φωνὴ μεμονωμένη ἤρχισε νὰ τονίζῃ ἓν ᾆσμα εἰς τὸ ὁποῖον ἠδύνατο κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὰς λέξεις.

«Ποία ἡ τύχη τοῦ ἐκ γυναικὸς γεννηθέντος».

Ἡ ἀπάντησις ἐδίδετο βαρύφωνος, ἐξερχομένη ἀπὸ χιλιάδας λαρυγγῶν.

«Ὁ θάνατος».

Βαθμηδὸν ἐν τούτοις τὸ ᾆσμα ἐπανελαμβάνετο ἀπὸ ἕνα ἕκαστον τῶν λόχων, ἕως ὅτου τέλος ὁλόκληρος ὁ στρατὸς ἔψαλλε τοῦτο καὶ δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ παρακολουθῶ τὰς λέξεις ἐκτὸς ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἀντεπροσώπευον διαφόρους φάσεις τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, τοῦ φόβου καὶ τῆς χαρᾶς. Τώρα ἐφαίνετο τὸ ᾆσμα πολὺ μακρὸν, τώρα πολεμικὸν καὶ τέλος νεκρώσιμον.

Παρῆλθε χρόνος καὶ σιγὴ ἐπηκολούθησε, ἥτις καὶ πάλιν διεκόπη, τοῦ βασιλέως ὑψώσαντος τὴν χεῖρα. Στιγμιαίως ἠκούσαμεν ἦχον πολλῶν ποδῶν καὶ ἀναμέσον τοῦ πλήθους τῶν πολεμιστῶν παράδοξοι καὶ τρομεραὶ μορφαὶ ἐνεφανίσθησαν σπεύδουσαι πρὸς ἡμᾶς. Ὅταν ἔφθασαν πλησίον ἡμῶν εἴδομεν ὅτι ἦσαν γυναῖκες, αἱ περισσότεραι τῶν ὁποίων ἡλικιωμέναι, διότι αἱ λευκαὶ κόμαι των στολισμέναι μὲ κοσμήματα, ἐξ ὀστῶν ἰχθύων, ἐκυμαίνοντο ἐπὶ τῶν ὠμοπλατῶν των. Τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἔφερον χρωματιστὰς λωρίδας λευκὰς καὶ κιτρίνας, εἰς τοὺς ὤμους των δὲ ἐκρέμαντο δέρματα ὄφεων καὶ πέριξ τῶν ὀσφύων αὐτῶν διὰ λωρίδων ἐκρέμαντο ἀνθρώπινα ὀστᾶ. Ὅταν ἔφθασαν ἀπέναντι ἡμῶν ἐσταμάτησαν καὶ μία ἐξ αὐτῶν δεικνύουσα τὴν συσπειρωμένην τῆς Γαγοὺλ μορφὴν ἐφώνησεν.

— Μητέρα, εἴμεθα ἐδῶ.

— Καλὰ, καλὰ, ἀπήντησεν ἡ ἀπαιτία φωνή. Εἶνε οἱ ὀφθαλμοί σας διορατικοί ; Βλέπουν εἰς τὸ σκότος ;

— Μητέρα, ναί.

— Καλὰ, καλὰ. Εἶνε τὰ ὦτά σας ἀνοικτὰ, σεῖς αἱ ὁποῖαι ἀκούετε λέξεις αἵτινες δὲν προφέρονται ἀπὸ γλῶσσαν ;

— Μητέρα, εἶνε ἀνοικτά.

— Καλὰ, καλὰ, καλά. Αἱ αἰσθήσεις σας εἶνε ἐξυπνοι, δύνασθε νὰ ὀσφρανθῆτε αἷμα, δύνασθε νὰ καθαρίσητε τὴν χώραν ἀπὸ τοὺς κακοὺς οἱ ὁποῖοι εἶνε ἐχθροὶ τοῦ βασιλέως καὶ τῶν γειτόνων του ; Εἶσθε ἕτοιμοι νὰ ἐκτελέσητε τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, σεῖς, τὰς ὁποίας ἐγὼ ἐδίδαξα, αἱ ὁποῖαι ἐφάγετε ἀπὸ τὸν ἄρτον τῆς σοφίας μου καὶ ἐπίετε ἀπὸ τὸ ὕδωρ τῆς μαγείας μου ;

— Μητέρα, εἴμεθα ἕτοιμαι.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν ἱέρακες, βλέπετε ἐδῶ τοὺς σφαγεῖς, ὀξύνατε τὰ δόρατά των, ἀπὸ μακρὰν οἱ λευκοὶ βλέπουσιν. Ἐμπρός.

Μὲ κραυγὴν ἀγρίαν αἱ φρικαλέαι τῆς Γαγοὺλ ἱέρειαι διεσπάρησαν εἰς ὅλας τὰς διευθύνσεις ὡς τεμάχια βομβῶν, καὶ τὰ πέριξ τῶν ὀσφυῶν αὐτῶν ὀστᾶ συνεκρούοντο μὲ κρότον τρομακτικόν. Δὲν ἠδυνάμεθα νὰ βλέπωμεν αὐτὰς ὅλας, διὶ ὃ προσηλώσαμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς ἐγγύτερον ἡμῶν ἱερείας. Ὅταν αὕτη ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς, ἐσταμάτησε καὶ ἤρχισε νὰ χορεύῃ ἀγρίως, συστρεφομένη μὲ ἀπίστευτον ταχύτητα ἐκφωνοῦσα φράσεις διαφόρους ὡς «τὸν ὀσφραίνομαι τὸν κακοποιὸν»..... «ἐδῶ πλησίον εἶνε ὁ δηλητηριάσας τὴν μητέρα του».....«ἀκούω τὰς σκέψεις ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐσκέφθη κακὸν διὰ τὸν βασιλέα....»

Ταχύτερον καὶ ταχύτερον ἐχόρευε, ἕως ὅτου περιέπεσεν εἰς κατάστασιν φρενίτιδος, ὥστε ἀφρὸς ἐξήρχετο ἀπὸ τὰς σιαγόνας, ἀνὰ μέσον τῶν ὀδόντων της, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰς κόγχας των καὶ τὸ σῶμά της ἐρρίγη. Αἰφνιδίως ἐσταμάτησε, τὸ σῶμά της κατέστη ἄκαμπτον, ὡς τὸ σῶμα ἐείκτου κυνὸς ὅταν ὀσφραίνεται κυνήγιον καὶ τότε μὲ χεῖρα προτεταμμένην ἤρχισε νὰ διασχίζῃ τοὺς πρὸ αὐτῆς εὑρισκομένους στρατιώτας. Ἡμεῖς παρηκολουθοῦμεν τὰς κινήσεις της ὡς ὑπνωτισμένοι. Ἐσταμάτησε καὶ πάλιν καὶ πάλιν ἔκαμε μερικὰ βήματα.

Τέλος μὲ κραυγὴν ὀξεῖαν ἀνεπήδησε καὶ διὰ τῆς περόνης της ἐκάρφωσεν ἕνα ὑψηλὸν πολεμιστήν. Στιγμιαίως δύο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, οἱ ἀμέσως ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ἱστάμενοι συνέλαβον τὸν καταδικασμένον ἄνθρωπον, ἕκαστος ἀπὸ τὸν βραχίονα, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπροχώρησαν μέχρι τοῦ βασιλέως.

Οὕτως οὐδαμῶς ἀντέστη, εἴδομεν ὅμως ὅτι τὰ μέλη του ἐσύροντο ὡς παράλυτα, καὶ ὅτι οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ, ἐκ μέσου τῶν ὁποίων τὸ ἀκόντιον εἶχε πέσει, ἦσαν ἄκαμπτοι ὡς δάκτυλοι νεκροῦ.

Ὅταν τὸν ἔφερον ἐκεῖ, δύο τῶν βλοσυρῶν δεσμίων ἐπροχώρησαν πρὸς συνάντησίν του. Συνηντήθησαν καὶ οἱ δήμιοι ἐστράφησαν, βλέποντες πρὸς τὸ μέρος τοῦ βασιλέως, ὡσὰν νὰ ἀνέμενον τὰς διαταγάς του.

— Φονεύσατε, λέγει ὁ βασιλεύς.

— Φονεύσατε, ἐπανέλαβεν ἡ Γαγούλ.

— Φονεύσατε, προσέθεσε καὶ ὁ Σηράγα.

Δὲν εἶχον εἰσέτι προφερθῆ αἱ λέξεις καὶ τὸ φρικτὸν κακούργημα ἐξετελέσθη. Εἷς τῶν σφαγέων ἐνέπηξε τὸ ἀκόντιον αὐτοῦ ἐντὸς τῆς καρδίας τοῦ θύματος, ὁ δὲ ἕτερος διὰ τοῦ τρομεροῦ ροπάλου, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα διεῤῥήγνυε τὸ κρανίον καὶ διεσκόρπιζε τὸν ἐγκέφαλόν του.

— Ἕνας, ἐφώναξεν ὁ Τσάλα ὁ βασιλεύς, ἐνῷ τὸ πτῶμα ἐσύρετο μακρὰν ἀπὸ τὴν ὄψιν του.

Δὲν εἶχεν εἰσέτι τελειώσει ἡ πρώτη αἱματηρὰ πρᾶξις καὶ ἕτερον ἄθλιον θῦμα προσήγετο, ὡς μόσχος εἰς σφαγεῖον. Τὴν φορὰν ταύτην ἠδυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἐκ τοῦ ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ καταδίκου δέρματος καμηλοπαρδάλεως, ὅτι ὁ μέλλων νὰ θυσιασθῇ ἦτο βαθμοῦχος. Πάλιν αἱ τρομεραὶ λέξεις ἐξεφωνήθησαν καὶ τὸ θῦμα ἔπεσε νεκρόν.

— Δύο, ἠρίθμησεν ὁ βασιλεύς.

Καὶ οὕτω τὸ θανατηφόρον κυνήγιον ἐξηκολούθησεν ἕως ὅτου ἑκατὸν περίπου σώματα αἱματόφυρτα εἶχον συσσωρευθῆ ὄπισθεν ἡμῶν. Ἔχω ἀκούσει περὶ τῶν Ρωμαίων μονομάχων καὶ ἔχω ἀκούσει περὶ τῶν ἱσπανικῶν ταυρομαχιῶν, ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔρρευσε κατ' αὐτάς, δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ ὅσον εἶδον τὴν νύκτα ταύτην.

Ἡ ὀργή μας δὲν εἶχεν ὅρια. Ἅπαξ ἠγέρθημεν διὰ νὰ διαμαρτυρηθῶμεν, αὐστηρῶς ὁ Τσάλα μᾶς ἠμπόδισε.

— Ὁ νόμος πρέπει νὰ λειτουργῇ, ὦ λευκοί. Οἱ σκύλλοι οὗτοι εἶνε μάγοι καὶ κακοποιοί. Καλὸν νὰ ἀποθνήσκωσιν οὗτοι—μᾶς ἔλεγεν εἰς ἀπάντησιν.

Περὶ τὴν ἐννάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐπῆλθε παῦσις. Αἱ ἱέρειαι συνηνώθησαν, ἐξηντλημέναι προφανῶς ἀπὸ τὸ αἱματηρὸν ἔργον των καὶ ἐνομίσαμεν ὅτι ἡ αἱματηρὰ παράστασις εἶχε τελειώσῃ. Δὲν εἶχεν ὅμως οὕτω, διότι μετ' ὀλίγον καὶ πρὸς ἔκπληξιν ἡμῶν, ἡ ἀπαισία γραία, ἡ Γαγοὺλ ἠγέρθη καὶ στηριζομένη ἐπὶ ῥάβδου ἤρχισε νὰ περιπατῇ τριπλίζουσα. Ἦτο θέαμα παράξενον νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν τρομερὰν ἐκείνην μὲ κεφαλὴν ἱέρακος γραῖαν, κυρτὴν, ἀπὸ τὴν μεγάλην της ἡλικίαν, συλλέγουσαν δυνάμεις ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἐνισχυομένην ἐπὶ τέλους. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ τρέχῃ, ὑποτονθορίζουσα ᾆσμά τι καὶ αἰφνιδίως ὥρμησεν ἐναντίον ὑψηλοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον ἤγγισε. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἦχος ὡς στεναγμὸς βαθὺς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ συντάγματος ἐκείνου τοῦ ὁποίου ὁ ὑψηλὸς ἀνὴρ ἐφαίνετο ὢν ὁ διοικητής. Δύο ὅμως τῶν ἀξιωματικῶν του συνέλαβον τοῦτον καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς τῆς ἐκτελέσεως τὸν τόπον. Ἐμάθομεν κατόπιν ὅτι ἦτο ἄνθρωπος μεγάλου πλούτου καὶ μεγάλης σπουδαιότητος καὶ προσέτι ὅτι ἦτο ἐξάδελφος τοῦ βασιλέως.

Ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς καὶ ὁ Τσάλα ἠρίθμησεν ἑκατὸν τρεῖς. Τότε ἡ Γαγοὺλ ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ ἀναπηδᾷ τῇδε κἀκεῖσε καὶ νὰ ἔρχηται πλησιέστερον πρὸς ἡμᾶς.

— Ἔχει γοῦστο νὰ τὰ βάλῃ μαζύ μας τώρα, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς μου ὁ Γοὺδ, περίτρομος.

— Δὲν πιστεύω, λέγει ὁ Σὶρ Ἑρρῖκος.

— Ὁμολογῶ, ὅτι ὅταν εἶδον τὴν ἀπαισίαν γραῖαν χορεύουσαν τριγύρω μας, ἡ καρδία μου κατέστη βαρεῖα ὡς μόλυβδος. Ἔρριψα ἓν βλέμμα ἐπὶ τῶν ὄπισθεν ἡμῶν σωρειῶν τῶν νεκρῶν καὶ ἐρρίγησα.

Ἐγγύτερον καὶ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ Γαγοὺλ ἐχόρευεν ὁμοιάζουσα ὡς ἔμψυχον κόμμα μὲ ὀφθαλμοὺς ἀποστράπτοντας καὶ λαμπυρίζοντας διαδοχικῶς.

Ἐγγύτερον ἤρχετο, καὶ ἔτι ἐγγύτερον, καὶ ἕκαστον πλάσμα τῆς μεγάλης ἐκείνης ὀμηγύρεως εἶχεν ἐπ' αὐτῆς τὰ ὄμματα προσηλωμένα μετὰ μεγίστης ἀνησυχίας. Τέλος ἔστη καὶ ἔδειξε.

— Ποῖος ἄρά γε νὰ εἶνε ; ἠρώτησε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σὶρ Ἑρρῖκος.

Ἡ στιγμὴ ἦτο δεινή. Τέλος ἡ γραῖα ἐστήριξε τὴν ῥάβδον της ἐπὶ τοῦ Οὐμπόπα, ἄλλως Ἰνόζη.

— Τὸν ὀσφραίνομαι, ἐκραύγασεν ἡ Γαγούλ. Φόνευσέ τον, βασιλεῦ, φόνευσέ τον, εἶνε κακὸς, φόνευσέ τον προτοῦ δι' αὐτὸν χυθῇ αἷμα ἄφθονον.

Φόνευσέ τον, βασιλεῦ.

Σιγὴ ἐπηκολούθησε καὶ ἔσπευσα νὰ ἐπωφεληθῶ αὐτῆς.

— Ὦ βασιλεῦ, λέγω ἐγειρόμενος. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε θεράπων τῶν φιλοξενουμένων σας. Εἶνε ὁ σκύλλος μας. Ὅστις χύσει τοῦ σκύλλου μας τὸ αἷμα, χύνει τὸ ἰδικόν μας. Ἐν ὀνόματι τῶν ἱερῶν νόμων τῆς φιλοξενείας, ζητῶ τὸν προστασίαν του.

— Ἡ Γαγοὺλ τὸν ὠσφράνθη. Πρέπει νὰ ἀποθάνῃ, ὦ λευκοί, ἦτο ἡ ἀπάντησις ἡ ὁποία μοὶ ἐδόθη.

— Ὄχι δὲν θὰ ἀποθάνῃ, ἀπήντησα, ὅστις τὸν ἐγγίσῃ, θὰ ἀποθάνῃ καὶ αὐτός.

— Συλλάβετέ τον, ἐβροντοφώνησεν ὁ Τσάλα πρὸς τοὺς δημίους του, οἱ ὁποῖοι αἱματοσταγεῖς ἵσταντο πλησίον αὐτοῦ.

Οὗτοι ἐπροχώρησαν πρὸς ἡμᾶς καὶ κατόπιν ἐδίστασαν. Ὁ' Ινόζη, ἐκράτει τὸ δόρυ εἰς τὴν χεῖρα του καὶ ὕψωσεν αὐτὸ ἀποφασισμένος νὰ πωλήσῃ ἀκριβὰ τὴν ζωήν του.

— Ὀπίσω σκύλλοι, ἐφώναξα ἐγώ, ἂν θέλετε νὰ ἴδητε τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας. Ἂν ἐγγίσητε μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου σας, ὁ βασιλεύς σας ἀποθνήσκει, καὶ ἔτεινα τὸ ρεβόλβερ κατὰ τοῦ Τσάλα. Ὁ Σὶρ Ἑρρῖκος καὶ ὁ Γοὺδ ὡσαύτως ἠγέρθησαν καὶ ἐκράτουν τὰ πιστόλια αὐτῶν, προτείνοντες ταῦτα κατὰ τῶν δημίων, οἱ ὁποῖοι ἐπροχώρουν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως. Ὁ Γοὺδ μάλιστα ἐφαίνετο ἕτοιμος νὰ πυροβολήσῃ τὴν Γαγούλ.

Ὁ Τσάλα ἐφάνη δειλιῶν, βλέπων τὸ ὅπλον μου ἀντικρύζων τὸ στῆθος αὐτοῦ.

— Λοιπόν, λέγω, τί θέλεις νὰ γίνῃ Τσάλα ;

Ἐκεῖνος ἀπήντησεν.

— Κρύψατε τοὺς μαγικοὺς σωλῆνάς σας· ἐπεκαλέσθητε τοὺς νόμους τῆς φιλοξενείας καὶ χάριν αὐτῶν ὄχι ἀπὸ φόβον, τοῦ χαρίζω τὴν ζωήν. Ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ.

— Ἔχει καλῶς, ἀπήντησα ἀδιαφόρως. Ἐκουράσθημεν ἀπὸ τὴν σφαγὴν καὶ θέλομεν νὰ κοιμηθῶμεν. Ἐτελείωσεν ὁ χορός.

— Ἐτελείωσε, λέγει, ὁ Τσάλα δυσθύμως. Ἂς ῥίψουν τὰ πτώματα τῶν σκύλλων τούτων εἰς τὰς ὑαίνας καὶ τοὺς ἱέρακας. Καὶ ὕψωσε τὸ δόρυ του.

Στιγμιαίως τὰ συντάγματα ἤρχισαν νὰ παρελαύνουν καὶ νὰ διευθύνωνται εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ Κοάλ, ἐν σιωπῇ. Ἐνῷ ἰδιαίτερον σῶμα ἔμεινεν ὀπίσω, ὅπως ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως τὰς ἀφορώσας τὰ νεκρὰ πτώματα.

Ἠγέρθημεν καὶ ἡμεῖς καὶ χαιρετίσαντες τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ἡ ὁποία μόλις κατεδέχθη νὰ ἀντιχαιρετίσῃ, ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὰς καλύβας μας.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Σὶρ Ἑρρῖκος, ὅταν καθήσαμεν, καὶ ἠνάψαμεν ἐν εἶδος λυχνίας, εἶνε νὰ μὴ ἀηδιάζῃ κανείς;

— Ἂν μοὶ ἔμεινε καμμία ἀμφιβολία νὰ βοηθήσω τὸν Οὐμπόπε νὰ ἐπαναστατήσῃ κατὰ τοῦ καταχθονίου τούτου βασιλέως, δὲν ἔχω πλέον οὐδεμίαν. Οὐμπόμπα, φίλε μου, ὅμως πρέπει νὰ μᾶς εὐγνωμονῇς. Τί οἶδε ποῦ θὰ εὑρίσκετο τὸ δέρμα σου τώρα.

— Εἶμαι εὐγνώμων καὶ δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν χάριν. Μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ ὁ Ἰφάνδος. Ἂς περιμένωμεν.

Ἠνάψαμεν τὰς πίπας μας καὶ ἐκαθήσαμεν ἀναμένοντες.

ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟ ΜΑΣ

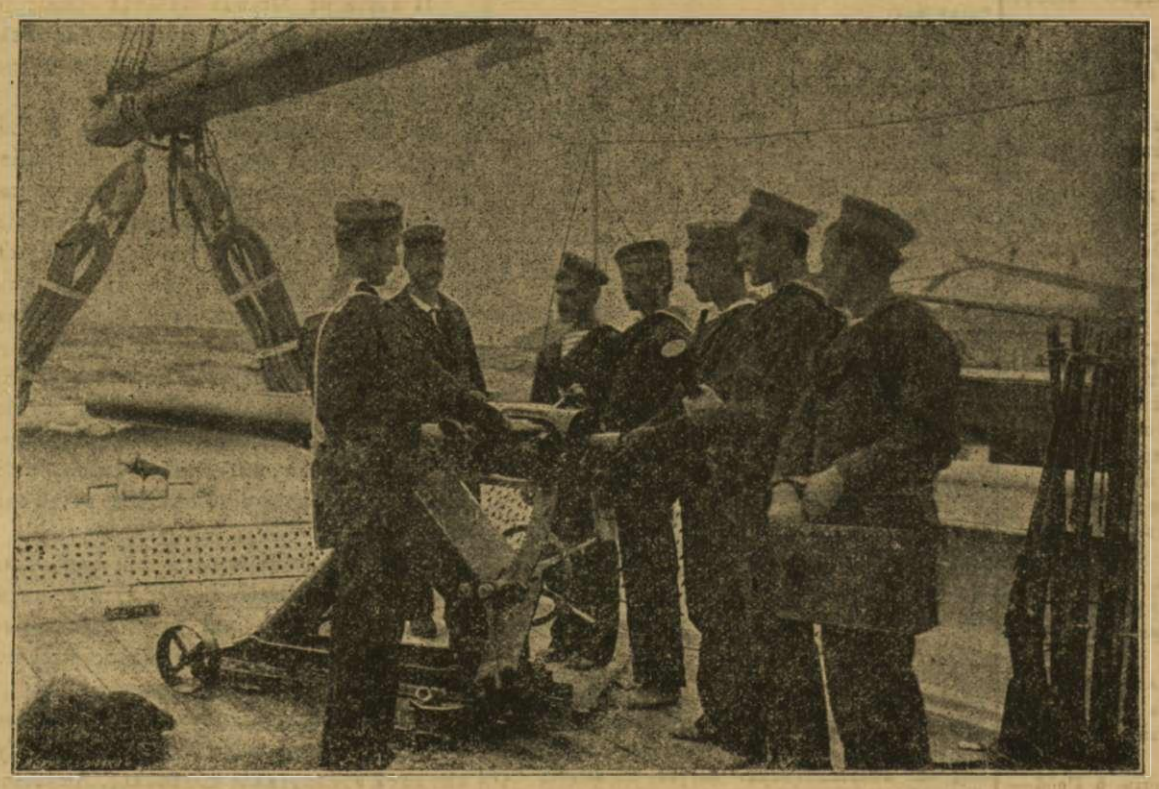

Ναῦται γυμναζόμενοι εἰς τὸν χειρισμὸν πυροβόλου

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Δίδομεν τὸ σημεῖον

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον, πλέον τῶν δύο ὡῶν, νομίζω, ἐκαθήμεθα ἐκεῖ ἐν σιγῇ ἀναμένοντες, διαλογιζόμενοι τὰς ὅσας εἴδομεν φρικαλεότητας. Τέλος ἠκούσαμεν βήματα. Ἠκούσαμεν διαμειβόμενα συνθήματα μεταξὺ τῶν φρουρῶν καὶ τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ τέλος εἴδομεν τὸν Ἰνφάδος εἰσερχόμενον ἐντὸς τῆς καλύβης μὲ ἐξάδα ἄλλων ἀρχηγῶν.

— Κύριοι, εἶπε, ἔρχομαι κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου καὶ ἔφερα μαζύ μου τοὺς ἄνδρας τούτους οἱ ὁποῖοι εἶνε μεγάλα ὑποκείμενα εἰς τὸν τόπον, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν του τρεῖς χιλιάδας ἄνδρας. Εἶπον πρὸς αὐτοὺς τί εἶδον καὶ τί ἤκουσα. Ἂς ἴδωσι τώρα καὶ οἱ ἴδιοι τὸν ἱερὸν ὄφιν πέριξ τῆς ὀσφύος σου Ἰνόζη, καὶ ἂς ἀκούσωσι τὴν ἱστορίαν σου, διὰ νὰ ἀποφασίσωσιν ἂν θὰ λάβωσι τὸ μέρος σου κατὰ τοῦ Τσάλα.

Ὁ Ἰνόζι εἰς ἀπάντησιν ἀφήρεσε τὴν ζώνην αὐτοῦ καὶ ἐπέδειξε τὸν ὄφιν. Εἷς ἕκαστος τῶν ἀρχηγῶν ἐπλησίασε καὶ παρετήρησε τὸ σῆμα.

Μεθ' ὅ ὅλοι ἀπεσύρθησαν εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἠκροάσθησαν τοῦ Ἰνόζη τὴν ἱστορίαν ὅστις τὴν διηγήθη μετὰ πάσης λεπτομερείας.

— Τώρα ἠκούσατε, ὦ ἀρχηγοί, εἶπεν ὁ Ἰνφάδος, ὅταν ἡ ἀφήγησις ἐτελείωσε. Τί λέγετε τώρα, θὰ τὸν βοηθήσητε νὰ ἀνακτήσῃ τὸν θρόνον τοῦ πατρός του ἢ ὄχι ; Ἡ χώρα ὅλη κραυγάζει κατὰ τοῦ Τσάλα καὶ τὸ αἷμα τοῦ λαοῦ ρέει ποταμηδόν. Τὸ εἴδατε τὴν νύκτα ταύτην. Δύο ἀρχηγοὶ πρὸς τοὺς ὁποίους διελογιζόμην νὰ ὁμιλήσω, ποῦ εἶνε τώρα ; αἱ ὕαιναι κατασπαράσσουν τὰς σάρκας των. Ταχέως θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σας, ἂν δὲν ἐξεγερθῆτε καὶ κτυπήσητε. Ἐκλέξατε λοιπὸν ἀδελφοί μου,

Ὁ πρεσβύτερος ἀπὸ τοὺς ἕξ, βραχύσωμος καὶ παχὺς πολεμιστὴς ἐπροχώρησε καὶ ἀπήντησε.

— Οἱ λόγοι σου εἶνε ἀληθεῖς, Ἰνφάδος. Ἡ χώρα κραυγάζει. Ὁ ἀδελφός μου εὑρίσκεται μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀπέθανον ἀπόψε. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε μέγα ζήτημα καὶ ὄχι εὔκολον νὰ τὸ πιστεύῃ κανείς. Ποῖος γνωρίζει ἂν δὲν θὰ ὑψώσωμεν τοὺς βραχίονας ὑπὲρ ἀπατεῶνος καὶ ψεύστου ; Εἶνε μέγα ζήτημα καὶ κανεὶς δὲν δύναται νὰ προΐδῃ τὸ τέλος. Διότι ἂν τοῦτο εἶνε ἀληθές, τὸ αἷμα θὰ ρεύσῃ ποταμηδὸν πρὶν γίνῃ τοῦτο. Πολλοὶ δὲ μένουν εἰσέτι μὲ τὸ μέρος τοῦ βασιλέως, διότι οἱ ἄνθρωποι προσκυνοῦσι τὸν ἥλιον, ὁ ὁποῖος λάμπει εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ὄχι τὸν ἥλιον ὁ ὁποῖος δὲν λάμπει εἰσέτι. Οἱ λευκοὶ οὗτοι ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς ἀστέρας εἶνε μεγάλοι, εἶνε μάγοι καὶ ὁ Ἰνόζη εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν πτερύγων των. Ἂν ὁ Ἰνόζη εἶνε ὁ νόμιμος βασιλεὺς ἂς μοὶ δώσωσιν ἓν σημεῖον καὶ ἂς ἴδῃ ὁ λαὸς ἓν σημεῖον, διὰ νὰ ἴδωσιν ὅλοι. Τότε ὅλοι θὰ γνωρίσωσι τὴν ἀλήθειαν.

— Ἔχετε τὸ σημεῖον τοῦ ὄφεως, ἀπήντησα.

— Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, Κύριε. Δεῖξέ μας ἄλλο σημεῖον καὶ ἀρκεῖ. Χωρὶς σημεῖον ἡμεῖς δὲν κινούμεθα.

Οἱ λοιποὶ συνεφώνησαν μὲ τοὺς λόγους του καὶ ἐστράφην μὲ ἀδημονίαν πρὸς τὸν Σὶρ Ἐρρῖκον καὶ τὸν Γοὺδ, ἐξηγήσας πρὸς αὐτοὺς τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων.

— Νομίζω κάτι εὗρον, ἀτήντησεν ὁ Γοὺδ— Εἰπέ τους νὰ μᾶς δώσουν ὀλίγων λεπτῶν καιρόν, διὰ νὰ σκεφθῶμεν. Ἔπραξα τοῦτο καὶ οἱ ἀρχηγοὶ ἀπεσύρθησαν. Ὁ Γοὺδ τότε ἤνοιξε τὸ μικρὸν κιβωτίδιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκράτει τὰ φάρμακα, ἐξήγαγε σημειωματάριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἡμερολόγιον. Δὲν εἶνε αὔριον ἡ 4η Ἰουνίου ; εἶπε.

Ἐπειδὴ ἐκρατοῦμεν σημείωσιν τῶν ἡμερῶν, συνεφωνήσαμεν ὅτι ἦτο ἡ 4η Ἰουνίου.

—Ἰδέτε λοιπὸν τί γράφει ἐδῶ — «4 Ἰουνίου, ὁλικὴ ἔκλειψις τῆς σελήνης ἄρχεται εἰς τὰς 8.15', ὁρατὴ εἰς Νότιον Ἀφρικὴν κλπ. Νὰ τὸ σημεῖον· θὰ τοὺς εἴπωμεν ὅτι αὔριον τὴν νύκτα θὰ σκοτίσωμεν τὴν σελήνην.

Ἡ ἰδέα ἦτο λαμπρά. Εἷς ἐνδοιασμὸς ὅμως μοὶ ἐπῆλθε.

— Καὶ ἂν τὸ ἡμερολόγιον σφάλλεται ; λέγω

— Ἀ ! μπᾶ ! Ἔχω καὶ ἐγὼ κάμει τοὺς ὑπολογισμούς μου ἐπὶ τῆς ἐκλείψεως ταύτης καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ συμβῇ. Ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν θὰ ἐπικρατήσῃ πλῆρες σκότος, ἀπήντησεν ὁ Γοὺδ.

— Τότε ἂς ριψοκινδυνεύσωμεν.

Ἐστείλαμεν τότε τὸν Οὐμπόπα νὰ καλέσῃ τοὺς ἀρχηγούς. Ὅταν προσῆλθον, ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς τὰ ἑπόμενα.

— Μεγάλοι ἄνδρες τῶν Κουκουάνων καὶ σὺ Ἰνφάδος, ἀκούσατε. Δὲν μᾶς ἀρέσκει νὰ ἐπιδεικνύωμεν τὰς δυνάμεις μας, διότι τοῦτο πράττοντες ἐπεμβαίνωμεν εἰς τὴν πορείαν τῆς φύσεως, καὶ συντελοῦμεν εἰς τὸ νὰ ρίπτεται ὁ κόσμος εἰς φόβον καὶ εἰς σύγχυσιν. Ἐπειδὴ ὅμως πρόκειται περὶ σπουδαίου ζητήματος, καὶ ἔχομεν ἐξωργισθῆ κατὰ τοῦ βασιλέως διότι εἴδομεν αὐτὸν χύνοντα τοσοῦτον αἷμα καὶ διὰ τὴν πρᾶξιν τῆς Γαγούλ, ἡ ὁποία ἐζήτησε τὸν θάνατον τοῦ Ἰνόζη, ἀπεφασίσαμεν νὰ παραβῶμεν τὴν συνήθειάν μας, νὰ δώσωμεν ἓν σημεῖον, τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ ἴδητε. Ἔλθετε ἐδῶ—ὡδήγησα τούτους εἰς τὴν θύραν τῆς καλύβης καὶ ἔδειξα πρὸς αὐτοὺς τὴν ἐρυθρὰν σφαίραν τῆς σελήνης—βλέπετε ἐκεῖ ;

— Βλέπομεν τὴν σελήνην, λέγει εἷς τούτων.

— Τὴν σελήνην ναί. Εἰπέτε τώρα. Δύναται κανεὶς θνητὸς νὰ σβύσῃ τὸ φῶς τῆς σελήνης ταύτης ;

Ὁ ἀρχηγὸς ἐγέλασε.—Ὄχι, κανεὶς δὲν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο.

— Σὺ λέγεις τοῦτο. Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω ὅτι αὔριον τὴν νύκτα, δύο ὥρας πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, θὰ κάμωμεν τὴν σελήνην νὰ χάσῃ τὸ φέγγος της ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Καὶ βαθὺ σκότος θὰ καλύψῃ τὴν γῆν καὶ θὰ εἶνε σημεῖον ὅτι ὁ Ἰνόζη εἶνε πραγματικῶς βασιλεὺς τῶν Κουκουάνων. Ἂν πράξωμεν τοῦτο θὰ μείνετε εὐχαριστημένος ;

— Ναί, Κύριοι, ἀπήντησεν ὁ γέρων ἀρχηγὸς μὲ μειδίαμα. Ἂν πράξετε τοῦτο, μένομεν εὐχαριστημένοι.

— Θὰ γίνῃ. Τὸ λέγομεν ἡμεῖς, οἱ λευκοὶ καὶ θὰ γίνῃ. Ἀκούεις Ἰνφάδος ;

— Ἀκούω Κύριοι, πλὴν ὑπόσχεσθε πρᾶγμα θαυμάσιον πράγματι, νὰ λέγετε ὅτι θὰ σβύσητε τῆς σελήνης, τῆς μητρὸς τῆς γῆς, τὸ φῶς, ὅταν εἶνε πλήρης.

— Θὰ γίνῃ.

— Καλὰ κύριε. Σήμερον δύο ὥρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὁ Τσάλα θὰ σᾶς προσκαλέσῃ εἰς τὸν χορὸν τῶν νεανίδων, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἡ ὡραιοτέρα θέλει σφαγῆ ἀπὸ τὸν Σηρόγα, τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως, ὡς θυσία διὰ τὴν Λιθίνην Παρθένον ἡ ὁποία φυλάττει τὰ βουνὰ ἐκεῖ—καὶ μᾶς ἔδειξε τὰς τρεῖς κορυφὰς τῶν ὀρέων τοῦ Σολομῶντος—τότε σκοτίσατε τὸ φῶς τῆς Σελήνης, σώσατε τῆς κόρης τὴν ζωὴν καὶ ὁ λαὸς θὰ πιστεύσῃ.

Δύο μίλλια μακρὰν ἀπὸ τὸ Λό, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἰνφάδος, ὑπάρχει εἷς λόφος ἔχων τὸ σχῆμα πανσελήνου. Ἐκεῖ εἶνε φρούριον, ὅπου τὸ σύνταγμά μου, μαζὶ μὲ τρία ἄλλα συντάγματα σταθμεύουν. Μετ' ὀλίγον θὰ στείλω ἐκεῖ καὶ ἄλλα συντάγματα. Ὅταν σεῖς σκοτίσετε τὴν σελήνην, εἰς τὸ σκότος τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιπέσῃ, θὰ ὁδηγήσω σᾶς ἐκεῖ καὶ ὅταν φθάσωμεν ἀσφαλῶς θὰ κηρύξωμεν ἐκεῖθεν τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ βασιλέως Τσάλα.

— Ἔχει καλῶς, λέγω ἐγὼ—τώρα ἀφῆτέ μας νὰ κοιμηθῶμεν καὶ νὰ ἑτοιμασθῶμεν διὰ τὴν μαγείαν μας.

Ὁ Ἰνφάνδος ἠγέρθη καὶ ἀφοῦ μᾶς ἐχαιρέτισεν ἀπῆλθε μετὰ τῶν ἀρχηγῶν.

— Φίλοι μου, λέγει ὁ Ἰνόζη, ὅταν ἀπῆλθον οἱ ἄλλοι. Δύνασθε νὰ πράξητε τὸ θαυμάσιον τοῦτο πρᾶγμα, ἢ μόνον ἐδώσατε κενὰς ὑποσχέσεις;

— Πιστεύομεν νὰ πράξωμεν τοῦτο, Ἰνόζη.

— Εἶνε παράδοξον, ἀπήντησε, καὶ ὅμως ἂν δὲν εἶσθε Ἄγγλοι δὲν θὰ σᾶς ἐπίστευον. Ἂν ζήσωμεν ἐστὲ βέβαιοι ὅτι θὰ σᾶς ἀποπληρώσω.

— Ἰνόζη, λέγει ὁ Σὶρ Ἐρρῖκος, ὑποσχέθητέ μου ἓν πρᾶγμα.

—Ὑπόσχομαι εἰς τὸν φίλον μου πρὶν ἀκούσω τοῦτο, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Ἰνόζη. Ὁποῖον τοῦτο;

—Ὅτι ἂν γίνῃς βασιλεὺς τοῦ τόπου τούτου θὰ καταργήσῃς τὸ ἔθιμον τοῦ μαγικοῦ χοροῦ, τὸν ὁποῖον εἴδομεν χθὲς τὸ ἑσπέρας καὶ ὅτι ἀνθρωποκτονίαι δὲν θὰ γίνονται πλέον εἰς τὸ βασίλειόν σου.

Ὁ Ἰνόζη ἐσκέφθη καὶ ἀπήντησε.

— Τὰ ἔθιμα τῶν μαύρων δὲν εἶνε ὅμοια μὲ τὰ ἔθιμα τῶν λευκῶν. Ἡμεῖς δὲν δίδομεν εἰς τὴν ζωὴν μεγάλην σημασίαν. Ἐν τούτοις ὑπόσχομαι. Δὲν θὰ ἀφήσω πλέον τὰς ἱερείας νὰ κυνηγῶσιν ἀνθρώπους, οὔτε θὰ ἀποθάνῃ κανεὶς χωρὶς δίκην.

— Τώρα ἂς ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον.

Κουρασμένοι ὅπως ἤμεθα κατεκλίθημεν καὶ ἀπεκοιμήθημεν ἕως ὅτου ὁ Ἰνόζη μᾶς ἐξύπνησε περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν. Ἠγέρθημεν, ἐπλύθημεν καὶ ἐφάγομεν. Μετὰ τοῦτο ἐξήλθομεν τῆς καλύβης καὶ ἐπεριπατήσαμεν ὀλίγον, περνῶντες τὴν ὥραν ἐξετάζοντες πῶς κατεσκεύαζον τὰς καλύβας των οἱ μαῦροι καὶ τὰ ἔθιμα τῶν γυναικῶν των.

—Ἐλπίζω νὰ λάβῃ χώραν ἡ ἔκλειψις, λεγει αἰφνιδίως ὁ Σὶρ Ἐρρῖκος.

—Ἂν δὲν λάβῃ χώραν, εἴμεθα χαμένοι, προσέθεσα ἐγώ. Διότι βεβαίως τότε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς θὰ εἴπῃ εἰς τὸν βασιλέα ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν καὶ τότε θὰ γείνῃ ἄλλου εἴδους ἔκλειψις, ἡ ὁποία δὲν θὰ εἶνε καθόλου τοῦ γούστου μας.

(Ἀκολουθεῖ)

Παροιμιαι Του Λαου

Ὁ βλάχος ἄρχος κι' ἂν γενῇ, βλαχίλα θὰ μυρίσῃ.

Κάστρο ποῦ φαίνεται, κουλαοῦζο δὲν θέλει.

Τὸ γουρούνι κι' ἂν τὸ λούσης, τὸ σαποῦνι σου θὰ χάσῃς.

Κεῖθε ποῦ πηδᾷ ἡ γίδα, πηδάει κι' ἡ κατσικούδα.

Κατὰ μάννα, κατὰ κύρι, ἔκαμαν καὶ γυιὸ ζαφείρι.

Πάρε ἄνθρωπ' ἀπ' ἀνθρώπους καὶ σκυλλὶ ἀπὸ μαντρί.

Τ' εἶχες Γιάννη ; Τ' εἶχα πάντα.

Καθαρὸς οὐρανὸς ἀστραπαῖς δὲ φοβᾶται.

Ἀπ' τὴ λεχώνα ὡς τὴ μαμὴ 'χάθα τὸ παιδί.

Τῆς νύχτας τὰ καμώματα τὰ βλέπ' ἡ 'μέρα καὶ γελάει.

Ἡ τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει καὶ χαρὰ 'στον ποῦ τὴν ἔχει.

Ἐκλεκτὰ διηγήματα

Ο ΦΙΛΟΣ ΙΩΣΗΦ

ΥΠΟ

GUI de MAUPASSANT

Εἶχον συνδεθῇ διὰ στενῆς φιλίας ἕνα ὁλόκληρον χειμῶνα ἐν Παρισίοις. Χωρισθέντες, ὡς συμβαίνει κατὰ τὸ πλεῖστον, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ λυκείου ἀποφοίτησίν των, οἱ δύο φίλοι συνηντήθησαν ἐν ἑσπέρᾳ ἔν τινι χορῷ, γέροντες πλέον καὶ λευκότριχες, ὁ εἷς ἄγαμος, ὁ ἕτερος ἔγγαμος.

Ὁ κ. δὲ Μερούλ διῆγεν ἐξ μῆνας ἐν Παρισίοις καὶ ἐξ μῆνας ἐν τῷ μικρῷ του μεγάρῳ τῆς Τουρμπεβίλλης. Νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα πυργοδεσπότου τῶν πέριξ, εἶχε διαγάγει βίον ἤρεμον καὶ ἀπολαυστικὸν ἐν τῇ νωθρότητι ἀνθρώπου ἐντελῶς ἀπράγμονος. Ἰδιοσυγκρασίας ἀπαθοῦς καὶ πνεύματος ἔτι ἀπαθεστέρου, διήρχετο τὸν καιρόν του εἰς πλατωνικὰς διαμαρτυρίας διὰ τὴν ἐπιτεινομένην ὁσημέραι θρησκευτικὴν χαλάρωσιν καὶ τὸ κρατοῦν πολιτικὸν σύστημα, καὶ ἐπανελάμβανεν διὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τὴν σύζυγόν του, ἥτις ἀνύψου τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐνίοτε δὲ καὶ τὰς χεῖρας προσέτι, ὡς σημεῖον ζωηρᾶς ἐπιδοκιμασίας : «Εἰς ποίους καιροὺς ζῶμεν, θεέ μου!»

Ἡ κυρία δὲ Μερούλ ὡμοίαζε νοερῶς τῷ συζύγῳ της, ὡσεὶ ἦσαν ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή. Ἐγνώριζεν ἐκ παραδόσεως ὅτι πρέπει τις νὰ σέβηται τὸν Πάπαν!

Καὶ τὸν ἠγάπα καὶ τὸν ἐσέβετο ἐκ βάθους τῆς καρδίας της, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσῃ μετὰ ποιητικῆς τινος ἐξάψεως, μετὰ πατροπαραδότου ἀφοσιώσεως, μετὰ εὐλαβείας γυναικὸς εὐγενοῦς καταγωγῆς. Ἦτο ἀγαθὴ μέχρι τῶν ἐλαχίστων τῆς καρδίας της πτυχῶν. Δὲν ἐτεκνοποίησε καὶ ἐξέφραζεν ἀκαταπαύστως τὴν λύπην της ἐπὶ τούτῳ.

Ὅτε ὁ κ. δὲ Μερούλ, ἐπανεῦρεν ἐν τῷ χορῷ τὸν Ἰωσὴφ Μουραδούρ, τὸν ἀρχαῖον του φίλον, ἠσθάνθη ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης βαθεῖαν καὶ ἀφελῆ χαράν, διότι θερμὴ ἀγάπη τοὺς εἶχε συνδέσει ἐν τῇ νεότητί των.

Μετὰ τὰ ἐπιφωνήματα τῆς ἐκπλήξεως περὶ τῶν ἐπελθουσῶν ἐκ τῆς ἡλικίας μεταβολῶν εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπόν των, ἤρχισαν νὰ διερωτῶσιν ἀλλήλους περὶ τοῦ ἐν γένει βίου των.

Ὁ Ἰωσὴφ Μουραδούρ, γνήσιον τέκνον τῶν μεσημβρινῶν τῆς Γαλλίας μερῶν, εἶχε καταστῇ νομαρχιακὸς σύμβουλος. Ἀπέριττος τοὺς τρόπους, ὡμίλει ζωηρῶς καὶ ἀνεπιφυλάκτως, λέγων πᾶσαν τὴν σκέψιν του ἀπεριφράστως. Ἦτο δημοκρατικὸς καὶ ἀντικληρικόφρων, ἀλλ' ἐκ τῆς γενεᾶς ἐκείνης τῶν δημοκρατικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἐλευθεροστομία βαίνει μέχρι τῆς βαναυσότητος.

Μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, καὶ προσείλκυσεν ἀμέσως τὴν συμπάθειαν τῆς οἰκοδεσποίνης διὰ τὴν εὔκολον ἐγκαρδιότητά του, καὶ παρ' ὅλα τὰ ἀντιθέτων ἀρχῶν φρονήματά του. Συχνὰ ἔκτοτε ἡ Κία δὲ Μερούλ ἀνεφώνει : «Τί κρῖμα ! εἷς τόσον συμπαθητικὸς ἄνθρωπος !»

Ὁ κ. δὲ Μερούλ ἔλεγεν εἰς τὸν φίλον του, μετὰ τόνου συγκεκινημένου καὶ ἐμπιστευτικοῦ : «Ἂν ἤξευρες πόσον ὀλεθρίως ἐπιδρᾶτε, σὺ καὶ οἱ ὅμοιοί σου, ἐπὶ τῆς χώρας!» Ἐν τούτοις ἡ πρὸς αὐτὸν συμπάθειά του δὲν ἐμειοῦτο, διότι δὲν ὑπάρχει δεσμὸς στερεώτερος τοῦ τῆς παιδιόθεν φιλίας συνεχιζομένης ἐν τῇ ὡρίμῳ ἡλικίᾳ. Ὁ Ἰωσὴφ Μουραδοὺρ ἔσκωπτεν ἀμφοτέρους ἀποκαλῶν αὐτούς : «Ἐράσμιαί μου χελῶναι».

Ἦλθεν ἡ ἄνοιξις. Διὰ τοὺς Μερούλ, ἡ μεγαλειτέρα των χαρὰ ἦτο νὰ δέχωνται τοὺς φίλους των ἐν τῇ ἰδιοκτησίᾳ των τῆς Τουρμπεβίλλης. Ἦτο μία ἀφελὴς χαρὰ ἀγροτῶν ἰδιοκτητῶν. Μετέβαινον εἰς προϋπάντησιν τῶν προσκεκλημένων των μέχρι τοῦ γειτονικοῦ σταθμοῦ καὶ τοὺς ἐπανῆγον ἐν τῷ ὀχήματί των, καραδοκοῦντες τὰ συγχαρητήριά των περὶ τοῦ τόπου, τῆς βλαστήσεως, τῆς καταστάσεως τῶν ὁδῶν, τῆς καθαριότητος τῶν οἰκιῶν τῶν χωρικῶν, τῆς εὐτραφίας τῶν ζώων ἅτινα διέκρινον ἐν τοῖς ἀγροῖς, περὶ παντὸς τέλος ὅ,τι ἔβλεπον ἐν τῷ ὁρίζοντι.

Ἐφίστων τὴν προσοχὴν των ἐπὶ τοῦ ὅτι ὁ ἵππος ἐκάλπαζεν ἐκπληκτικῶς διὰ ζῶον χρησιμοποιούμενον ὡς ὑποζύγιον ἐν τοῖς ἀγροῖς κατὰ μέγα μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ· καὶ ἀνέμενον μετ' ἀνησυχίας τὴν γνώμην τοῦ νεήλυδος περὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ των κτήματος συγκινούμενοι διὰ τὴν ἁπλουστέραν κολακευτικὴν λέξιν, εὐγνωμονοῦντες διὰ τὴν παραμικροτέραν εὐμενῆ διάθεσιν.

Ὁ Ἰωσὴφ Μουραδοὺρ προσεκλήθη ὡσαύτως, καὶ προανήγγειλε τὴν ἄφιξίν του.

Τὸ ἀνδρόγυνον ἔσπευσε νὰ τὸν παραλάβῃ ἐκ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, χαῖρον ἐνδομύχως διὰ τὴν εὐκαιρίαν ἥτις παρείχετο αὐτοῖς ὅπως τὸν περιαγάγωσι πομπωδῶς ἀνὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἰδιοκτησίαν των.

Εὐθὺς ὡς διέκρινεν αὐτοὺς ὁ Ἰωσὴφ Μουραδοὺρ ἐπήδησεν ἐκ τοῦ βαγονίου μετὰ ζωηρότητος, ἥτις ἐδιπλασίασε τὴν εὐχαρίστησίν των. Ἔθλιβε τὰς χεῖράς των, τοὺς συνέχαιρε, τοὺς ἐμέθυε διὰ τῶν φιλοφρονητικῶν του λόγων.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁδοιπορίας ὑπῆρξε διαχυτικώτατος, καὶ κυριολεκτικῶς τοὺς κατέθελξεν, ὅταν ἐξεφράσθη μετὰ θαυμασμοῦ διὰ τὸ ὕψος τῶν δένδρων, τὴν δασύλειαν τῆς συγκομιδῆς, καὶ τὴν ταχύτητα τοῦ ἵππου.

Ὅταν ἔθηκε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς προθυραίας κλίμακος τοῦ ἀρχαϊκοῦ μεγάρου, ὁ κ. δὲ Μερούλ τῷ εἶπε μετά τινος φιλικῆς ἐπισημότητος :

— Εἶσαι τώρα 'στὸ σπίτι σου.

Ὁ Ἰωσὴφ Μουραδοὺρ ἀπήντησεν :

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου, δὲν ἀμφέβαλλον περὶ τούτου. Ἐγὼ ἄλλως τε δὲν στενοχωροῦμαι μὲ τοὺς φίλους μου. Δὲν ἐννοῶ τὴν φιλοξενίαν εἰμὴ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἔπειτα ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπως ἐνδυθῇ ὡς χωρικός, καθὰ εἶπε, καὶ ἐνεφανίσθη μετ' ὀλίγον φορῶν κυανῆν λινοστολήν, μετὰ πίλου σχήματος canotier φέρων ἀντὶ ὑποδημάτων περιπόδια ἐκ κιτρίνου δέρματος, καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ ἐν πλήρει ἀτημελησίᾳ Παρισινοῦ ἐν εὐθύμῳ ἐκδρομῇ. Ἐφαίνετο οὕτω καταστὰς χυδαιότερος, φαιδρότερος, οἰκειότερος, προσλαβὼν μετὰ τοῦ ἀγροτικοῦ του ἱματισμοῦ καὶ πλήρη τῶν τρόπων ἐλευθερίαν, ἐν sans-gêne μᾶλλον, τὸ ὁποῖον ἔκρινε «τῆς περιστάσεως». Ἡ νέα του περιβολὴ ἐξέπληξε δυσαρέστως τὸν κ. καὶ τὴν κ. δὲ Μερούλ, οἵτινες διέμενον πάντοτε σοβαροὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς καὶ ἐν ταῖς γαίαις των ἔτι, ὡσεὶ τὸ δηλωτικὸν εὐγενείας μύριον, ὅπερ προηγεῖτο τοῦ ὀνόματός των τοὺς ἐξηνάγκαζεν εἰς τήρησιν ἐθιμοταξίας τινὸς ἀκόμη καὶ ἐν τῇ οἰκειότητι.

Μετὰ τὸ γεῦμα, μετέβησαν εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ἀγροτικῶν ἐπαύλεων, καὶ ὁ παρισινὸς κατέπλῆξε τοὺς εὐλαβεῖς χωρικοὺς διὰ τῆς ὡς «σωστοῦ συμπεθέρου» οἰκειότητος τοῦ τόνου του.

Τὸ ἑσπέρας ὁ ἐφημέριος ἐδείπνει ἐν τῇ οἰκίᾳ, εἷς γέρων πολύσαρκος ἐφημέριος, θαμὼν ἀπαραίτητος τῶν Κυριῶν, τὸν ὁποῖον προσεκάλεσαν τὴν ἡμέραν ταύτην ἐξαιρετικῶς πρὸς τιμὴν τοῦ νεήλυδος.

Ὁ Ἰωσήφ, ἰδὼν αὐτόν, ἔκαμε μορφασμόν, ὡσεὶ εὑρεθεὶς αἴφνης πρὸ σπανίου ὄντος ἰδιαιτέραν φυλῆς, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἔτυχε νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Διαρκοῦντος τοῦ γεύματος, ἀνέφερεν ἐλευθερίου χαρακτῆρος ἀνέκδοτα, ἅτινα ἐθεωρήθησαν ἄτοπα ὑπὸ τοῦ ζεύγους δὲ Μερούλ, ἐπὶ παρουσίᾳ ἑνὸς ἱερέως. Δὲν ἔλεγε : «Κύριε ἀββᾶ», ἀλλ' ἁπλῶς : «Κύριε», καὶ ἔφερεν εἰς ἀμηχανίαν τὸν κληρικὸν διὰ τῶν φιλοσοφικῶν του σχολίων περὶ τῶν διαφόρων δεισιδαιμονιῶν τῶν κρατουσῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Ἔλεγεν αὐτῷ : «Ὁ Θεός σας, κύριε, εἶνε ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ σέβηταί τις, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων ἐπίσης τοὺς ὁποίους δέον νὰ συζητῇ. Ὁ ἰδικός μου ὀνομάζεται Λογικόν, καὶ ἀνέκαθεν ὑπῆρξεν ἐχθρὸς τοῦ ἰδικοῦ σας.....»

Οἱ δὲ Μερούλ, ἀπεγνωσμένοι, προσεπάθουν νὰ μεταβάλωσι θέμα συνομιλίας, πλὴν εἰς μάτην.

Ὁ ἐφημέριος ἀνεχώρησεν ἐνωρίτατα.

Τότε ὁ σύζυγος τῷ εἶπεν ἠπίως :

— Ἴσως ὑπερέβης τὸ μέτρον, μὲ τὸν καλόν μας ἐφημέριον, τί λέγεις ;

Ἀλλ' ὁ Ἰωσὴφ ἀμέσως ἀνέκραξε :

— Μάλιστα, ξεύρω, ἐννοεῖτε νὰ τοὺς μεταχειριζώμεθα ὡς ἅγια λείψανα !

Εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπ' τὰ τραγούδια σας ! Μάθετε ὅμως ὅτι ὅταν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι σεβασθῶσι τὰς πεποιθήσεις μου, τότε

θὰ σεβασθῶ καὶ ἐγὼ τὰς ἰδικάς των!

Τὸ πρᾶγμα περιωρίσθη ἕως ἐδῶ τὴν ἡμέραν ταύτην.

Ὅταν ἡ Κία δὲ Μερούλ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σαλόνιόν της, τὴν ἐπιοῦσαν πρωΐαν, παρετήρησεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης της τρεῖς ἐφημερίδας αἵτινες τὴν ἔκαμαν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ: τὸν «Βολταῖρον», τὴν «Γαλλικὴν δημοκρατίαν» καὶ τὴν «Δικαιοσύνην».

ΔΙΚΑ ΜΑΣ Α.Ο.Δ.Ο.

Φιλοσοφικώτατος εἶνε ὁ Γερακάρης κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς.

— Προχθὲς εἰς κάποιον συντάκτην ἑσπερινῆς ἐφημερίδος ἔλεγε:

—«Τώρα πλέον δὲν φοβοῦμαι κανένα. Εἰς αὐτὰς τὰς στιγμὰς μόνον αἰσθάνομαι τὴν ἐλευθερίαν.»

— Καὶ φυσικὰ τί ἔχει νὰ φοβηθῇ τώρα! Καὶ ὡς μὴ φοβούμενος τίποτε εἶνε ἐλεύθερος νὰ εἰρωνευθῇ τοὺς μάρτυρας, νὰ φερθῇ ἀνευλαβῆς πρὸς τὸ δικαστήριον, νὰ ὑβρίσῃ τοὺς νόμους καὶ νὰ μὴ θεωρῇ τίποτε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δυνάμενον νὰ τοῦ στερήσῃ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὰς σκέψεις του καὶ τὰ συναισθήματά του.

** Εἰς κάποιαν χορεσπερίδα κατὰ τὰς τελευταίας Ἀπόκρεω, τὸν κ. Μιχαλάκην Κ., ὀνομαστὸν γεροντοπαλλήκαρον φέρον ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης του ὡραῖον τριαντάφυλλον, περικυκλοῦσιν ἐρωτιῶσαι καὶ φιλομιδεῖς δεσποινίδες, θαυμάζουσαι τὸ τριαντάφυλλον καὶ παρακαλοῦσαι νὰ τὸ χαρίσῃ εἰς αὐτὰς κατὰ προτίμησιν.

— Ὁ κύρ Μιχαλάκης, μὴ θέλων νὰ δυσαρεστήσῃ καμμίαν, ἀπήντησε διπλωματικώτατα:

—«Σᾶς προσφέρω, κορίτσια μου, μόνον ἀπὸ ἕνα φιλάκι εἰς ὅλας κατὰ προτίμησιν».

— Τὸ εὐφυολόγημα αὐτὸ κάμνει τὸν κύκλον του τώρα εἰς τὰ ἀθηναϊκὰ σαλόνια.

** Κάποιος Ἀθηναῖος ἰατρὸς κληθεὶς νὰ προσφέρῃ τὴν συνδρομήν του πρός τινα ἐπίτοκον, ἀπήντησεν ἀπὸ ἀφῃρημάδα ἴσως:

—«Δὲν εἶνε δυνατὸν ἡ κυρία ν' ἀναβάλῃ τὸν τοκετὸν δι' αὔριον;»

** Κάποιος χωρικὸς ἰδὼν κατὰ πρώτην φορὰν σιδηρόδρομον τρέχοντα, ἐξήγαγε τὸ πιστόλι του νὰ πυροβολήσῃ ἐκ θυμασμοῦ.

— «Μὴ τ'φεκᾶς, ὀρ' Μῆτρο, τοῦ φωνάζει ὁ σύντροφός του κρατῶν αὐτόν· μὴ τ'φεκᾶς νὰ μὴ προγκήξ' οὐ ἔρμους καὶ βροῦμε τὸν μπελᾶ μας.»

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

(Ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χρόνια)

Πύρρος ὁ τῶν Ἠπειρωτῶν Βασιλεὺς ἐρωτηθεὶς παρὰ τῶν υἱῶν του, εἰς τίνα τούτων θέλει ἐγκαταλείπει τὴν βασιλείαν ἀπήντησεν: εἰς ἐκεῖνον ἐξ ὑμῶν, ὅστις ἔχει ξίφος ὀξύτερον.

Ὁ Ἴδιος ἐρωτηθεὶς τίς ἐκ τῶν δύο ὁ Πόθων ἢ ὁ Καφείσιος εἶνε μουσικὸς **καλύτερος**, εἶπεν ὁ **στρατηγὸς Πολυπέρχης.**

Ἀντίοχος, ὁ ὃς ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Πάρθων, ἔν τινι κυνηγεσίῳ ἀποχωρισθεὶς τῶν φίλων καὶ θεραπόντων, διενυκτέρευσεν ἄγνωστος εἰς ἐξοχικὴν κατοικίαν πενήτων, οἷς ἠρώτησε διαρκοῦντος τοῦ δείπνου, τί φρονοῦσι περὶ τοῦ βασιλέως. Εἰπόντων δὲ ἐκείνων, ὅτι ὁ βασιλεὺς κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε χρηστός, ἀλλ' ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς πλείστας ὑποθέσεις εἰς φίλους μοχθηροὺς ἐπιτρέπων ταύτας, καὶ ὅτι πολλάκις ἀμελεῖ καὶ τὰς σοβαρωτέρας ὑποθέσεις, διότι ἀσχολεῖται εἰς τὴν θήραν, ἐσιώπησε καὶ τὴν ἑπομένην ἡμέραν διέταξε καὶ προσῆλθον οἱ ὑπηρέται του καὶ τοὺς εἶπε: **Μόνον χθές, ἀφ' ἧς ἐποχῆς προσέλαβα ὑμᾶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, ἤκουσα τὴν ἀλήθειαν περὶ ἐμοῦ.**

Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος ἐρωτηθεὶς παρά τινος ποῖος ἐκ τῶν δύο ἐπροτίμα νὰ ἦτο, Ἀχιλλεὺς ἢ Ὅμηρος, ἀντηρώτησε, σὺ τί ἤθελεν προτιμήσει ἐκ τῶν δύο, νὰ εἶσαι νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἢ κῆρυξ τῶν νικητῶν;

Μυρωνίδης ὁ Στρατηγὸς μέλλων νὰ στρατεύσῃ κατὰ τῶν Βοιωτῶν, διέταξε συνάθροισιν τῶν Ἀθηναίων ὁπλιτῶν. Ἐπιστάσης δὲ τῆς ὥρας τῆς ἐκστρατείας καὶ τῶν λοχαγῶν λεγόντων, ὅτι δὲν προσῆλθον πάντες οἱ προσκληθέντες, εἶπε: **Προσῆλθον μόνον ὅσοι πράγματι θὰ πολεμήσωσι.**

Ὁ Ἀριστείδης ἀποσταλεὶς μετὰ τοῦ ἐχθροῦ του Θεμιστοκλέους εἴς τινα πρεσβείαν, εἶπε: **Θέλεις, ὦ Θεμιστόκλεις, νὰ ἐγκαταλείψωμεν ἐπὶ τῶν συνόρων τὴν ἔχθραν; διότι, ἂν αὕτη κριθῇ ἀναγκαία, πάλιν κατὰ τὴν ἐπιστροφήν ἡμῶν ἀναλαμβάνομεν ταύτην.**

Ὁ Λάμαχος ἐπετίμησέ τινα τῶν λοχαγῶν ὡς διαπράξαντα σφάλμα τι. Εἰπόντος δὲ τοῦ λοχαγοῦ. ὅτι οὐδέποτε θὰ ὑποπέσῃ εἰς τὸ αὐτὸ σφάλμα ἀπήντησε: **Δὲν εἶνε συγχωρημένον δὶς νὰ σφάλλῃ τις ἐν πολέμῳ.**

Ἄγις ὁ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν ἐρωτηθεὶς παρά τινος, πόσοι εἶναι οἱ Σπαρτιᾶται, εἶπε: **Πολλοὶ θὰ σοὶ φανῶσιν ὅτι εἶνε, ἐὰν τοὺς ἴδῃς πολεμοῦντας.**

Ὁ Ἀγησίλαος λαβών ποτε χρησμὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ παρὰ τοῦ Διός, καὶ προσταττόμενος παρὰ τῶν Ἐφόρων νὰ μεταβῇ εἰς Δελφοὺς καὶ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως τὸν Ἀπόλλωνα, ἠρώτησεν ἅμα ἔφθασεν εἰς τὸ Μαντεῖον: **«ἐὰν ὁ θεὸς ἔχῃ τὴν αὐτὴν γνώμην τοῦ πατρός του».**

Ὁ ἴδιος ἀποθνήσκων προσέταξε τοὺς φίλους του νὰ μὴ κατασκευάσωσιν εἰκόνα ἢ ἀνδριάντα εἰπὼν ὅτι: **ἐὰν ἔπραξα καλόν τι ἔργον, τοῦτο ἔσεται τὸ μνημεῖον, ἐὰν δὲ δὲν ἔπραξα, οὐδ' οἱ πολλοὶ ἀνδριάντες θὰ ὠφελήσωσιν.**

Ἐπαμεινώνδας ὁ Θηβαῖος πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ ὑπασπιστής του ἔλαβε πολλὰ χρήματα παρ' ἀνδρὸς αἰχμαλώτου, εἶπε πρὸς τὸν ὑπασπιστήν: **Εἰς ἐμὲ μὲν ἐπίστευσον τὴν ἀσπίδα σου, δι' ἑαυτὸν δέ, ἀγόρασε καπηλεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐγκαταβιώσῃς, διότι ἀπὸ τοῦδε, γενόμενος πλούσιος καὶ μακάριος, δὲν θέλεις νὰ κινδυνεύῃς ὑπὲρ τῆς πατρίδος σου.**

Ὁ ἴδιος τραυματισθεὶς κατὰ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην καὶ μετενεχθεὶς εἰς τὴν σκηνὴν, ἐκάλεσε παρ' αὐτῷ πρῶτον τὸν Δαΐφαντον καὶ ἔπειτα τὸν Ἰολλίδαν. Πληροχορηθεὶς δὲ ὅτι, ἀμφότεροι ἐφονεύθησαν ἐν τῇ μάχῃ, εἶπε πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν: **νὰ συνομολογήσωσιν εἰρήνην πρὸς τοὺς πολεμίους, διότι δὲν ἔχουσι πλέον στρατηγόν.**

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΤΟ ΜΠΟΥΖΟΥΚΙ ΤΟΥ ΠΕΡΩΤΟΥ

Ἐκραγείσης ἐν ἔτει 1848 εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Στερεᾶς ἐπανάστασεως κατὰ τοῦ Ὄθωνος, ἐξερράγη τοιαύτη καὶ ἐν Καλάμαις ἀρχηγοῦντος τοῦ ἀγωνιστοῦ Γ. Περωτοῦ. Ἡ ἐπανάστασις κατεστάλη καὶ ὁ Περωτὴς ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ Κύθηρα, ὅπου ἔμεινεν ἀρκετὸν καιρὸν χωρὶς νὰ μάθῃ τί ἐγένετο εἰς τὴν ἄλλην Ἑλλάδα. Νομίσας δέ, ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ὄθων θὰ εἶχεν ἀπονείμει ἀμνηστείαν εἰς τοὺς στασιαστάς, διεπορθμεύθη ἐκεῖθεν εἰς τὸν ὅρμον τῶν Βοιῶν, μετημφιεσμένος γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ εἰς βρακᾶν. Ἐκεῖθεν ἐπιτυχὼν εὐκαιρίαν καὶ ἐπιβὰς ἱστιοφόρου μετὰ φορτίου ἐκ κρομμύων ἀπέβη εἰς Πειραιᾶ, πιστεύων δὲ ὅτι παρ' οὐδενὸς ἀνεγνωρίσθη, καὶ κρατῶν ἀνὰ χεῖρας **Μπουζούκι** *κατηυθύνθη εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Τζελέπη, ἐκρέμασε τὸ Μπουζούκι του, ἐπῆρε τὸν καφέ του, καὶ πάντοτε ὑποπτεύων δυνατὴν προδοσίαν ἢ ἀναγνώρισιν καὶ σύλληψιν, ἐξηπλώθη ἐκ τοῦ προχείρου εἰς ἕνα ἐπίμηκες ξύλινον κάθισμα τοῦ καφενείου, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του μὲ ἕνα μανδήλι καὶ παρεδόθη εἰς φαινομενικὸν ὕπνον. Ὥραν τινὰ μετὰ τοῦτο, κουστωδία ἀστυνομικῶν κλητήρων μετὰ τοῦ Ὑπαστυνόμου Πειραιῶς, προδοθέντος τοῦ Περωτοῦ, πιθανῶς ἐκ μέρους τοῦ πλοιάρχου εἰσῆλθε καὶ εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Τζελέπη, ἀλλ' ἀπῆλθε, θεωρήσασα ὡς ἁπλοῦν μύθευμα τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Περωτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ μὴ ὑποψιασθεῖσα τὸν κοιμώμενον ἐπὶ τοῦ πάγκου βρακᾶν, τοῦ ὁποίου τὸ καλύπτον τὸ πρόσωπον μανδήλι ἐθεώρησε περιττὸν νὰ ὑπεγείρῃ. Ὁ Περωτὴς ἀποφυγὼν τότε τὴν σύλληψιν, χάρις εἰς τὴν νοημοσύνην του καὶ τὴν ἐπιπολαιότητα τοῦ Ὑπαστυνόμου, ἔφυγε καὶ ἐσώθη. Συναντηθεὶς δὲ μετ' αὐτοῦ βραδύτερον, ὅτε ὁ Ὄθων ἀπένειμεν ἀμνηστείαν, τοῦ εἶπεν ἐπιχαρίτως.* **«Κύριε Ἀστυνόμε, εἰς τὸ καφενεῖον Τζελέπη ἄφησα τὸ Μπουζούκί μου τὴν δεῦνα ἡμέραν, καὶ, φρόντισε νὰ μὴ τὸ χάσω.** *Ὁ Ὑπαστυνόμος τότε ἠνόησε τὸ τερτίπι τοῦ Περωτοῦ....*

Π.

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

(Ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς μαγείας).

Ἡ βαθμιαία πρόοδος τῆς ἀναπτύξεως ἑνὸς φυτοῦ δὲν εἶνε ἀντιληπτὴ εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Τὸ ἀνθύλλιον τὸ ὁποῖον χθὲς ἀφήκατε εἰς τὸν κῆπον ἀκόμη μπουμπουκάκι, τὸ εὑρίσκετε σήμερον ἀνεπτυγμένον, εὔοσμον, ἄνθος. Ἀλλ' ἐὰν εἴχατε τὴν ὑπομονὴν νὰ ἐμένατε πλησίον του καὶ νὰ τὸ παρατηρῆτε διαρκῶς δὲν θὰ ἀντελαμβάνεσθε καθόλου τὴν βαθμιαίαν αὐτὴν μεταβολήν.

Αὐτὸ συμβαίνει εἰς τὰ ὄντα τῆς ἐνοργάνου φύσεως· διὰ τὰ τῆς ἀνοργάνου ὅμως ὑπάρχει διαφορά. Εἰμπορεῖτε π. χ. νὰ παρακολουθήσητε ἀντιληπτῶς τὴν ἀνάπτυξιν ἑνὸς κρυστάλλου. Καὶ τοῦτο βεβαίως ὄχι εἰς τὴν φύσιν ἀλλ' εἰς τὴν τεχνικὴν αὐτοῦ κατασκευήν. Ἀλλὰ ταύτην θὰ εὑρίσκετε εἰς χημικὰ μόνον ἐργαστήρια, πρᾶγμα δηλ. ὄχι εὔκολον δι' ὅλους. Ἰδοὺ ὅμως ἕνας τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου μὲ ἕνα ποτῆρι νερὸ καὶ ὀλίγην σόδαν ἀποκτᾶτε,—ἓν ἀξιόλογον χημικὸν ἐργαστήριον.

Γεμίσατε μὲ νερὸ τὸ ποτῆρι, διαλύσατε εἰς αὐτὸ ὅσην δέχεται ποσότητα σόδας καὶ ἐξαρτήσατε ἐντὸς αὐτοῦ διὰ νήματος ἕνα φασόλι ἢ οἱονδήποτε ἄλλο πορῶδες σῶμα. Θὰ ἰδῆτε τότε μικρούς, ἀφανεῖς σχεδόν, κρυστάλλους νὰ προσκολλῶνται ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον ἐπ' αὐτοῦ. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου τὸ φασόλι θὰ ἐξαφανισθῇ ὑπὸ στιλπνότατον κρυσταλλικὸν στρῶμα, τὸ δὲ ὅλον θὰ μεταμορφωθῇ εἰς ὡραιότατον κανονικὸν πολυγωνικὸν κρύσταλλον.

Ὁ μάγος.

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

Η ΒΑΡΚΑ

Συρμένη στὴν ἄκρη τοῦ γιαλοῦ, ἀνάμεσα ἀπὸ χαλίκια κι' ἄμμο, μαύρη καὶ πισσωμένη, ἀκίνητη κ' ἥσυχη, χωρὶς ἄρμενα καὶ κουπιά, μένει γυμνὴ ὁλόγυμνη, κ' ἀναίσθητος στὴ κάθε πνοὴ τ' ἀέρα στὸ κῦμα καὶ στὲς σφιλλάδες. Τώρα εἶνε ξέρη τοῦ γιαλοῦ καὶ αὔριο παιγνίδι τῆς ἀχόρταγης θάλασσας, ποῦ τὴν παραστέκει καὶ τῆς μιλεῖ μὲ τὸ κῦμα πότε σιγαλὰ καὶ ἥσυχα καὶ πότε μὲ λύσσα σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν ἁρπάξῃ καὶ τὴν καταπίῃ στὸν ἄπειρο κόρφο της. Τὰ κύματα ἀφρισμένα ἄκοπα σιμά της χτυποῦν χωρὶς ἐλπίδα.

Τώρα γυρμένη μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ, μὲ τὰ πλευρά της φουσκωτὰ καὶ μαύρη, μὲ τὴν ξύλινη καρένα της ἥσυχη ἀναπαύεται ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χαλίκια, τὰ φύκια καὶ τὴν ἄμμο.

Καὶ τὰ κύματα ποῦ σπροῦν ἀφρισμένα κοντὰ στὴ πλώρη της καὶ τ' ἀγέρι ποῦ παίζει χαϊδευτικὸ κ' ἐλαφρὸ στὰ πλευρά της μὲ τοὺς γλάρους καὶ τοὺς ἀφροὺς ζηλεύουν καὶ ποθοῦν τὴν ἡσυχίαν της, τὴν πρόσκαιρη καὶ λιγόχρονη ἡσυχία της γιατὶ μιὰ τραβηξιὰ τοῦ ψαρᾶ καὶ δάκτυλο νερὸ θὰ τὴν ξυπνήσουν πάλι ἀπὸ τὴν νάρκη γιὰ νὰ τὴ φέρουν στ' ἀνοικτὸ πέλαγος ἐκεῖ ποῦνε ἡ παντοτεινὴ καὶ φυσικὴ ζωή της, ἐκεῖ ποῦ μὲ τὴν κοφτερὴ πλώρη της, σὰν νυφοῦλα τοῦ χοροῦ σχίζει τὰ κύματα καὶ τὸν ἀφρὸ ποῦ τὸ πανί της παίζει καὶ γελᾷ, φουσκώνει καὶ ἁπλώνει μὲ τὴ γλυκάδα καὶ τὴ μάνητα τοῦ ἀγέρα, ἐκεῖ ποῦ τὸ ναυτόπουλο μὲ τὸ τιμόνι στὸ δεξὶ καὶ τὴ σκόττα στὰ ζερβιὰ πλέκει καὶ κλώθει τρελλά, φανταστικὰ ὀνείρατα τοῦ ἔρωτα καὶ τῆς ἀγάπης, τῆς πρόσκαιρης, τῆς φθαρτῆς ζωῆς, ποῦ φεύγει καὶ πάει σὰν τ' ἄστατα τοῦ πελάγους κύματα, π' ἀφίνει πίσω της ἀφρισμένα ἡ μαύρη καὶ γρήγορη βάρκα.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Θάλασσα γαλανὴ καὶ μαυρισμένη, ἄστατη καὶ τρελλή, π' ἔχεις τὸ κῦμα γιὰ φιλὶ καὶ τὸν ἀφρὸ γιὰ χαϊδι, ποῦ στοὺς κόρφους σου κρύβεις τὸ γέλιο καὶ τὸ δάκρυ, τὴν γαλήνη καὶ τὴν τρικυμία, ἄχ πόσο πόθο καὶ μαγεία ἔχει τὸ χρῶμα κ' ἡ μυρωδιά σου, τ' ἀγέρι κ' ἡ δροσιά σου, ποῦ στὸ ροδοστεφάνωμα τῆς ἀνατολῆς καὶ στὸ φωτοβόλημα τῆς νύχτας σκορπᾶς καὶ χύνεις μὲ τόση χάρη!

Θάλασσα ποθητὴ στὴ γαλήνη, καὶ στὴν ἄγρια τρικυμία συφορὰ καὶ τρομάρα, ἄχ πόσο ἄστατα εἶνε τὰ νάζια καὶ τὰ παιχνίδια σου, οἱ χάρες καὶ τὰ καλά σου. Τὸ κῦμά σου, ποῦ χθὲς ἀφρισμένο γλυκόσπαε στὴν πλώρη τοῦ καραβιοῦ καὶ τ' ἀγέρι χαϊδευτικὸ ἐδιάβαινε ἀπὸ τὴ σκόττα στὸ πανί, σήμερα βουνὸ ἀφρισμένο κτυπᾷ μὲ λύσσα τὴν πλώρη τοῦ καραβιοῦ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ φάῃ τὰ θεμέλια καὶ νὰ τὸ καταποντίσῃ.

Ἄστατη καὶ τρελλὴ θάλασσα, σὰν τὰ φιλιὰ τῆς γυναικός, ποῦ πότε βγαίνουν ἀπὸ κάθε ἱερὸ αἴσθημα καὶ πάθος τῆς καρδιᾶς καὶ πότε ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ καὶ σκοτεινὰ πάθη τοῦ νοῦ. Δολερὴ καὶ ἄπιστη θάλασσα, σὰν τὸ χαμόγελο τῆς κόρης ποῦ πότε σοῦ φέρνει τὴν γαλήνη τῆς καρδιᾶς καὶ πότε τὴν ἀντάρα, τὸ πάθος, τὴν ζήλια καὶ τὴν τρικυμία. Τὴν μία σὲ βλέπω τόσο δειλὴ κ' ἐντροπαλή, ποῦ καὶ σ' αὐτὲς τὲς σιγαλὲς σφιλάδες τοῦ ἀγέρα, ντροπαλὴ κρυφοζαρώνεις καὶ δὲν τολμᾷς μὲ τὸ κῦμά σου νὰ χτυπήσῃς τὰ φύκια καὶ τὰ χαλίκια τῆς ἀχώριστης συντροφιᾶς σου ἀκρογιαλιᾶς. Τὴν ἄλλη σὲ θωρῶ ἀναίσθητη καὶ σκληρὴ νὰ σπᾷς μὲ λύσσα βράχους καὶ ξέρες, καράβια καὶ στοιχιά, φορτωμένη κύματα κι' ἀφρούς.

Θάλασσα γαλανὴ π' ὅλες οἱ χάρες τ' οὐρανοῦ στὰ γαλανὰ νερά σου ζωγραφιῶνται, ποῦ οἱ κόρφοι σοῦ ὁλημερὶς κ' ὁλημυχτὶς σέρνουν τόσα πλούτη καὶ καλά, ὁ ναύτης ποτὲ δὲν ξεχνάει τὸ δόλιο κῦμά του, ποῦ πότε τὸν σέρνει σὲ γλυκειὲς σκέψεις καὶ πότε τὸν ρίχνει στὴν ἄβυσο καὶ τὴ συμφορά.

Κεφαλληνία. ΠΛ. ΣΤΑΥΡΟΣ.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Δὲν πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς ταπεινὸς παρὰ ἐνώπιον τῆς μητρός του.

Εἰς τὰς γυναῖκας μόνον ἡ ἀδιαφορία ἔχει γόητρον. **Ἀλβέρ. Γκινιὼν**

Ὁ φθόνος εἶναι πρωτεξάδελφος τοῦ μίσους. **Σαρρὼν**

Δὲν ὑπάρχει κοινὸν ἄνευ προλήψεων ὅπως δὲν ὑπάρχει γεωμετρία ἄνευ ἀξιωμάτων. **Ἀλβέρτος Γκινιὼν**

Ἡ ματαιοδοξία δὲν ἐγκαταλείπει ποσῶς τὰς γυναῖκας καὶ κατὰ τὰς ἱερωτέρας ἀκόμη τῆς ἐξασκήσεως τῆς θρησκείας των στιγμάς. **Ἀββᾶς Πρεβὼ**

Ἡ τιμωρία γυναικὸς ἐλευθερίων ἠθῶν εἶναι ὅτι δὲν δύναται νὰ καταστῇ τιμία γυνὴ εἰμὴ ἀτιμάζουσα ἕνα ἔντιμον ἄνδρα.

Ἡ λογικὴ εἶναι τὸ ὀξυγόνον τοῦ πνεύματος.

Ἐξαιρέσει τοῦ ἔρωτος εἶναι ἴσως ἡ αὐθάδεια ἥτις παρέχει τὰς μεγαλειτέρας ἀπολαύσεις.

Ἡ ὑπεροχὴ τῆς εὐφυΐας ἐπὶ τοῦ χρήματος ἔγκειται ὅλη ἐν τῇ ἁπλῇ ταύτῃ ἀληθείᾳ: διὰ τῆς εὐφυΐας δύναταί τις νὰ προσπορισθῇ πλοῦτον, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον διὰ τοῦ χρήματος νὰ ἀποκτήσῃ εὐφυΐαν.

Αἱ γυναῖκες εἶναι ἰσχυρογνώμονες ὡς πρὸς τὸν σκοπόν, οἱ δὲ ἄνδρες ὡς πρὸς τὰ μέσα.

Πρὶν ἀπιθαρρυνθῇ κανεὶς τελείως διὰ δυστυχίαν τινὰ πρέπει νὰ περιμένῃ· διότι ἴσως νὰ εἶναι αὕτη ἡ ἀρχὴ καμμιᾶς εὐτυχίας.

Ἐκ τῶν τοῦ **Ἀλβέρτου Γκινιὼν**

Ἰρλανδός τις, τὸν ὁποῖον ἡ πενία καὶ ἡ ὑπερτίμησις τῶν τροφίμων ἔφερεν εἰς ἐσχάτην ἀπελπισίαν, ἐπῆρεν ἓν πιστόλιον καὶ ἦλθεν εἰς ἀπόκεντρον μέρος νὰ παραμονεύσῃ κανένα διαβάτην.

—Τὸ βαλάντιον, ἢ τὴν ζωήν σου, ἔκραξε εὐθὺς μετ' ὀλίγον εἰς τὸν πρῶτον ὃν εἶδεν.

Οὗτος ἐστάθη. Εἶδε δὲ ὅτι ὁ Ἰρλανδὸς δὲν ἦτο κλέπτης ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ τῷ εἶπε.

— Φίλε μου, φαίνεσαι τίμιος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἡ ἔνδεια ὠθεῖ εἰς τὸ ἔγκλημα, ἀλλ' ἡ συνείδησις θὰ τύπτῃ βραδύτερον. Θέλω νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν θλῖψιν ταύτην. Θέλεις χρήματα; καλῶς· ἂς κάμωμεν ὅμως μίαν συμφωνίαν· τοιουτοτρόπως θὰ μένῃ ἡ συνείδησίς σου ἥσυχος. Στέργω νὰ σοὶ δώσω τὸ ἀργύριόν μου, ἀλλὰ ἐπὶ συμφωνίᾳ, ὅτι θὰ μοὶ δώσῃς καὶ σὺ τὸ πιστόλιόν σου.

— Δέχομαι εἶπεν ὁ Ἰρλανδός.

Ἡ ἀνταλλαγὴ ἔγεινε ἀμέσως. Ἀλλὰ μόλις ὁ διαβάτης ἐπῆρε τὸ πιστόλιον ἀνέκραξε:

—Ἤλθε τώρα ἡ σειρά μου. Δός μοι, κακοῦργε, τὸ βαλάντιόν μου ἢ σοῦ χύνω τὰ μυαλά.

— Γιοῦχα, εἶπεν ὁ Ἰρλανδὸς ἀτάραχος. Δὲν εἶμαι καὶ τόσον ζῶον, φίλε μου. Σοῦ ἔδωκα ἕνα παλιὸ πιστόλιον 100 χρονῶν καὶ ἄδειο. Κάμε ὅ,τι θέλεις.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΣΥΖΥΓΟΚΤΟΝΟΣ

(Τοῦ χοροῦ)

Παλληκάρια τρῶν καὶ πίνουν σὲ κρασοπουλειὸ
ταῖς γυναῖκέςτων παινοῦσαν γιὰ τὴ λεβεντιὰ
—Σὰν τ''Αντώνη τὴγυναῖκα δὲνεῖνε καμμιὰ
—Ποῦ τὴν εἶδες, ποῦ τὴν ξέρεις καὶ μᾶς τὴν παινεῖς
—Μέσα σὲ μπαξὲ τὴν εἶδα, τὰ λουλούδια πότιζε
μαστραπᾶ κρατεῖ στὰ χέρια μὲ κρυὸ νερὸ
τὸν ἀμάραντο ποτίζει, τὸ βασιλικὸ
μὲ τὸν δοῦλο κουβεντιάζει χαμογέλασε.
Πάει κι' 'Αντώνης μεθυσμένος καὶ τὴν ἔσφαξε·
τὸ πρωὶ ξεμέθσ'ὁ μαῦρος καὶ τὴν ἔκλαιγε.
—Σήκω πάππιμ σήκω χήνα, σήκ' 'Αναστασία
σήκω λούσου καὶ χτενίσου κι'ἔβγα στὸ χορὸ
νὰ σὲ ἰδοῦν τὰ παλληκάρια νὰ μαραίνωνται
νὰ σὲ ἰδῶ καὶ 'γὼ ὁ δόλιος νὰ σὲ χαίρωμαι.

*

Η ΚΑΚΗ ΠΕΘΕΡΑ

(Τοῦ χοροῦ)

(Στροφὴ)
(Μὲ μόσχο, μὲ μόσχο
μὲ φοῦντα καρυοφύλλι)

'Ο Βασιληᾶς τῆς 'Αρκαδιᾶς κι' ὁ Μπέης τῶν Τρικκάλων
Συμπέθεροι γενώντουσαν παντρεύαν τὰ παιδιά τους
Σὰν ἔκαναν καὶ 'κίνησαν σὰν κάνουν καὶ κινᾶνε
σὰν τὰ μερμήγγια περπατοῦν σὰν τὰ μελίσσια παίζουν
ἐπάτησαν καὶ πέρασαν στῆς τρίχας τὸ Γεφῦρι
καὶ δώσανε τὰ πεθερκὰ ἐννιὰ χιλιάδες λίρες
πέντε χιλιάδες ὁ γαμπρὸς καὶ τέσσερες ἡ νύφη.
Γοργὸ σχαργιάρην ἔστειλαν στὴν πεθερὰ πηγαίνει
—Τὰ συχαρίκια πεθερὰ κ' ἡ νύφ' ξαγορασμένη
πέντε χιλιάδες ὁ γαμπρὸς καὶ τέσσερες ἡ νύφη.
Τὸ δικελάκι ἄρπαξε καὶ στὸ βουνὸ πηγαίνει
κι' ἂν ἔσκαψε κι' ἂν ἔβγαλε ἐννιὰ φειδιῶν κεφάλια
πάησε καὶ τὰ τηγάνησε σ' ἕνα μαῦρο τηγάνι
—Γιὰ φάγε νύφη μιὰ χαψιά, γιὰ φάγε νύφη κ'ἄλλη
ἡ μιὰ χαψιὰ μέσ' στὴν καρδιὰ,ἡ ἄλλη μέσ' στὸ στόμα
—Νερὸ χρυσῆ μου πεθερὰ, τί σκάζω, τί πλαντάζω
—Νερὸ νύφη δὲν ἔχουμε κι' ἡ ὥρα περασμένη
—Νερὸ χρυσέ μου πεθερέ, τί σκάζω, τί πλαντάζω
—Νερὸ νύφη δὲν ἔχουμε, κι' ἡ ὥρα περασμένη
—Νερὸ γλυκό μου ταῖρι, τί σκάζω, τί πλαντάζω
Χρυσὸ σταμνάκι ἄρπαξε στὴ βρύσι γιὰ νὰ πάη
ὅσο νὰ πάη καὶ νὰ 'ρθῆ τὴ βρίσκει πλαντασμένη

('Εστάλησαν ὑπὸ τοῦ κ. **Γ. Μασσούρα**)

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Βολταῖρος νεώτατος ὢν εἶχε τὴν μανίαν νὰ ἀπευθύνῃ συχνὰς πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν ἐρωτήσεις, ὅπως πλουτίσῃ τὰς γνώσεις του. 'Ο Μπουαλὼ τὸν ἐπέπληξε μίαν φορὰν διὰ τὴν ἀδιακρισίαν του ταύτην.

Βραδύτερον, ἐν προβεβηκυίᾳ ἡλικίᾳ, ὁ ἴδιος ἠσθάνετο τοιαύτην ἀπέχθειαν πρὸς τοὺς «ἐρωτητάς», ὥστε συνέβαινε νὰ καταλίπῃ ἀποτόμως τὴν θέσιν του καὶ ἀποσυρθῇ ὅπως ἀποφύγῃ τὰς ἐρωτήσεις. Ἔλεγέ ποτε εἰς τὸν κάτοικον ἐκεῖνον τῆς Γενεύης, ὅστις τοῦ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον τοῦ «ἀκαταπαύστου ἐρωτητοῦ».

— Κύριε, χαίρω πολὺ βλέπων ὑμᾶς, ἀλλὰ σᾶς προειδοποιῶ ὅτι δὲν 'ξεύρω τίποτε ὅσον ἀφορᾷ τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα μέλλετε νὰ μὲ ἐρωτήσητε !

*

'Ο διάσημος Ἄγγλος πολιτευτὴς καὶ συγγραφεὺς σὶρ Χάρου Μπολεμπρόκε, θέλων νὰ ταξιδεύσῃ μίαν φορὰν incognito, εἶχε συστήσει εἰς τὸν Αἰθιοπά του, τὸν μόνον του θεράποντα, νὰ λέγῃ ὅτι ἦτο Γάλλος. 'Επιθυμῶν νὰ δεχθῇ ἀντάξιος τῆς ἐμπιστευτικῆς τοῦ κυρίου του ἀποστολῆς, ὁ αἰθίοψ εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις,ἃς τῷ ἀπηύθυνον οἱ περίεργοι ἀπήντα :

— 'Ο κύριός μου εἶναι Γάλλος, καὶ ἐγὼ ἐπίσης !

*

Κάρολος ὁ Ε' ἔλεγεν, ὅτι ἔμαθε τὴν ἰταλικὴν ὅπως ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν πάπαν, τὴν ἱσπανικὴν ὅπως ὁμιλῇ μετὰ τῆς μητρός του, τὴν ἀγγλικὴν ὅπως ὁμιλῇ μετὰ τῆς θείας του, τὴν γερμανικὴν ὅπως ὁμιλῇ μετὰ τῶν φίλων του, καὶ τὴν γαλλικὴν ὅπως ὁμιλῇ πρὸς ἑαυτόν !

*

'Ο φιλόσοφος Λακίδας ἐδίδασκεν ὅτι ἐν παντὶ πράγματι πρέπει νὰ ἀναβάλλῃ τις τὴν κρίσιν του. 'Ημέραν τινὰ καθ' ἣν ἐξέφερεν ἀπειλὰς κατὰ τῶν ὑπηρετῶν του, οἵτινες τὸν ἔκλεψαν, ἤκουσεν αὐτοὺς λέγοντας :

— 'Αναβάλετε τὴν κρίσιν σας, συμφώνως πρὸς τὴν διδασκαλίαν σας !

Βαρυνθεὶς νὰ πολεμῆται διὰ τῶν ἰδίων του ὅπλων, ὁ Λακίδας τοῖς εἶπεν ἡμέραν τινά :

— Παιδιά μου, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι κατὰ ἕνα τρόπον διδάσκω εἰς τὴν σχολήν μου καὶ κατὰ ἄλλον ἐννοῶ νὰ ζήσω εἰς τὸ σπίτι μου.

„ΤΑΛΙΑ, ΑΤΣ ΚΑΠΙ"

('Ελληνικὸ παραμῦθι)

Μιὰ φορὰ καὶ ἕνα καιρὸ ἦταν 'ς ἕνα χωργιὸ ἕνας ἄνθρωπος φτωχός, μὰ πάρα πολὺ φτωχός, ὥστε δὲν εἶχε μὲ τί νὰ ἀναθρέψῃ τὰ μικρά του τὰ παιδάκια. Εἶχε ὅμως, σωτηρία του, ἕνα ἀδερφὸ παπᾶ καὶ ἀπὸ τῆς προσφορὲς ποῦ τοῦ ἐπήγαιναν οἱ ἐνορίταις του ἐχώριζε καὶ 'λίγαις γιὰ τὸν κουνιάδο της ἡ παπαδιά· μὰ ἀπὸ τῆς πολλὲς φορὲς ὅμως ἐβαρέθηκε καὶ ἡ παπαδιὰ νὰ δίνῃ, καὶ μιὰ ἡμέρα συνεννοήθη μὲ τὸν παπᾶ καὶ ὅταν ἐπῆγε ἡ συννυφάδα της γιὰ καμμιὰ προσφορά, καθὼς ἤτανε συνεθισμένη, ἡ παπαδιὰ μὲ τὸν παπᾶ τῆς ἔδειξαν τὴν πόρτα. Καταντροπιασμένη τότε ἡ γυναῖκα τοῦ φτωχοῦ ἀδελφοῦ ἦλθε εἰς τὸν ἄντρα της καὶ τὸν ἀδελφὸ τοῦ παπᾶ καὶ μὲ θυμὸ ὥστε «νὰ κιτρινίσῃ ἡ μύτη της» τοῦ λέγει.

— Ἄντρα νὰ σηκωθῇς νὰ πάρῃς τὰ μάτια σου καὶ νὰ φύγῃς κι' ἂν δὲν ἔρθῃς ἐδῶ ἱκανὸς νὰ θρέψῃς τὰ παιδιά σου νὰ μὴ σὲ ἰδῶ εἰς τὰ μάτια μου.

— «Βρὲ γυναῖκα, καλὴ εἶσαι κακὴ εἶσαι» ἐμουρμούριζε ὁ κακομοίρης ὁ ἄντρας ἀλλὰ τὰ λόγια του δὲν ἐμπορέσανε νὰ κρατήσουνε τὸ θυμὸ τῆς γυναῖκας καὶ ἅμα ἐφώτισε ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα ἐσηκώθη καὶ ἔφυγε. 'Αφ' οὗ ἔκαμε τὸ σταυρό του ἐπῆρε τὸ ταγαράκι του καὶ ἐσηκώθη καὶ ἔφυγε. 'Αφ' οὗ ἐπέρασε χωργιὸ σὲ χωργιό· ἔφθασε 'ς τὴν ἀκροθαλασσιὰ καὶ σὰν ἐνύχτωσε ἐκεῖ καὶ δὲν εἶχε ποῦ νὰ μείνῃ τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ φόβο του ἀπεφάσισε ν' ἀνεβῇ ἐπάνω 'ς ἕνα δένδρο γιὰ νὰ μὴ τὸν φᾶνε τὰ θηρία, Καὶ γιὰ νὰ μὴ πέσῃ ἐσκέφθη νὰ δεθῇ ἀπὸ τὸ δένδρο καὶ ἔτσι νὰ κοιμηθῇ χωρὶς νὰ φοβᾶται. 'Αφ' οὗ ἐπέρασε νύχτα πολλὴ καὶ ἐνύσταξε ἐγλάριαναν τὰ μάτια του καὶ ἐλαγοκοιμώτανε κι' ἐνῷ ἀκόμη δὲν ἤτανε καλὰ κοιμισμένος ἀκούει πολλὲς φωνὲς μαζὺ σὰν μουσικὴ καθαρὴ κι' ἐλέγανε «Μουσαῖ, μουσαῖ, μουσαῖ, μουσαῖ», καὶ κάνει ἔτσι καὶ βλέπει νὰ προχωροῦν μὲ τὴ βαρκοῦλά τους 40 ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ νὰ βγαίνουν στὴ στεργιά. 'Ο καϋμένος ὁ φτωχὸς ἐβρέχτηκε ὁλόκληρος ἀπὸ κρύον ἱδρῶτα ἅμα τοὺς εἶδε τόσους ἀνθρώπους νὰ 'ρθοῦν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο γιατὶ ἐφοβήθη μήπως τὸν ἔβλεπαν καὶ τότε ἀλλοίμονόν του. 'Αλλὰ ἔλαβε θάρρος ἅμα τοὺς εἶδε νὰ ἡσυχάζουν ὅλοι μαζύ. Τοὺς ἐτήραζε μὲ προσοχὴ καὶ βλέπει ἕναν ἀπὸ ὅλους νὰ χτυπήσῃ μιὰ πλάκα μεγάλη ποῦ ἤτανε ἐκεῖ στὸ χῶμα καὶ νὰ φωνάξῃ «Τάλια, ἄτς καπί», καὶ ἡ πλάκα ἄνοιξε καὶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ πλάκα ἤτανε μιὰ τρύπα μεγάλη καὶ μέσα εἴχανε ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι τοὺς θησαυρούς τους γιατὶ ὅλοι ἤσανε ληστὰι καὶ εἴχανε πολλὰ χρήματα ἐκεῖ μέσα. 'Η πλάκα μὲ κεῖνον τὸ λόγο εἴπαμε, ὅτι ἄνοιξε (δηλ. μὲ τὸ Τάλια, ἄτς καπί) καὶ πάλι ἔκλεισε καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ἐμπῆκαν μέσα. Ὕστερα ἀφ' οὗ ἔκρυψαν τοὺς θησαυρούς τους ἑτοιμασθήκανε νὰ βγοῦν πάλι καὶ ἀρχίσανε νὰ βγαίνουνε ἕνας ἕνας, ἀφ' οὗ ἔλεγε (ὄχι Τάλια,ἄτς καπί) ἀλλὰ (ἄ κοῦλι,ἄτς καπί), καὶ ἐβγήκανε καὶ ἐπήρανε τὴ βάρκα τους καὶ ἐφύγανε μακρυὰ γιὰ νὰ φέρουνε καὶ ἄλλα φλωριά. 'Ο φτωχὸς ποῦ ἤτανε 'ς τὸ δένδρο καὶ τὰ ἄκουε οὔλα ἐπερίμενε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα νὰ ἀπομακρυνθοῦν γιὰ νὰ κατεβῇ νὰ γιομίσῃ τὸ ταγαράκι του καὶ νὰ φύγῃ. Πραγματικῶς ἅμα κατέβη : «Τάλια, ἄτς καπί»,λέει καὶ ἡ πλάκα ἄνοιξε καὶ ἐμπῆκε μέσα, ἀφ' οὗ ἐγιόμισε τὸ ταγαράκι του (ἄ' κοῦλι, ἄτς καπί) ξαναλέει καὶ ἡ πλάκα ἄνοιξε καὶ ὁ φτωχὸς μὲ τὸ ταγαράκι του μιὰ καὶ δυὸ ἱκατοποιημένος ἦρθε στὴ γυναῖκά του. Γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ πολὺ τῆς ἐπῆρε φορέματα πολλὰ καὶ καπέλλα καὶ χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα καὶ ἅμα τὰ φόρεσε ἔγεινε τόσο πολὺ ἀγνώριστη ἡ γυναῖκά του, ὥστε ἅμα τὴν εἶδε ἡ παπαδιὰ ἔτρεξε στὸ παπᾶ καὶ τοῦ λέει :

— Παπᾶ μου, ποῦ νὰ σ'τὰ λέω ! ἡ νύφη σου ἔγεινε χρυσῆ, ὁλόχρυση.

Τρέχει κι' ὁ παπᾶς κι' εἶδε τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδερφοῦ του καὶ τὰ ἔχασε. 'Ο παπᾶς γιὰ νὰ τσιμπίσῃ καὶ αὐτὸς τίποτε ἄρχισε νὰ θυμᾶται 'ς τὸν ἀδερφό του τὰ καλὰ ποῦ τοῦ εἶχε καμωμένα. 'Ο φτωχὸς τώρα ποῦ ἔγεινε πλούσιος γιὰ νὰ βγάλῃ τὴν ὑποχρέωσι ἄρχισε νὰ δίνῃ μὲ τὴ χοῦφτα τῆς λίρες 'ς τὸν παπᾶ. 'Ο παπᾶς ἀπὸ 'δῶ, ἀπὸ κεῖ, πονηρὸς κατώρθωσε νὰ καταφέρῃ τὸν ἀδερφό του νὰ τοῦ μαρτυρήσῃ τὸ κρυμμένο θησαυρὸ μὲ τὰ φλωριά, καὶ ὄχι μοναχὰ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ νὰ πᾶνε καὶ μαζὺ 'ς τὸ τόπο ὅπου φωνάζουν «Τάλια, ἄτς καπὶ» καὶ ἀνοίγει ἡ πλάκα, μπαίνουν μέσα, γιομίζουν τὰ σακκιὰ φλωριὰ καὶ φορτωμένοι ὡς τὰ δόντια χρυσάφι ἤρθανε 'ς τὰ σπήτια τους κι' ἐζήσανε εὐτυχεῖς Τὸν παπᾶ ὅμως ὁ ἀδελφός τὸν ὥρκισε νὰ μὴ πάῃ μόνος του.

'Αλλὰ ὁ παπᾶς ἀπὸ τὴ μεγάλη του πλεονεξία ἐφθόνητε τὸν ἀδερφό του καὶ γιὰ νὰ γίνῃ καλλίτερος πέρνει ἕνα σακκὶ καὶ χωρὶς νὰ τὸν ξέρῃ ἄλλος κανεὶς ἀπὸ τὴ παπαδιά του, τρέχει χῶρες καὶ χωριὰ καὶ «Τάλια ἄτς καπὶ» καὶ μέσα 'ς τὰ φλωριὰ, γιομίζει τὸ τὸ σακκοῦλι καὶ ἔρχεται νὰ φύγῃ φωνάζων «Τάλια ἄτς καπί,Τάλια ἄτς καπί, Τάλια ἄτς καπί». 'Αλλὰ τίποτε γιατὶ ἀλησμόνησεν ὁ παπᾶς τὸ «ἄ κοῦλι, ἄτς καπί». 'Ο παπᾶς ἐνόμισε ὅτι ὁ Θεὸς τὸν κακοτρέχει γιατὶ ἐπῆρε πολλὰ φλωριὰ καὶ ἐγύρισε ἄδειασε καμπόσα, τρέχει πάλι εἰς τὴν πλάκα καὶ φωνάζει «Τάλια ἄτς καπὶ,Τάλια ἄτς καπί». Τίποτε ὅμως δὲν κατώρθωσε ὁ παπᾶς. 'Αλλὰ ὕστερα ἀπὸ λιγάκι ἔρχεται τὸ μπουλοῦκι τῶν ληστῶν καὶ «Τάλια, ἄτς καπί», ἄνοιξ' ἡ πόρτα καὶ νὰ μπροστὰ ἕνας παπᾶς. Σοῦ τὸν ἀρχινᾶνε τὸν καλόν σου τὸν παπᾶ 'ς τὸ ξύλο, μὰ τόσο πολὺ ξύλο, ποῦ δὲν μπόραγε νὰ τῆς μετρήσῃ, ὕστερα τὸν ἐκρεμάσανε. Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέραις περιμένουνε οἱ ἐνορίτες τοῦ παπᾶ νὰ ἔρθῃ ἡ Κυριακὴ νὰ πάνε 'ς τὴν ἐκκλησιά, ἀλλὰ πουθενὰ ὁ παπᾶς. 'Ερωτάγανε γιὰ τὸν παπᾶ, ἀλλὰ ἡ παπαδιὰ τὸ κράταγα μυστικὸ ὅτι ὁ παπᾶς ἐπῆγε γιὰ φλωριά. Μοναχὰ ὁ ἀδερφὸς τοῦ παπᾶ κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Ἅμα τῶμαθε ὅμως ἐκατάλαβε περὶ τίνος πρόκειται καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κλαίῃ τὴ μοῖρα τοῦ ἀδερφοῦ του τοῦ δυστυχισμένου. 'Εκίνησε καὶ ὕστερα ἀπὸ πολὺ κόπο ἔφθασε 'ς τὸ μέρος ποῦ ἤτανε τὰ φλωριὰ μὲ τὸν παπᾶ. 'Αλλὰ τὶ νὰ ἰδῇ ὁ δυστυχισμένος!! Τὸν ἀδερφό του κρεμασμένο. Καὶ ἀφοῦ ἐπῆρε τὸν ἀδερφό του ἔφθασε 'ς τὸ σπῆτί του καὶ παρέδωκε τὸν παπᾶ 'ς τὴ παπαδιὰ καὶ τοὺς ἐνορίτας του φονευμένον. 'Αφ' οὗ τὸν ἐκλάψανε πολλὲς ἡμέραις τὸν ἐθάψανε 'ς τὴ πρώτη θέσι τοῦ νεκροταφείου.

Οἱ ληστὰι ἐπήγανε ὕστερον εἰς τὰ φλωριὰ γιὰ νὰ ἰδοῦνε τί κάνει ὁ παπᾶς. Τότε ἐβάλανε μὲ τὸ νοῦ τους, ὅτι σὲ κάποιο χωργιὸ εἶνε συνεννοημένοι ὅλοι οἱ χωριάτες καὶ τοὺς ἐπήρανε τὸ παπᾶ καὶ 'σὰν δὲν ἤξευρα ἀπὸ ποιὸ χωριὸ ἤτανε ὁ παπᾶς ἐσυμφωνήσανε νὰ περάσου δύο ὡς γιατροὶ ἀπὸ κεινοὺς ποῦ ἔχουνε τὸ ἀθάνατο νερὸ κι' ἀνασταίνουν τοὺς πεθαμένους καὶ 'ς ὅποιο χωριὸ μάθουνε ὅτι εἶνε ἐγκαιροπεθαμένος παπᾶς, ἐκεῖ θὰ βάλουνε φωτιὰ νὰ τὸ κάψουνε, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι 'κεινοῦ τοῦ χωργιοῦ τοὺς πέρνουν τὰ φλωριά. 'Επεράσανε πολλὰ χωριὰ ὡς γιατροὶ ποῦ ἦσανε, τοὺς ἐμάθανε ὅλοι καὶ ἐπήγανε 'ς τὸ χωριὸ ποῦ ἤτανε ὁ παπᾶς πεθαμένος. 'Η παπαδιὰ ἅμα ἔμαθε ὅτι ἤρθανε οἱ γιατροὶ τρέχει μὲ φλωριὰ πολλὰ καὶ τὰ δίνει 'ς τοὺς γιατροὺς νὰ σηκώσουνε τὸν παπᾶ της. 'Εκεῖνοι ὅπως τῆς εἴπανε, ὅτι θὰ 'ρθοῦνε ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας, γιατὶ ἠθέλανε νὰ πάρουνε καὶ τοὺς ἄλλους τότε ἤσανε δύο μονάχα. 'Εδέχθη ἡ παπαδιὰ καὶ ἐκεῖνοι ἐφύγανε καὶ ἐπήρανε τοὺς ἄλλους 38 ληστὰς, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ τοὺς νοιώσῃ τὸ χωριὸ τοὺς ἐβάλανε μέσα σὲ κάτι σακκιά,τοὺς ἐφορτώσανε ἀπάνω σὲ μουλάρια κι' ἅμα ἐφθάσανε 'ς τὸ σπῆτι τῆς παπαδιᾶς ἐξεφορτώσανε τὰ 19 μουλάρια ποῦ εἶχανε φορτωμένα μέλι καὶ τὰ βάλανε 'ς τὸ κατῶγι, ἐκεῖνοι δὲ οἱ δύο ἀνεβήκανε 'ς τὸ σπῆτι νὰ κοιμηθοῦνε καὶ τὴν αὐγὴ θὰ πήγαιναν 'ς τὸ μνῆμα τοῦ παπᾶ νὰ τὸν ἀναστήσουν. Τάχα μου! Αὐτοὶ εἶχανε σκοπὸ νὰ κάψουν τὸ χωργιό. 'Αλλὰ ἔκαμαν τὸ λογαριασμὸ χωρὶς τὸ ξενοδόχο. Ὅταν ἔτρωγαν ἐκατέβη ἡ παπαδιὰ νὰ πιάσῃ κρασὶ καὶ τῆς ἦρθε καλὰ νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὸ μέλι ποῦ εἶχανε οἱ ξένοι. 'Αρπάζει λοιπὸν μιὰ σαμαροβελόνα καὶ κεντάει τὸ σακκὶ νὰ στραγγίσῃ λίγο μέλι νὰ βάλῃ 'ς τὸ στόμα της. 'Αλλὰ ἅμα ἐκέντησε τὸ σακκὶ ἀκούει μιὰ φωνὴ ἀνθρωπινή! Τότε βάνει τῆς φωνὲς ἡ παπαδιὰ κι' ἀκούει τὸ χωριό. Τρέχουνε μὲ ξύλα καὶ μὲ λιθάρια καὶ τοὺς ἐσκοτώσανε ὅλους.

Ναυάγιον τῆς ζωῆς, **Πάτρας.** Τὰ βλέπεις ὅλα σήμερα.

κ. Ι. Δ. Ροντήρην, **Ναύπακτον.** Τὰ ὑπόλοιπα εἰς τὸ προσεχές. Στείλατέ μας καὶ ἄλλα καὶ προπάντων «ἑλληνικὰ τραγούδια».

κ. Ι. Π. Σταματούλην, **Ξυλόκαστρον.** 'Ελήφθησαν καὶ τὰ ἄλλα. Περιμένομεν τὴν «Φλογέραν.»

κ. Πλάτωνα Πετσάλην, **Κάϊρον.** Πολὺ ὡραῖον ἦτο τὸ ποίημά σας. Δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ, διότι τὸ Α.Ο.Δ.Ο., καθὼς βλέπεις περιορίζεται μόνον εἰς πατριωτικὰ ἐθνικὰ ἢ καὶ ἀθῶα σατυρικὰ ποιήματα.

κ. Κ. Ν. **Πάτρας.** Πολλάκις ὅ,τι ἀρέσει εἰς τοὺς μέν, δὲν ἀρέσει εἰς τοὺς δέ. Θὰ τὸ συνειθίσετε ὅμως.

κ. Ν. Χριστινίδην, **Ἱεροσόλυμα.** Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὸ σταλέν.

«'Ο ναὸς τῆς 'Αναστάσεως τὸ πρῶτον προσκύνημα τοῦ χριστιανισμοῦ, ὁ ναὸς δηλ. τῆς 'Αγίας 'Ελένης, ὁ ναὸς ὁ πολυπαθής, ὁ ναὸς τοῦ ὁποίου ἡ θέα καὶ μόνη ἀρκεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ, νὰ ἐνθουσιάσῃ, νὰ μεθύσῃ τὸν χριστιανόν, τὸ σέμνωμα αὐτὸ τοῦ χριστιανισμοῦ εἶνε τὸ κτίριον ἐν ᾧ ἐμπεριεκλείεται ὁ Γολγοθᾶς, ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, τὸ μέρος ἔνθα εὑρέθη ὁ Σταυρὸς κτλ.

'Αλλ' ἂν ἐμπεριεκλείῃ ἀρχαιότητας σεβαστὰς καὶ ἱστορίαν αἰώνων, ἐμπεριέχει καὶ σήμερον πρόσωπα ἀνάξια, πρόσωπα τὰ ὁποῖα εὐλόγως δύνανται νὰ διαμένωσι φύλακες τῶν τιμιωτέρων τοῦ γένους κειμηλίων, διότι τὰ κειμήλια ταῦτα τὰ διασωθέντα μέχρις ἡμῶν, κύριος οἶδε ποῦ θὰ ἦσαν σήμερα ἂν ἔλειπον οἱ ἀφανεῖς οὗτοι ἥρωες καὶ πρόμαχοι τοῦ 'Ελληνισμοῦ.

Εἷς ἐξ αὐτῶν εἶνε καὶ ὁ σήμερον παρασκευοφύλαξ τοῦ ναοῦ ἀρχιμανδρίτης Γεράσιμος, ὅστις χωρὶς νὰ ἐπιδιώξῃ τιμὰς καὶ δόξαν καὶ ρεκλάμας ἐργάζεται ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ὑπὲρ τοῦ πανταχόθεν ἐδῶ κάτω πολεμουμένου Χριστιανικοῦ 'Ελληνισμοῦ, ἀκατάβλητος ἀγωνιστής, καὶ ἱερωμένος ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐφάνησαν κατὰ διαστήματα, ὡς ἐκ θείας προνοίας, ὅπως συνεχίσουν μεγάλας πράξεις προγενεστέρων ἐθνικῶν ἀνδρῶν.

Γνωρίζομεν ὅτι γράφοντες τὰ ἀνωτέρω θὰ προσκρούσωμεν εἰς τὴν μετριοφροσύνην τοῦ ἀνδρός. 'Εν τούτοις ὅμως ἐθεωρήσαμεν καθῆκον νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν εἰς τὸ Πανελλήνιον διὰ τοῦ φιλτάτου Α.Ο.Δ.Ο. ἕνα ἐκ τῶν μοχθούντων ὑπὲρ τῶν ἰδεωδῶν του.

Καὶ ἕνα χαρακτηριστικόν. 'Ο Γεράσιμος ἐπὶ τριάκοντα ἔτη συνεχῶς οὐδέποτε ἀπεμακρύνθη τοῦ ναοῦ.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

'Ο Κουκκουβῖνος ἐρωτᾷ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. 1) Ποῖον μελίσσιον δὲν παράγει μέλι· 2) ποῖον δρέπανον δὲν μεταχειρίζονται πρὸς θερισμόν· 3) ποῖαι συκαῖ, καρυαῖ, μηλέαι καὶ καστανέαι δὲν παράγουσι καρπούς· 4) ποῖα κυπαρίσσια δὲν εἶναι φυτὰ ἢ δένδρα· 5) ποῖον νησὶ δὲν περιβρέχεται οὐδόλως ὑπὸ θαλάσσης ποταμοῦ ἢ λίμνης· 6) ποῖον λεοντάριον ζῇ ἄνευ τροφῆς καὶ 7) ποῖος μῦλος δὲν ἄλεσε ποτὲ σιτηρά. Εἰς τοὺς δώσαντας ἐπιτυχῆ ἐφ' ὅλων τῶν ἐρωτήσεων ἀπάντησιν ὑπόσχεται νὰ δημοσιεύσῃ διὰ τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. τὰ ὀνόματά των.

'Ο Κουκκουβῖνος προκαλεῖ σοβαρῶς πάντας τοὺς ἐν 'Ελλάδι πνευματιστὰς καὶ ἰδίᾳ τοὺς ἐν Κερκύρᾳ, Σπάρτῃ, Κιάτῳ τοιούτους, τοὺς ἀξιοῦντας ὅτι ἐπικοινωνοῦσι μετὰ τῶν πνευμάτων· νὰ εὕρωσι καὶ ἀποστείλωσιν εἰς τὸ Α.Ο.Δ.Ο. ἐντὸς 15θημέρου προθεσμίας 1) τὸ πραγματικὸν ὄνομα καὶ ἐπώνυμόν του· 2) τὸ ὄνομα ἐπώνυμον καὶ τὴν πατρίδα τοῦ ἀναδόχου του καὶ τῆς συζύγου τούτου· καὶ 3) τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ πατρὸς τῆς ἐκ πατρὸς μάμμης του. Μετὰ τὴν ἀπάντησιν, ἂν εἶναι ἀκριβής, ὁ Κουκκουβῖνος θὰ γείνῃ προσήλυτος τοῦ Πνευματισμοῦ.

'Ο Κουκκουβῖνος προτείνει τὸ ἑξῆς αἴνιγμα:

Τετρακόσιαις κουκκουβάγιαις νὰ μποῦνε σ' ἑκατὸν πενῆντα τρούπαις οὔλο μοναῖς. Πόσαις κουκκουβάγιαις θὰ μποῦνε σὲ κάθε τρούπα ;

'Η Naufragée de la vie (Ναυαγὸς τῆς ζωῆς) ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὸν Κουκκουβῖνον διὰ τὴν ἐπὶ τόσον καιρὸν σιωπήν της ἡ ὁποία προῆλθε 1) ἀπὸ ναυάγιον τῆς τύχης καὶ τῆς ζωῆς, 2) ἀπὸ ποικίλης ἀσχολίας δεσποινίδος ἑτοιμαζομένης πρὸς γάμον, δηλαδὴ θάνατον καὶ 3) ἀπὸ μίαν μακρὰν καὶ ἐπικίνδυνον ἀσθένειαν.

'Η αὐτὴ ἐρωτᾷ τὴν Εὐπλόκαμον Ναυσικᾶν διατί φαίνεται καὶ πληροφορεῖ τὰς ἀναγνωστρίας καὶ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. ὅτι τίθεται εἰς τὰς διαταγάς των, ἀναλαμβάνουσα ν' ἀπαντᾷ εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις καὶ ὑστεία των. 'Επίσης παρακαλεῖ καὶ ὅσους ἔχουν σχέσιν μὲ τὰς Μούσας νὰ κάμουν μίαν ἀκροστοιχίδα εἰς τὰ ὀνόματα Μάχη, Εἰρήνη καὶ 'Ελένη καὶ νὰ τὴν διαβιβάσουν διὰ τοῦ Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ